

НОРА РОБЪРТС ВЕРНИЯТ ПЪТ

Превод от английски: Елена Кънчева, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Нито едно облаче не нарушаваше лазурната синева на лятното небе. Бризът шепнеше сред розите в градината.

Планините бяха забулени в омара и очертанията им мъгляво се долавяха в далечината. Във въздуха се носеше уханието на цветя, море, млада трева. С доволна въздишка Морган се облегна на парапета на балкона и зарея поглед над залива.

Нима бе истина, че вчера сутринта от прозореца ѝ все още се разкриваше железобетонният изглед на Ню Йорк? Че тичаше под ситния, студен априлски дъжд да хване такси до летището? Само едно денонощие. Изглеждаше невероятно само за ден да се пренесе от един свят в свършено друг.

Но ето, че сега бе тук, на остров Лесбос, и стоеше на балкона на бялата, потънала в тишина вила. И вместо сивия дъждец я обливаше яркото гръцко слънце. Цареше дълбоко, всепоглъщащо спокойствие, в пълна противоположност със суматохата на нийоркските улици.

Ако можех да рисувам, помисли тя, бих изобразила тази картина и щях да я нарека „Тишина“.

На вратата се почука.

— Влез — извика Морган и като вдиша дълбоко още веднъж, неохотно се обърна.

— А, вече си станала, дори облечена — плъзна се вътре Лиз, малка златиста фея, съпроводена от прислужница с поднос в ръцете.

— Обслужване по стаите — засмя се Морган, когато момичето остави подноса върху стъкления плот на масичката и махна салфетката. — Започвам да тъна в разкош и смятам да му се отдам всецяло от този момент нататък. — Подуши със задоволство закуската и попита: — Ще хапнеш ли с мен?

— Ще пия само кафе.

Лиз се разположи на стола, пригладя полите на пенъоара си от коприна и дантели, после отправи продължителен, изпитателен поглед на жената срещу себе си.

Дълги, свободно пуснати къдрици с цвят от пепеляво русо до тъмен мед падаха меко по белите рамене. Бадемовите очи, може би твърде големи за слабото ѝ лице, бяха почти прозрачно сини. Имаше прав тънък нос и изпъкнали скули, дълги тесни устни и едва забележима трапчинка на брадичката. Това беше лице на ангел, за което биха ѝ завидели много фотомодели. Ще изглежда превъзходно на снимки, помисли Лиз, стига Морган да бе склонна да позира с часове пред обектива.

Само че тя не можеше да стои мирно на едно място и такава работа беше за всеки друг, ала не и за нея.

— Морган, изглеждаш великолепно — установи Лиз на глас. — Толкова се радвам, че най-сетне си тук.

— А като съм вече тук — отвърна Морган и обходи с очи гледката наоколо, — не мога да разбера защо толкова дълго отлагах идването си. Ефхаристо — благодари тя на гръцки, когато прислужничката ѝ наля кафе.

— Фукла — подметна с насмешка Лиз. — Знаеш ли колко време ми беше нужно, докато успея да издокарам най-обикновеното „здрасти“ на гръцки или „как си“. Е, карай да върви.

Тя махна с ръка, преди Морган да успее да каже нещо. Изобилието от диаманти и сапфири на венчалния ѝ пръстен проблесна, отразявайки слънчев лъч.

— Три години брак с Алекс, прекарани в Атина и на Лесбос, а аз още се запъвам с този език. Благодаря ти, Зена — добави на английски и се усмихна на момичето в знак, че е свободно.

Морган ухапа възторжено препечената филийка. Откри, че бе не просто гладна, а обезумяла от вълчи апетит.

— Ти просто си решила да не го научиш — забеляза тя и преглътна с удоволствие. — Ако се отпуснеш, думите сами ще си улегнат в главата ти.

— Само да те слуша човек — сбърчи нос Лиз. — Лесно ти е, като говориш десетина езика.

— Пет.

— Което е с четири повече, отколкото му е нужно на един нормален човек.

— Но не и на един професионален преводач — възрази Морган и всеотдайно се зае с варените яйца. — Освен това, ако не говорех

гръцки, нямаше да познавам Алекс и ти нямаше сега да си госпожа Елизабет Теохарис. Съдбата е странно и удивително явление — оповести тя с пълна уста.

— Философстване рано сутрин — промърмори Лиз и отпи от кафето. — Това е едно от нещата, които ми липсваха по отношение на теб. Всъщност не искам и да мисля какво щеше да стане, ако няхах престой тогава и не си бях вкъщи, когато Алекс се появи. Нямаше да ни запознаеш. — Тя взе една филийка и съвсем тъничко я намаза със сливов мармалад. — Още щях да сервирам миниатюрни бутилчици бърбън на десет хиляди метра височина.

Морган забодя вилицата си в дебел кренвирш.

— Лиз, скъпа, когато нещо има да става, то става. Ще ми се да си припиша заслугата за твоето брачно щастие, ала само едно бегло запознанство не беше причина за фойерверките, които последваха.

Тя вдигна поглед към хладната и изящна руса красавица насреща си и се усмихна.

— Как бих могла да предположа, че ще загубя съквартирантката си след по-малко от три седмици. Не бях виждала дотогава една двойка да се движи с такава скорост. Вие бързичко напреднахте.

— Бяхме решили да се опознаем след сватбата — стопли се в усмивка лицето на Лиз. — Така и направихме.

— Къде е Алекс тази заран?

— Долу, в кабинета — повдигна разсеяно рамене Лиз и остави недокосната половината филия. — Строи още някой кораб или кой знае какво.

Морган се разсмя искрено.

— Казваш го със същия тон, както ако си лепеше картонен модел или си играеше с електрическо влакче. Знаеш ли, че сега има опасност да станеш разглезена и превзета, като си омъжена за милионер, особено за милионер чужденец?

— Тъй ли? Е, ще я видим каква ще бъде — остави Лиз чашата с кафето. — През следващите няколко седмици той сигурно ще е страшно зает и това е още една причина да се радвам, че ти си тук.

— Нужен ти е партньор за карти, предполагам?

— Едва ли — помъчи се да прикрие усмивката си Лиз. — Ти си най-лошия играч, когото познавам.

— Брей, да му се не знае! — свъси вежди Морган.

— Може и да си ги понаучила — засмя се този път открито Лиз. — Както и да е — продължи тя, — нека да не прозвучи нелоялно към новата ми родина, но съм доволна, че най-добрата ми приятелка и една истинска американка е край мен в момента.

— Спасибо.

— Само на английски! — отсече Лиз. — Можеш да схвана, че това дори не беше на гръцки. И да знаеш, че през следващите четири седмици не превеждаш надуты правителствени речи пред Обединените нации. — Тя се наведе напред и опря лакти в масата. — Кажи ми честно, Морган, понякога не те ли е страх, че ще предадеш неправилно някой нюанс и ще предизвикаш трета световна война?

— Кой, аз? — отвори широко очи Морган. — Изключено! Във всеки случай, номерът е да мислиш на езика, от който превеждаш. Толкова е лесно.

— Да бе, нищо работа — облегна се назад Лиз. — Сега обаче си в отпуск и можеш да мислиш само на английски. Освен ако не искаш да се скараш на готвача.

— За нищо на света! — увери я Морган и захвана да бели второто яйце.

— Как е баща ти?

— Чудесно, както винаги.

Отпусната и доволна, Морган си наля още кафе. Кога ли е имала време сутрин да изпие втора чашка? Сега е на почивка, както беше казала Лиз. Е, какво пък, ще се постарее да я използва пълноценно и да ѝ се наслади докрай.

— Праща ти поздрав и иска да му отнесе малко узо на връщане за Ню Йорк — добави тя.

— Нямам намерение да мисля за връщането ти — изправи се Лиз и закрачи по терасата. Дантеленият край на пенъора ѝ се влачеше по мозайката. — Смятам да ти намеря подходяща партия и да те задомя в Гърция.

— Не мога да ти опиша колко съм ти признателна за старанието да ми уредиш живота — отвърна с подигравателна благодарност Морган.

— Моля, няма защо, нали приятелите са за това — не обърна внимание Лиз на иронията и се облегна на парапета. — Дориан е един от възможните кандидати. Той е от доверените хора на Алекс и освен

това е доста привлекателен. Рус, с бронзов тен и с профил, слязъл от древна монета. Утре ще те запозная с него.

— Да кажа ли на татко да стяга зестрата?

— Говоря най-сериозно — скръсти ръце Лиз и я загледа непреклонно, въпреки че Морган ѝ се смееше широко насреща. — Няма да те пусна да си идеш без борба. Ще запълня дните ти с море, слънце и ухажваща те тълпа блестящи мъже. Ще забравиш дори за съществуването на Ню Йорк и Организацията на обединените нации.

— Вече ми изскочиха от ума... За през следващите четири седмици. — Морган отметна глава и косата ѝ се разпиля по раменете. — Така значи, удоволствия и ухажване до пресита. Какво да се прави, аз съм твоя пленница и безропотно се оставям в ръцете ти. Днес ще ме заведеш ли на плажа? Да се изтягам на пясъка и да попивам слънчевите лъчи до придобиване на невероятен златист тен?

— Именно — кимна кратко Лиз и се отправи към вратата. — Преобличай се. Чакам те долу.

След половин час Морган беше вече на път да хареса заканата на приятелката си. Бял пясък, синя вода, пълна забрава. Обърна се по гръб и остави леките вълни нежно да я носят. „Прекалено си погълната от работата си.“ Така ли беше казал баща ѝ? „Позволяваш тя да те ръководи, вместо да е обратното.“ Морган затвори очи. След напрежението от работата и досадното скъсване с Джек имам нужда от спокойствие и промяна, помисли си.

Джек вече принадлежеше на миналото. Беше принудена да признае, че в отношенията им нямаше страст и всичко се беше превърнало по-скоро в навик. Те бяха се нагодили един към друг — желанията, изискванията. На нея ѝ трябваше интелигентен придружител от мъжки пол, а на него привлекателна жена, чиито маниери да са съответстващи и благоприятни за политическата му кариера.

Ако го обичаше, едва ли би мислила за него тъй безпристрастно, трезво и хладно... Нямаше болка, нито самота. Как да отрече, че изпитваше само облекчение. Ала наред с облекчението се беше появило и странното усещане за нестабилност и обърканост. Чувство, което ѝ бе колкото неприсъщо, толкова и неприятно.

Поканата на Лиз беше дошла съвсем навреме. Морган отвори очи и се загледа в прекрасната небесна шир. Това е раят, помисли си.

Слънце, пясък, скали, цветя — те нашепваха спомени за древни богове и богини. Тайнствената Турция беше близо, делеше ги само тесният пролив Едремит. Тя отново затвори очи и сигурно би задрямала така, ако не я стресна гласът на Лиз.

— Морган, някои се храним в определено време.

— Мислите само за стомаха си — викна ѝ в отговор.

— И за твоята кожа — отвърна Лиз, която стоеше в края на брега до водата. — Ще се изпържиш. Можеш да гледаш с пренебрежение на обяда, но не и на изгарянето.

— Добре, мамче — доплува Морган до брега, излезе и се изтръска като мокро кутре. — Не мога да разбера как става така, че плуваш и се въргаляш в пясъка, а изглеждаш готова като за бал?

— Номерът е в дишането — заяви Лиз и ѝ връчи леката плажна наметка. — Хайде, Алекс обикновено се откъсва от корабите си за обяд.

Ще навикна да се храня на открито, помисли си Морган, когато обедът приключи. Седяха на терасата и лениво отмаряха пред чаша изстудено кафе и плодове. Забеляза, че Александър Теохарис бе все така запленил от малката си златисторуса женичка, както и преди три години в Ню Йорк.

Макар и да бе отрекла пред Лиз заслугите си, тя беше в известна степен горда, че двамата се бяха срещнали благодарение на нея. Подхождаха си идеално. Алекс притежаваше античен чар — мургав, живи черни очи с орлов поглед под тънкия бял белег над веждата. Беше малко над среден ръст, слаб, ала не жилав, с по-скоро аристократична стройност. Външността му чудесно допълваше изящната и искряща красота на Лиз.

— Не разбирам как изобщо можете да се откъснете от това място — обърна се към него Морган. — Ако това тук беше мое, нищо не би ме накарало да замина другаде.

Алекс проследи погледа ѝ към блестящото на слънцето море и далечните планини.

— Но когато човек се върне, му се струва още по-великолепно. Както и жената — повдигна той ръката на Лиз, за да я целуне, — раят изисква непрекъснато възхищение.

— Моето го има — заяви Морган.

— Работя върху нея, Алекс — преплете пръсти с неговите Лиз.
— Ще направя списък на всички подходящи мъже в радиус от сто и петдесет километра наоколо.

— Имаш ли брат, Алекс? — попита го Морган с усмивка.

— Само сестри. Моите извинения.

— Тогава зарежи тази работа, Лиз.

— Ако не успеем да те накараме да се омъжиш, Алекс ще трябва да ти предложи служба в атинската си кантора.

— Ще отмъкна Морган от ООН като едното нищо — повдигна рамене Алекс. — Само дето не можах да я съблазня преди три години, макар и да опитах.

— Този път имаме на разположение цял месец, за да я слоим.

Лиз хвърли към мъжа си бърз поглед.

— Хайде да я изведем утре на разходка с яхтата.

— Разбира се — съгласи се незабавно той. — Ще прекараме чудесно. Искаш ли, Морган?

— Е, какво пък, цял живот скитам с яhti по Егейско море — озариха се в усмивка езерно сините ѝ очи, — ала щом Лиз желае, ще се постарая да не се отегча много.

— Нали е голяма сладурана — сподели Лиз с Алекс.

Беше малко след полунощ, когато Морган отново се отправи надолу към морето. Сънят отказваше да я споходи и това бе добре дошло като оправдание за късната ѝ разходка в топлата пролетна нощ.

Навън беше ясно. Отрязаната наполовина луна хвърляше ярка бяла светлина. Кипарисите, ограждащи от двете страни каменните стъпала надолу към пясъчната ивица до морето, изглеждаха като посребрени. Уханието на цветя, наситено и остро през деня, бе станало по-тайнствено и екзотично на лунната светлина.

Някъде отдалеч се дочу приглушено ръмжене на мотор. Навярно са среднощни рибари, помисли си тя с усмивка. Сигурно е страхотно приключение да ловиш риба под луната.

Брегът се простираше в широк полукръг. Морган пусна хавлията и дрехата си на един камък и изтича към водата. Почувства я така приятно прохладна и копринено мека, че ѝ хрумна мисълта дали да не

свали и оскъдните бикини. Но се отказа и се засмя тихо. Няма смисъл да изкушава духовете на боговете.

После я поблазни идеята да изследва тесните протоци, заклинени между скалите, ала благоразумно потисна и този авантюристичен порив. Те ще си бъдат там и през деня. По-добре да го направи на светло. Тя лениво заплува в открития залив. Замахваше бавно и леко, колкото да се държи над водата. Не беше дошла на тренировка.

Дори когато започна да усеща студ, не ускори темпото. Обкръжаваше я само отразеният във водата блясък на звездите и тишината. Такава тишина. Странно, докато не я намери, Морган дори не знаеше, че я беше търсила.

Струваше ѝ се, че от Ню Йорк я дели не един континент, а векове. В момента бе доволна от това. Тук можеше да даде воля на въображението си, което изглеждаше твърде не на място в суматохата на ежедневието. Тук бе позволено да вярва в древни богове, блестящи рицари и дръзки пирати. Тя се гмурна игриво и изплува с усмивка. Богове, рицари, пирати... Е, навярно би си взела пират, ако можеше да избира. Боговете бяха твърде кръвожадни, рицарите твърде галантни, но един пират...

Морган се изненада на чудатия обрат, който бяха взели мислите ѝ. Сигурно беше под влиянието на Лиз, реши тя. За себе си знаеше, че не иска нито пират, нито какъвто и да било друг мъж. Жадуваше единствено за покой.

Въздъхна и се изправи до колене във водата. От тялото и косата ѝ се стичаха струйки. Вече усещаше студ, ала той я ободряваше. Пренебрегна хавлията и седна направо на скалата. Извади гребен от джоба на дрехата и разсеяно го прокара през косите си. Луна, пясък, море. За какво друго би могла да мечтае? За миг се почувства в пълна хармония със себе си и с духа на природата.

Шокът дойде изневиделица. Една силна ръка запусти устата ѝ. Морган се заизвива и замята, но друга ръка здраво я държеше през кръста — груб плат жулеше голата ѝ кожа. Повлякоха я от скалата, притисната до нечий твърди, мускулести гърди.

Изнасилване, беше първата ясна мисъл, която ѝ се мярна, преди да я обземе панически страх. Размахваше ръце и риташе слепешката, докато я мъкнеха под прикритието на дърветата. Там тъмнината беше по-гъста. Тя се бореше диво, дереше с нокти, където завари и

изпитваше слабо задоволство от пресекливото дишане, което чуваше в ухото си.

— Нито звук! — заповядаха ѝ кратко и дрезгаво на гръцки.

Приготвила се отново да се съпротивлява, Морган усети, че кръвта ѝ се смрази. Проблесна острието на нож, отразило лунната светлина, и тя се озова простряна на земята под изопнатото мъжко тяло.

— Дива котка — измърмори той. — Стой мирно и нищо няма да ти се случи. Разбра ли?

Вцепенена от ужас, Морган кимна. Лежеше напълно неподвижна с приковани в ножа очи. Сега не мога да се боря с него, помисли с мрачно примирение. Сега не, ала все някак си ще разбере кой е и тогава ще си плати.

Първият страх бе попреминал, но тя все още трепереше. Очакването ѝ се стори цяла вечност, ала мъжът нито шаваше, нито издаваше звук. Беше толкова тихо, че се чуваше лекият плисък на вълните върху пясъка няколко метра по-нататък. Над главата ѝ, между пролуките в дърветата, звездите все така светеха. Трябва да е някакъв кошмарен сън, рече си Морган. Не можеше да е наяве. Но когато се опита да помръдне, тежестта на тялото върху нея се оказа съвсем реална.

Ръката върху устата ѝ спираше дъха и пред очите ѝ започнаха да играят цветни кръгове. Тя ги стисна силно за миг, за да не ѝ прилошее. Тогава го чу да казва на друг, когото не виждаше.

— Чуваш ли нещо?

— Още нищо... Засега. — Гласът, който отговори, беше груб и дрезгав. — Коя е тая, по дяволите?

— Няма значение. Ще се оправим с нея.

Бученето в ушите ѝ пречеше да е сигурна, че добре разбира езика. Да се оправят ли, помисли, зашеметена отново от страх и недостиг на въздух.

Вторият мъж тихо и ядосано направи някаква забележка относно жените, после се изплю на земята.

— Само си дръж ушите нащрек — заповяда му другият, похитителят на Морган. — Жената остави на мен.

— Тихо, я чуй.

Тя го усети как се стегна, а очите ѝ не изпускаха ножа. Беше го стиснал сега по-здраво, виждаше напрегнато свитите около дръжката

пръсти.

Стъпки. Проехтяха върху каменните стъпала откъм брега долу. Като ги чу, Морган започна да се дърпа отново с ожесточената сила на страха и надеждата. Мъжът върху нея изруга сподадено и се отпусна с цялата си тежест. От него леко миришеше на море. Той се измести малко и тя успя бегло да зърне лицето му в промъкващите се сред сянката на дърветата лунни лъчи. Беше мургаво и кокалесто, с остри черти, сурови устни и присвити, черни очи. Те блестяха студено, бяха твърди и безпощадни. Това беше лице на човек, готов да убива. Но защо? Та Морган дори не го познаваше.

— Проследи го — нареди мъжът на съучастника си. Морган чу леко прошумоляване в мрака. — Аз ще се погрижа за жената.

Очите ѝ се разшириха при резкия блясък на ножа. Усети в устата си горчив метален вкус, ала така и не разбра, че това бе вкусът на страха. Светът се завъртя и закръжи, докато стана малък като върха на карфичка и изчезна.

Небето беше обсипано със звезди — сребро, разпиляно върху черно кадифе. Морето нежно шепнеше. Пясъкът под гърба ѝ беше едър и жулещ. Тя се приповдигна на лакът и се помъчи да избистри ума си. Да не би да беше припаднала? Боже мили, нима наистина бе припаднала? А може би просто бе заспала и бе сънувала всичко това? Морган потърка с пръсти слепоочията си. Чудеше се дали фантазиите ѝ за пирати не бяха я докарали до халюцинации.

Тих звук я накара бързо да скочи на крака. Не, не е било сън. Ето го, че се връща. Тя се сви и зае отбранителна стойка при вида на приближаващата сянка. Веднъж вече беше приела безропотно неизбежността на смъртта. Този път той щеше да види голям зор, за да я докопа. Нямаше да му се даде току-тъй, без борба.

Морган замахна, чу приглушено изсумтяване, после се оказа отново притисната под него, а пясъкът болезнено се впиваше и драскаше гърба ѝ.

— По дяволите! Стой мирно! — просъска похитителят вбесено на гръцки, когато тя се опита да го удари по лицето.

— Как не! — изстреля Морган не по-малко ядосано на английски.

Бореше се с всички сили, докато не я прикова на земята и я разпростря в пълен ръст под себе си. Останала без дъх и не изпитваща

страх от ярост, тя го пронизваше с поглед.

Той намръщено я гледаше отгоре.

— Не си гъркиня. — Констатацията, направена с учуден шепот на английски, спря борбата ѝ. — Коя си ти?

— Не е твоя работа! — помъчи се Морган да освободи китките си от здравата му хватка, но не успя.

— Престани да се гърчиш! — нареди мъжът грубо и я стисна още по-силно.

Не му минаваше през ум, че може да я заболи, тревожеше го само мисълта, че тя не бе просто едно местно момиче, оказало се на неподходящо място в неподходящо време. Професията му го бе научила да изисква отговори и да се справя с усложненията.

— Какво правиш на морето посред нощ?

— Плувах — сопна се Морган. — Всеки идиот би могъл и сам да се досети.

Той изруга и се помести, когато тя пак започна да се дърпа и извива под него.

— Стой кротко, дяволите да те вземат! — Веждите му се свъсиха, ала не ядосано, а като в размисъл. — Плува, значи — повтори мъжът и присви очи.

Беше я наблюдавал като излизаше от водата. Може пък нещата наистина да бяха съвсем невинни. Американка, помисли, без да обръща внимание на ударите ѝ. Не чакаха ли семейство Теохарис гостенка от Америка? Възможно в най-неподходящия момент...

— Не си гъркиня — промърмори отново.

— Нито пък ти — процеди Морган през зъби.

— Наполовина.

Той мислено предприе опит бързо да пригоди нещата към създалото се положение. Американската гостенка на Теохарис плува нощем под луната. Ще трябва да действа много внимателно, инак скъпо ще си платят. Съвсем внезапно лицето му грейна насреща ѝ в усмивка.

— Голям номер ми погоди. Мисля, че ме разбираш?

— Прекрасно разбирам — отвърна тя. — Но няма да ти е лесно да ме изнасилиш, като си без нож сега.

— Да те изнасиля? — вторачи се мъжът в нея, явно смаян. Смехът му беше неочакван като усмивката преди малко. — Не ми беше

минавала през ум тази мисъл. Във всеки случай, Афродита, ножът не беше предназначен за теб.

— Тогава за какво ме нападна и довлече тук? Святкаше с ножа пред лицето ми и едва не ме задуши! — Ядът беше много по-задоволителен от страха и Морган продължи в същия дух: — Пусни ме! — бутна го тя с цяло тяло, ала не можа и да го помръдне.

— На секундата — отвърна той вежливо, но продължи да я държи. Луната хвърляше отблясъци по бялата ѝ кожа и му беше приятно да я гледа. Невероятно лице, помисли си, успял сега да я разгледа. Трябва да е жена, свикнала на мъжкото възхищение. Може би пък, ако успее да я очарова, това ще разсее впечатлението ѝ от твърде странния начин на тяхното запознанство. — Само мога да те уверя, че това, което направих, беше за твое добро, да те предпазя.

— Да бе, как ли пък не! — нахвърли се Морган пак върху него, като се мъчеше да отскубне ръцете си.

— Нямаше време за любезности, прекрасна госпожице. Моите извинения, ако... Ако похватите ми са били недотам изискани. — Тонът му предполагаше, че бе повече от сигурен в това, че тя го разбира. — Кажете ми, защо си излязла сама по това време и си седнала на скалата като Лорелай да разресваш косите си?

— Това не те засяга! — Гласът му се беше снишил, станал гальовно тих и прелъстителен. Черните му очи бяха нежни и изглеждаха бездънни. Още малко и Морган можеше да повярва, че никога не бе зървала безмилостния им блясък в мрака сред дърветата. Ала усещаше пулсирането в китката си там, където здраво я стискаха пръстите му. — Ако не ме пуснеш веднага, ще закреця.

Тялото ѝ наистина е съблазнително, каза си мъжът, след като я разгледа по-внимателно. Сви рамене и се изправи. Тази нощ предстоеше още работа за вършене.

— Извинявам се за създадените неудобства.

— Ха, и всичко е наред, а? — скочи на крака тя ѝ взе да изтръсква прилепналия по кожата ѝ пясък. — Имаш нахалството, след като ме завлече в храстите, почти ме задуши и размахва нож под носа ми, сега да ми се извиняваш, като че ли без да искаш си ме настъпил по пръста! — Усетила внезапно студ, Морган обви ръце около себе си. — Кой си ти изобщо и каква е цялата тази история?

— Дръж — наведе се той и ѝ подаде хавлията, която беше изтървал, когато тя се бе нахвърлила отгоре му. — Носех я за теб, като идвах насам, преди да предприемеш атаката си. — Усмихна се и я загледа как прилежно се загръща. Беше жалко да се покрива това стройно, интригуващо тяло. — Кой съм е без значение в момента. Колкото до останалото — пак повдигна леко рамене, — не мога да ти го кажа.

— Така значи? — тръсна глава Морган, обърна се и тръгна. — Ще видим какво ще каже полицията по въпроса — подхвърли през рамо.

— На твое място не бих го правил.

Съветът бе изречен спокойно, но прозвуча като заповед. Тя се поколеба, извърна се в подножието на каменната стълба и продължително го изгледа. Не я заплашваше. Пък и Морган не почувства страх, а по-скоро усети властта му. Изведнъж забеляза, че бе доста висок, а лунната светлина си играеше с лицето му, като в един миг му придаваше почти жестоко изражение, а в следващия го превръщаше в мило и очарователно. В момента непознатият изглеждаше по-самоуверен от Луцифер, съвзел се след грехопадението.

Вперила поглед в него, тя сякаш усети отново твърдите му стегнати мускули, жилавото тяло, което я притискаше в земята. Сега стоеше спокойно отпуснат, с ръце в джобовете на джинсите. Властното излъчване напълно му прилягаше. Не го нарушаваше нито усмивката му, нито обикновената поза.

Проклети пирати, помисли Морган и потръпна. Само откачен би ги намирал за привлекателни. Понеже почувства слабостта си, вирна предизвикателно брадичка.

— Сериозно? — каза наперено и тръгна обратно към него.

— Да — отвърна ѝ кротко. — Ала не е изключено, за разлика от мен, да ти харесват усложненията. Аз лично съм обикновен човек. — Той се взря в лицето ѝ с дълъг, изучаващ поглед. Тя не бе обикновена жена, реши тутакси. Макар и да я проклинаше наум, продължи със спокоен тон: — Въпроси, попълване на формуляри, писмени обяснения, безброй пропилені часове. И освен това, дори да знаеш името ми — повдигна непознатият безгрижно рамене и отново се усмихна, — никой няма да ти повярва, Афродита. Никой.

Морган нямаше доверие на тази усмивка, нито на пламенния начин, по който я наричаше с името на богинята. Не се доверяваше и на внезапно кипналата си кръв, която я обля с гореща вълна.

— Аз не бих била толкова сигурна — подзе тя, но той бързо прекоси малкото делящо ги разстояние.

— А и не съм те изнасилал — прекъсна я, после бавно прекара ръце по косите ѝ и ги спря върху раменете. Пръстите му не се впираха сега в плътта ѝ, а лениво я докосваха. Има очи на магьосница, помисли мъжът, и лице на богиня. Времето го припираше, ала моментът не беше за изпускане. — Досега не съм се поддал на желанието да го направя.

Устата му се затвори върху нейната, гореща и удивително омайна. Свари я неподготвена за подобно нещо. Морган се опъна назад, но това си беше чист рефлекс и жестът бе съвсем лишен от решителност. Този мъж познаваше женската слабост. Бавно я привлече към себе си, като не прилагаше сила, а по-скоро стил и умение.

Долавящото се от него ухание на море се усили и я погълна. И топлина — толкова силна, сякаш идваше едновременно отвън и отвътре. Едва ли не лениво, той я целуваше така, че сърцето ѝ започна лудо да бие, притиснато в гърдите му, изпреварвайки техните равномерни, силни удари. Изкусните му ръце ловко се провряха под широките ръкави на хавлията ѝ, чувствено се плъзнаха по извивката на раменете, тръгнаха ласкаво и галювно надолу по цялата дължина на ръцете ѝ.

Укротил кратката ѝ съпротива, непознатият захапа леко устните ѝ, сякаш да извлече още повече сладост. Бавно, без да бърза, едва-едва. Езикът му я примамваше, изкушаваше, открито я съблазняваше, после се отдръпна, за да се плъзне отново през разтворените ѝ устни, за да я вкусува и изтезава. За миг Морган я хвана страх да не припадне пак, за втори път в ръцете му.

— Една целувка — прошепна той, почти без да отлепя устни, — едва ли е криминално деяние. — Тя се бе оказала по-сладка, отколкото си бе представял, и бе възбудила горещо, непоносимо желание. — Ще рискувам и ще си открадна още една.

— Не! — отдръпна се рязко Морган, дошла изведнъж на себе си. — Ти си луд. Още по-луд си, ако мислиш, че ще позволя това да продължи. Аз ще... — Тя млъкна, защото, вдигнала с нервен жест ръка

към шията си, забеляза, че верижката, която винаги висеше там, сега липсваше. Погледна надолу, след това върна гневно блесналите си очи върху него. — Какво си направил с медальона ми? — попита. — Веднага ми го върни!

— Боя се, че не е у мен, Афродита.

— Искам си го обратно! — Този път наежеността ѝ не беше поза. Действително беше разярена. Пристъпи напред и застана досами него. — За теб той няма никаква стойност — каза. — Ще получиш най-много няколко драхми за него.

Мъжът присви очи.

— Не съм вземал медальона ти. Аз не съм крадец. — Тонът му бе студен и сдържан. — Ако имах намерение да те оберя, щях да намеря нещо по-интересно за отмъкване от един медальон.

Очите ѝ блеснаха гневно и Морган замахна да му удари плесница, ала той хвана ръката ѝ във въздуха, като добави объркване към яда ѝ.

— Изглежда държиш на тази дрънкулка — каза меко, но пръстите му съвсем не бяха нежни. — Спомен от някой любовник?

— Подарък от човек, когото обичам — отвърна тя. — Не очаквам от тип като теб да разбере истинската му стойност. — Морган рязко издърпа китката си. — Няма да те забравя — обеща заплашително, после се въртна и полетя нагоре по стъпалата.

Мъжът гледаше подире ѝ, докато тъмнината я погълна. След това отново обърна взор към морето.

ВТОРА ГЛАВА

Слънцето беше като светеща бяла топка, но грееше приятно, без да прежуря. Блестящи зайчета подскачаха и се гонеха по водната повърхност. От лекото поклащане на яхтата Морган беше полузадрямала.

Възможно ли е огрятият от луната бряг и мургавият мъж да са били сън, чудеше се тя унесено. Ножове, груби ръце и неочаквани пламенни целувки от непознати нямаха място в реалния живот. Те принадлежаха на онези странни, полузабравени мечти, на които Морган се отдаваше, когато напрежението от работата и припряността на големия град заплашваха да ѝ дойдат в повече. Винаги ги бе смятала за неин личен предпазен клапан. Безобидни и свършено секретни — нещо, което не бе и помисляла да сподели с Джек или някой от колегите си.

Ако не беше липсата на медальона ѝ и леките следи от охлузване по ръцете ѝ, тя щеше да повярва, че цялата случка е била плод на развинтеното ѝ въображение.

Морган въздъхна и се завъртя по корем, за да си изложи гърба на слънцето и подпря глава на ръцете си. Кожата ѝ, хлъзгава от намазания зехтин, блестеше. Защо не разказа цялата тази щура история на Лиз и Алекс? Тя нацупи устни. Те щяха да бъдат ужасени, ако им кажеше, че е била нападната. И не би изтърпяла Алекс да предприеме мерки за нейната сигурност, като я постави под въоръжена охрана за останалия ѝ престой на Лесбос. Той щеше непременно да предизвика разследване — забъркано, отнемащо време и по всяка вероятност безрезултатно. С голямо неудоволствие у Морган се породило убеждението, че непознатият е бил прав, като ѝ намекна за усложненията.

И какво, ако тя все пак реши да се извърши това разследване и се обърне към полицията? Какво щеше да им каже? Не беше наранена, нямаше и сексуални посегателства. Не ѝ бяха отправяни заплахи, които би могла да формулира и изложи, нито пък съществуваше и най-малък мотив за това, което се случи. А какво всъщност се беше случило,

запита се сама. Някакъв мъж я завлече в храстите, държа я там по неизвестна причина, после я пусна да си върви, без да ѝ причини някакво зло.

Гръцката полиция едва ли щеше да разглежда целувката като обида и криминално престъпление. Не беше ограбена. По никой начин не можеше да докаже, че непознатият бе взел медальона ѝ. И, по дяволите, добави Морган мислено и въздъхна, колкото и да ѝ се искаше да му припише всички зли качества, той просто не се вместише в ролята на дребен крадец. Всякакъв друг, ала не и дребен, помисли си неохотно. Бе някак уверена, че каквото и да правеше непознатият, то беше значително и го правеше добре...

И така, как да постъпи? Вярно, че той я уплаши и вбеси — второто беше вероятно пряк резултат от първото, но какво друго беше станало?

Когато и ако изобщо го хванат, ще разполагат само с неговата дума срещу нейната. Струваше ѝ се, необяснимо защо, че неговата щеше да е с по-голяма тежест.

Значи така, разкърши рамене тя и обърна глава на другата страна. Бях изплашена и гордостта ми бе накърнена. С това не си заслужава да безпокоя Лиз и Алекс. Среднощна лудост, поредното удивително приключение в житието и битието на Морган Джеймс. Пришива го в архива и забравя за него.

Тя чу стъпките на Алекс по стълбата към обяната в слънце палуба и го посрещна с усмивка, опряла брадичка на ръцете си. На шезлонга редом с нея Лиз се размърда и продължи да спи.

— Значи слънцето я приспа — изкачи Алекс последното стъпало и се разположи в стола до жена си.

— И аз самата почти задряхах — прозя се Морган и се протегна блажено, преди да се извърти и да нагласи шезлонга в седящо положение. — Ала не ми се искаше да пропусна нещо.

Тя зарея поглед над водата, вирайки се в парчето земя в далечината. Островът сякаш плуваше, нематериален като мираж.

— Хиос — обади се Алекс, проследил погледа ѝ. — А онова — протегна той ръка и я изчака да погледне в сочената посока — е брегът на Турция.

— Толкова близо! — възкликна Морган. — Изглежда така, сякаш може да се доплува до там.

— По вода разстоянието е измамно. — Алекс щракна запалката и я поднесе към върха на тънка кафява цигара. Разнесе се екзотичен, леко сладникав аромат. — Човек трябва да е опитен и издръжлив плувец. С лодка е доста по-лесно. Някои намират тази близост за изгодна. — Недоумяващият поглед на Морган го разсмя. — Контрабанда, душице праведна. Твърде разпространено явление, макар жестоко да се наказва.

— Контрабанда, значи — промърмори тя заинтригувана.

Думата отново насочи мисълта ѝ към пирати и любопитното ѝ изражение се превърна в начумерена гримаса.

Гадна работа, рече си, и съвсем не романтична.

— Бреговата линия — посочи отново той, като държеше елегантната цигара между двата си дълги пръста, — е осеяна с множество заливчета и полуострови, близки до сушата малки острови и проливи. Това прави лесен достъп от морето към вътрешността.

Морган кимна. Да, противна работа. Явно съвсем не става дума за френски коняк или испанска дантела.

— Опиум?

— Покрай другите неща.

Безгрижното му отношение я накара да се намръщи още повече. Алекс сякаш спокойно приемаше положението. Но що се отнасяше до нея, след като веднъж го беше определила, собственото ѝ разбиране за добро и зло не признаваше междинни нюанси.

— Но, Алекс, нима това не те тревожи?

— Да ме тревожи? — повтори той и дръпна бавно и продължително от цигарата. — Защо?

Смутена от въпроса, тя седна изправена.

— Не те ли засяга, че подобно нещо се върши така близо до собствения ти дом?

— Морган — разпери ръце Алекс, сякаш примирен със съдбата. Масивното злато на лявото му кутре проблесна на слънчевите лъчи. — Моята загриженост едва ли ще спре това, което се върши от векове.

— И все пак, става дума за престъпление, което става на практика в собствения ти двор... — Тя млъкна, сетила се за улиците на Манхатън. Май излиза, че се бе присмял хърбел на щърбел. — Просто предположих, че това може да ти е неприятно — довърши.

В очите му светнаха закачливи пламъчета и той вдигна рамене.

— Оставям положението и неприятностите на морските патрули и на властите. По-добре ми кажи харесва ли ти досега прекарването тук?

Морган понечи пак да заговори, после размисли и съзнателно прогони намръщения си израз. Алекс беше достатъчно изискан и може би старомоден, за да не желае да обсъжда с гостите си лошите страни на нещата.

— Тук е прекрасно, Алекс. Разбирам защо Лиз е влюбена в това място.

Той ѝ отправи сияйна усмивка, преди да дръпне пак от силния тютюн.

— Нали знаеш, че тя иска да те задържи тук, да те накара да останеш. Беше ѝ мъчно за теб и виждах, че ѝ липсваш. Понякога се чувствам много виновен, че не те навестяваме в Америка по-често.

— Няма защо да се чувстваш виновен, Алекс. — Морган си сложи черните очила и отново се изтегна удобно. В края на краищата, помисли си, нея какво я засягаше контрабандата. — Лиз е щастлива — добави.

— С теб ще бъде още по-щастлива.

— Алекс — усмихна се тя на откровения му стремеж да угоди на жена си, — аз не мога просто да изпълнявам ролята на компаньонка, независимо колко и двамата с теб обичаме Лиз.

— Все така си изцяло посветена на Обединените нации?

Тонът му се беше изменил почти незабележимо, ала Морган долови промяната. Ставаше дума за бизнес и бяха се появили делови нотки.

— Това ми е работата. Върша я добре, а и имам нужда от нещо интересно и стимулиращо.

— Аз съм щедър работодател, Морган, особено към хора с твоите способности. — Той отново дръпна дълбоко, като изпитателно се взираше в нея през цигарения дим. — Преди три години ти предложих да дойдеш да работиш за мен. Ако не ми беше... — Алекс погледна надолу към спящата Лиз. — Отвлечено вниманието — продължи с блага усмивка, — щях да употребя повече сили и време, за да те убедя да приемеш.

— Отвлечено ти било вниманието, значи? — вдигна слънчевите очила на челото си Лиз и го прониза с поглед.

— Подслушвачка! — изсумтя Морган. Униформен стюард остави на масичката три ледени чаши. Тя взе едната и отпи. — Маниерите ти винаги са били безподобни.

— Имаш още достатъчно време да помислиш върху предложението, Морган. — Неотстъпчивата упоритост, скрита под спокойния и любезен начин на изразяване, беше една от най-успешните делови тактики на Алекс. — Но те предупреждавам, че Лиз ще бъде далеч по-настойтелна по отношение на другото си решение. — Той вдигна рамене и се пресегна за питието. — А и трябва да се съглася, че една жена има нужда от съпруг за по-голяма сигурност.

— Съвсем по гръцки — отбеляза сдържано Морган.

Алекс се усмихна без всякакво разкаяние.

— Боя се, че единият от кандидатите, които е подбрала Лиз, ще закъснее. Дориан ще може да се присъедини към нас едва утре. С него пристига и братовчедка ми Йона.

— Страхотно! — обади се Лиз. Възклицанието преливаше от сарказъм.

Алекс се намръщи насреща ѝ.

— Лиз не харесва особено Йона, ала тя е член на семейството. Аз имам отговорности.

Бързият поглед, който отправи към жена си, подсказа на Морган, че въпросът е бил обсъждан и преди.

Лиз взе чашата си с въздишка на примирение. Докосна леко ръката му.

— Ние имаме отговорности — поправи го. — Йона е добре дошла.

Смръщеният му израз така бързо се смени с преливащ от любов поглед, че Морган извъртя нагоре очи и изохка подигравателно.

— Вие двамата никога ли не се карате, не спорите ли? Искам да кажа, не мислите ли, че не е много здравословно да сте чак толкова уравновесени и сговорчиви?

Очите на Лиз палаво заиграха над ръба на чашата.

— Защо пък, и ние си имаме такива моменти. Миналата седмица например аз му бях сърдита най-малко... Ъ-ъ, петнайсет минути.

— Е, това вече е ужасно — отсече категорично Морган.

— Значи — рече замислено Алекс, — ти смяташ, че един мъж и една жена трябва да се карат, за да бъдат отношенията им... Стабилни?

Морган отметна назад глава и се разсмя от все сърце.

— Морган, ти изобщо не споменаващ за Джек. Има ли някакви проблеми?

— Лиз!

Неодобрението на Алекс прозвуча ясно.

— Не, няма нищо, Алекс. — Морган стана с чашата в ръка и се доближи до перилата на палубата. — Това не е проблем — каза бавно. — Във всеки случай, надявам се, че не е. — Тя се взря намръщено в питието, сякаш не бе сигурна какво бе съдържанието на чашата. — Вече съм вървяла по този път — един много прав, много ясно очертан път. Мога да го мина със завързани очи. — Морган се изсмя кратко, облегната на перилата, и подложи лице на бриза, който заигра в косите ѝ. — Но внезапно открих, че това не е път, а коловоз, по който с всяка крачка затъваш все повече. Реших да сменя курса, преди да се е превърнал в трап.

— Винаги си предпочитала трудните маршрути, с повечко препятствия — промърмори Лиз, ала беше доволна, че на Джек са му духнали под опашката и не си направи труда да го скрие.

Морето се пенеше в бяла диря след лодката. Морган откъсна очи от водата.

— Нямам намерение да падам в краката на Дориан, Лиз, или на който и да било друг, когото си си наумила, само защото аз и Джек сме се разделили.

— Надявам се, че не — отвърна Лиз игриво. — Това ще отнеме целия чар на занятието.

Морган изпухтя с подчертана досада, обърна ѝ гръб и отново се облегна на перилата.

Островърхите планини на Лесбос се издигаха от морето. Назъбени, диви, вечни. Морган успя да забележи чисто белия, изискан силует на вилата на Алекс. Помисли си, че изглежда като девица, която поднасят в дар на боговете — свежа, изящна, неоспоримо женствена. По-нагоре от нея имаше несиметрична сива къща, която изглеждаше сякаш издялана от самата скала. Гледаше към морето, всъщност беше надвиснала над него. Прилепнала до стръмната скала над урвата, тя като че ли предизвикваше Посейдон да предяви правата си върху нея. Морган я оприличи на суров, самонадеян мъж. Цъфтящите лозя, които

я опасвах, не смекчавах вида ѝ, а му добавях някаква призрачна красота.

Наоколо имаше и други постройки — белеещото се село, сгушени малки къщурки, една-две други къщи с по-натруфени линии, но двете големи вили се открояваха сред останалите. Едната беше елегантна, другата дива.

— На кого принадлежи онази къща? — попита през рамо Морган. — Невероятна е.

Проследявайки погледа ѝ, Лиз се усмихна, стана и отиде при нея.

— Трябваше да се сетя, че ще ти направи впечатление. Понякога бих се заклела, че е жива. Николас Грегорас, производство на зехтин, а понастоящем и внос-износ. — Тя се обърна и изгледа приятелката си. — Може би ще го включа в списъка за вечеря утре, ако е свободен, макар и да не мисля, че е твой тип.

Морган ѝ хвърли ироничен поглед.

— Тъй ли? А какъв е моят тип, ако си така любезна да ме осведомиш?

— Някой, който ще ти предостави достатъчно материал за караници. И който ще те поведе по пътя с многото препятствия и прекеждия.

— Хм. Май добре ме познаваш.

— Що се отнася до Ник, той е мил, любезен и безспорно чаровен. — В размисъл Лиз почукваше с нокът по парапета. — Не е така очебийно красив като Дориан, а притежава по-скоро една притегателна сила, има някакво изначално мъжко излъчване. Грубовато и първично, ала все пак... — Тя млъкна, присви очи и се опита да го определи по-точно. — С други думи, той е странен тип. Мисля, че тъкмо тази къща много му приляга. На възраст е малко над трийсетте. Преди близо десетина година наследил зехтиновата империя, по-късно я разширил с нови клонове, захванал се и с внос и износ. Явно има нюх и способности. Алекс много го харесва, защото двамата си припомнят момчешките години, прекарани заедно.

— Лиз, исках само да разбера чия е къщата. Не те питах за биографията и родословието.

— Тези факти са част от обслужването. — Лиз сви длани около запалката, за да я предпази от вятъра и запали цигара. — Искам да ти дам ясна представа за избора, с който разполагаш.

— А да имаш някой козар под ръка? — поинтересува се Морган.
— По ми се нрави идеята за малка бяла къщурка и домашен черен хляб.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса.

— Предполагам, на вас двамата с Алекс не ви и минава през ум, че може да съм доволна и да ми е добре така — съвременна, способна жена, предоставена сама на себе си. Умея да боравя с отвертка, зная как да сменя бушон...

— „Чини ми се твърде тя се дърпа“ — изрецитира Лиз.

— Лиз...

— Обичам те, Морган.

Морган въздъхна смутена и надигна чашата.

— По дяволите, Лиз — измърмори.

— Добре де, остави ме да се позабавлявам — реши Лиз да я склони по друг начин и приятелски я потупа по бузата. — Нали ти самата каза, че така или иначе всичко е съдба.

— Да ме хванеш в собствената ми клопка! Тъй да бъде, давай ги тук твоите Дориан, Ник и Лисандър.

— Какъв Лисандър?

— Не е ли подходящо име за един козар?

Лиз се изсмя и хвърли угарката в пенещата се вода.

— Само почакай да видиш, ако не ти намеря и такъв.

— Лиз... — поколеба се за миг Морган, после попита уж нехайно: — Много хора ли използват плажа, където плувахме с теб вчера?

— Какво? А-а! Не бих казала. Ходим предимно ние и от вилата на Грегорас. Трябва да питам Алекс чия собственост е земята, никога не съм се замисляла за това. Заливът е изолиран, брегът е стръмен и единственият лесен достъп до морето е по каменните стъпала, които разделят отделните частни владения. — Лиз приглади светлорус кичур зад ухото си. — Ах, да — спомни си тя. — Ник има една малка къщичка, която дава под наем от време на време. Сега там живее някакъв американец. Стивънс... Не — поправи се Лиз. — Стивънсън. Ендрю Стивънсън — поет или художник, нещо такова. Още не сме се запознали. — Лиз най-сетне млъкна и се ококори насреща ѝ с интерес. — Защо питаш? Възнамеряваш да придобиеш цялостен тен ли?

— Просто любопитствам. — Морган подреждаше мислите си. Ако наистина имаше намерение да не споменава за случката и да я забрави, то не трябваше да ѝ позволява отново да се връща в ума ѝ. — Би ми се искало да погледна по-отблизо онази къща — посочи тя към сивата вила. — Струва ми се, че архитектът ѝ е бил малко откачен. Изглежда направо неправдоподобна.

— Приложи известно обаяние върху Ник, за да получиш покана — предложи Лиз.

— Точно това и ще направя — отвърна Морган, като гледаше замислено вилата. Чудеше се дали Ник Грегорас беше човекът, чийто стъпки беше чула, когато я държаха в храстите. — Да, точно така — повтори.

Тази вечер Морган остави вратата на балкона широко отворена. Искаше да усеща топлината и уханията на нощта. Къщата бе потънала в тишина. Само веднъж се разнесе единичният удар на часовника. Втора нощ подред сънят бягаше от очите ѝ. Дали хората изобщо спят, когато са в отпуск? Каква загуба на време!

Та седеше на малкото бюро от розово дърво в стаята си и пишеше писмо. Отнякъде между вилата и морето два пъти изкрещя сова. Морган спря и се заслуша, но птицата не се обади повече. Цареше тишина. Как би могла да опише гледката на Олимп, издигащ се от морето? Нима бе възможно да се опише вечността, могъществото, почти плашещата красота?

Тя въздъхна и се постара все пак да обясни с думи чувствата си. Писмото беше до баща ѝ. Той ще разбере, помисли си. Кой друг би могъл по-добре да разбере нейните понякога доста странни фантазии, ако не човекът, от когото ги беше наследила? Този полет на въображението и детинската склонност към небивалици. А как би се посмял на твърдата решимост на Лиз да я омъжи и да я задържи в Гърция, подсмихна се Морган.

Стана и се протегна блажено. После се обърна... И се сблъска в нечий твърди гърди. Ръката, която запуши устата ѝ, този път беше понежна, а блестящите черни очи ѝ се усмихваха. Сърцето ѝ подскочи, сетне се провали надолу, сякаш го повдигаха и спускаха с въженце.

— Калиспера, Афродита. Дай дума, че няма да викаш и ще получиш свободата си.

Тя инстинктивно опита да се откопчи, ала той я държеше без усилие и само иронично повдигна вежда. Явно знаеше чия дума може да приеме и в чия да се усъмни.

Морган направи още един кратък опит да се измъкне, но очевидното неравенство на силите я накара да кимне неохотно. Мъжът я пусна веднага.

Тя си пое дъх да извика, но само издиша с ядно пухтене. Обещанието си бе обещание, дори да бе дадено на дявола.

— Как влезе тук? — попита.

— Лозата под твоя балкон е жилава.

— Покатерил си се? — Недоверчивостта в гласа ѝ бе по-малка от неволното възхищение. Стените бяха гладки, а височината главозамайваща. — Ти си луд!

— Това също не е изключено — отвърна ѝ с нехайна усмивка.

Катеренето не му се бе отразило ни най-малко. Не беше запъхтян или уморен. Косата му бе разрошена, ала и Морган не я беше виждала иначе. По лицето му имаше набола брада. В очите му светеше пламъчето на приключенски дух, което много ѝ допадна, въпреки усилията ѝ да му устои. На светлината на настолната лампа можеше да го разгледа по-добре, отколкото предишната нощ. Чертите му не бяха тъй сурови, както ѝ се бе сторило. Нито пък устата жестока, напротив, тя всъщност беше доста красива, реши Морган в пристъп на раздразнение.

— Какво искаш?

Той се усмихна отново и бавно я измери с поглед отгоре до долу. С безочлива дързост, която се усещаше, че не бе престорена, а му бе присъща. Морган беше облечена само с една тънка туника в канелен цвят, дълбоко изрязана на деколтето и твърде къса, за да покрие бедрата ѝ. Тя забеляза погледа му и това, че мъжът стоеше точно между нея и тоалетката, където бе оставила халата си върху облегалката на стола. Неблагоприятната позиция не ѝ попречи да вирне брадичка.

— Как разбра къде да ме намериш?

— Такава ми е работата, да научавам туй-онуй — отвърна той. За себе си отбеляза с одобрение не само формите ѝ, но също, и дори в по-

голяма степен, смелостта и самообладанието ѝ. — Морган Джеймс — взе да изрежда. — На гости при приятелката си Елизабет Теохарис. Американка, живееща в Ню Йорк. Неомъжена. На служба в Организацията на обединените нации като преводачка. Говори гръцки, английски, френски, италиански и руски.

Тя се постара да не зяпа с отворена уста, докато непознатият небрежно излагаше подробностите от биографията ѝ.

— Доста спретнато описание — каза сковано.

— Благодаря. Старая се да съм кратък.

— И какво те засяга което и да е било от така изреденото?

— Това тепърва ще се изясни. — Мъжът я наблюдаваше и мислеше. Кой знае, може би не бе изключено да използва способностите и положението ѝ за своите цели. Външната опаковка бе добра, много добра. И, което бе по-важно в случая, умът. — Приятно ли прекарваш на острова?

Морган го изгледа втренчено, после бавно поклати глава. Не, не беше главорез и изнасилвач. В това поне бе сигурна. Ако ли пък бе крадец, за което тя все още се въздържаше да съди, то трябва да бе доста необичаен. Изразяваше се твърде добре, държеше се учтиво. Притежаваше някакъв особен чар, обаяние, на което бе трудно да се устои, а също удивителна самоувереност. При други обстоятелства навярно дори би го харесала.

— Не е за вярване колко си нагъл — забеляза.

— Продължаваш да ме ласкаеш.

— Значи така — стисна устни тя, отправи се към балконската врата и красноречиво посочи навън. — Обещах ти да не викам и сдържах думата си. Ала не възнамерявам да стоя тук и да водя празни приказки с някакъв откачен. Изчезвай!

С все още извити в усмивка устни той седна на ръба на леглото и спокойно я съзерцаваше.

— Възхищавам се от жена, която държи на думата си. — Мъжът изпъна обутите си в прилепнали джинси крака и кръстоса глезени. — Изобщо, откривам много неща у теб, Морган, достойни за възхищение. Миналата нощ ти прояви благоразумие и смелост — черти, които рядко се срещат заедно.

— Прости ми, че не съм впечатлена.

Нямаше как да не долови иронията, но по-важното беше, че забеляза промяната в очите ѝ. Не беше толкова ядосана, колкото искаше да покаже.

— Аз ти се извиних — напомни ѝ с усмивка.

Тя изпусна дълбока, сякаш дълго и мъчително сдържана въздишка. Доядя я, че вместо да е бясна, я беше напушил смях от него. Кой беше той, по дяволите? Не е нито някой луд изнасилвач, за какъвто го беше помислила отначало, нито обикновен крадец. Тогава кой и какъв бе в крайна сметка? Морган прехапа език, за да не се изкуши да попита. По-добре да си остане в неведение.

— Не ми прозвуча много като извинение.

— Ако направя един по-откровен опит — подзе мъжът с такава мила и подкупваща искреност, че устните ѝ трепнаха, — ще го приемеш ли?

С твърда решителност тя потуши порива да му се усмихне в отговор.

— Ако го приема, ще се махнеш ли?

— Толкова ми е приятно в твоята компания.

В очите ѝ блесна присмехулно пламъче.

— Разправяй ми ти!

— Афродита, ти ме обиждаш.

— По-скоро ми се иска да те разкъсам на части. Няма ли да изчезваш?

— Ей сега — усмихна се той и стана.

Какъв аромат се носи от нея, зачуди се. Не беше нито много сладникав, нито много тръпчив. Жасмин, сети се. Див жасмин. Подхождаше ѝ. Приблужи до тоалетката и взе да върти из ръцете си малкото огледалце.

— Утре ще се запознаеш с Дориан Зулас и Йона Теохарис — каза неочаквано. Този път Морган наистина зяпна. — Малко са нещата на острова, които да не са ми известни — поясни мъжът спокойно.

— Очевидно — не оспори тя.

Сега долови в гласа ѝ нотки на любопитство. Именно на това разчиташе.

— Може би някой друг път ще споделиш с мен впечатлението си от тях.

Морган поклати глава. Очите ѝ се разшириха повече от смайване, отколкото от обида.

— И през ум не ми минава да има някой друг път! Още по-малко да си шушукам и клюкарствам с теб. И изобщо не разбирам защо...

— А защо не? — прекъсна я той.

— Аз не те познавам — натърти тя, ала се почувства объркана. — Не ги познавам и тези Дориан и Йона. И не разбирам как си въобразяваш, че...

— Вярно — съгласи се мъжът с леко кимване. — А Алекс добре ли го познаваш?

Морган прекара нервно ръка през косата си. Какво става, запита се. Стоя тук едва ли не гола и си бърборя с някакъв лунатик, който се катери по прозорците на третия етаж.

— Виж какво, няма да обсъждам с теб Алекс, някой друг или каквото и да е било. Изчезвай!

— Тогава това също ще го оставим за по-късно — каза той кротко и прекоси дялящото ги разстояние. — Имам нещо за теб. — Бръкна в джоба си, отвори длан и провеси верижка с малък сребърен медальон на нея.

— Ах, значи наистина си го взел! — посегна тя, но мъжът отдръпна ръката си.

Погледът му се изпълни с гняв.

— Вече ти казах веднъж, че не съм крадец. — Промяната в гласа и израза на лицето му беше рязка и видима. Морган неволно направи крачка назад. Той сви устни при движението ѝ, после продължи с повладян тон: — Върнах се и го намерих в една цепнатина между скалите. Боя се, че верижката има нужда от поправка.

Като я гледаше в очите, непознатият ѝ я подаде отново. Тя я взе и си я сложи на шията.

— За бандит си много мил.

— Да не мислиш, че ми беше много драго да ти причиня това изживяване?

Както закопчаваше медальона, ръцете ѝ замръзнаха на врата. В тона му нямаше подигравателни нотки, нито насмешка в погледа. Сега ѝ заприлича на мъжа, когото видя за първи път в мрака между дърветата. От него лъхаше сила и избухливост, сдържаното раздразнение правеше гласа му ожесточен, а очите му добиха

антрацитен блясък. Морган се втренчи в него и си остана с вдигнати ръце.

— Или че ми беше забавно да те изплаша до припадък, като си мислеше, че ще те убия? Не си въобразяваш, надявам се, че ми доставя удоволствие да виждам синините по ръцете ти и да зная, че аз съм ги направил? — Той се обърна и закри нервно из стаята. — Нямам навика да малтретирам жени.

— Аз откъде можех да знам — отвърна тя невъзмутимо.

Мъжът спря и я изгледа. По дяволите, помисли, колко е дръзка и хладнокръвна. И хубава. Достатъчно хубава, за да му разсее вниманието, а точно сега той не можеше да си позволи подобно нещо.

— Не зная кой си и в какво си се забъркал — продължи Морган. Пръстите ѝ трепереха леко, докато най-сетне закопча верижката, ала говореше спокойно и отмерено. — Честно казано, не ме и интересува, стига да ме оставиш на мира. При други обстоятелства бих ти благодарила, че ми върна това, което си е мое, но в случая не се чувствам длъжна да го направя. Можеш да си отидеш по същия начин, по който си дошъл.

Идеше му да я сграбчи и да я удуши. Не му се беше случвало полугола жена да го гони от спалнята си три пъти за една вечер. Можеше да намери тази ситуация за забавна, ако не му се налагаше с усилие да потиска изневиделица връхлетялото го най-чисто и просто желание.

А защо да го потискам, дявол да го вземе, реши внезапно. Жена, която така предизвикателно си вири брадичката, заслужава да ѝ бъде отговорено подобаващо и да си поеме последствията.

— Смелостта ти отива, Морган — каза спокойно. — Двамата можем добре да се погодим.

Протегна ръка, хвана медальона и го загледа навъсено. Изруга тихо, стисна верижката в шепи и вдигна поглед към очите ѝ.

Не видя страх в тези ясни сини езера, а надменност и леко, вбесяващо презрение. Такава жена може да подлуди един мъж, помисли си. Може да го накара да се мъчи и страда. Ала за жена като нея би си заслужавало.

— Казах ти да си вървиш — обади се с леден тон тя, без да обръща внимание на ускорилите се удари на сърцето ѝ. Не беше от

страх, него вече бе преодоляла. Но не беше и от гняв, както погрешно си мислеше.

— Така и ще направя — промърмори мъжът и пусна верижката. — Междувременно, след като ти не ми предлагаш, аз сам ще си взема.

За пореден път Морган се озова в ръцете му. Ала целувката не беше шеговита и закачливо прелъстяваща като миналата нощ. Сега той жадно я поглъщаше. Никой не я бе целувал по този начин преди. Мъжът сякаш знаеше всички нейни скрити тайни, знаеше къде и как иска да бъде докосвана.

Приливът на горещо, настойчиво желание, който я заля, беше твърде смайващ, за да му се противопостави, твърде силен, за да разсъждава. Но как е възможно да го желае, обади се здравият разум. Как може да иска такъв тип да я докосва? Устата ѝ обаче не задаваше въпроси, а отговаряше на целувката му. Езикът ѝ с наслада се преплиташе с неговия. Ръцете ѝ се опряха в раменете му, ала не за да го отблъснат.

— Устните ти са медени, Морган — прошепна той. — Човек не може да се откъсне от тях.

Ръката му бавно се спусна по гърба ѝ, като притискаше коприната до кожата ѝ. Стигнаха до края на късата дреха и тя усети силните му, грапави пръсти. Те обаче бяха умели като на музикант. Без да съзнава и без да я е грижа какво прави, Морган взе лицето му в длани, после ги зарови в косата му. Мъжът я притегни плътно до себе си, а прошепнатите на гръцки думи, които чу, не бяха любовни, а проклетие.

Чувстваше цялото му тяло. Дълго и кораво, със стегнати, твърди мускули. Можеше да долови, едва ли не да вкуси мириса на море, докато устата му алчно продължаваше да хапе устните ѝ.

Целувката стана дълбока и безпаметна и Морган изстена. От страха пред непознатото, от насладата на познанието. Беше забравила коя бе тя и кой бе той. Имаше само удоволствие, загадъчно, мрачно, всепоглъщащо удоволствие. През замаяните си усещания Морган почувства напрежението — като надигаща се буря. Непознатият я откъсна от себе си и се вторачи в лицето ѝ.

Не беше доволен от неравните удари на сърцето си. Нито от въртящите се в главата му, замъглени от страст мисли. Не беше време

за подобни усложнения. И това не беше жена, с която да се поема такъв риск. Той с усилие отпусна ръце.

— По-задоволително е от едно „благодаря“ — каза безгрижно и посочи с усмихнати очи леглото. — Ще ме поканиш ли да остана?

Тя се отдръпна рязко. Сигурно я бе хипнотизирал! Нямаше друго обяснение.

— Някой друг път, може би — опита да му отговори в тон.

Лицето му се озари весело. Хвана ръката ѝ и официално я целуна.

— Ще го очаквам с нетърпение, Афродита.

После излезе на балкона и преди да започне да се спуска надолу, ѝ хвърли кратка усмивка. Морган не бе в състояние да се сдържи и изтича да погледне.

Мъжът се движеше като котка, уверено, гъвкаво, без страх. Сянка, пълзяща по гладката бяла стена. Гърлото ѝ се бе свило на топка, докато го наблюдаваше. Той скочи на земята и се стопи в мрака между покрива на дърветата, без да се обърне назад. Тя влезе и затвори балконската врата. После превъртя ключа.

ТРЕТА ГЛАВА

Морган въртеше в ръце чашата си с местно вино, но пиеше малко. Лекият му плодов вкус беше приятен, ала тя бе твърде вгълбена в мислите си, за да го оцени по достойнство, както и да се любува на разкриващата се прекрасна гледка. Терасата се издигаше над залива, в чиито яркосини води бяха разхвърляни малки островчета. С едва забележимо движение по повърхността се плъзгаха лодки, които изглеждаха като ситни точки. Морган почти не забелязваше обкръжаващото я вълшебство. Раздвояваше се между опита да вникне в загадъчните думи на своя късен нощен посетител и да следи водещия се край нея разговор.

Дориан Зулас отговаряше досущ на описанието, което Лиз му беше направила — класическа красота, бронзов тен, изисканост. В бледокремавия си костюм наподобяваше Адонис на двадесетия век. Интелигентността и изтънчените му обноски се допълваха от златиста хубост, която при все това му придаваше мъжественост. Науменото от Лиз щеше да я принуди да се отнася към него с вежлива сдържаност, ако не бе забелязала насмешливите пламъчета в очите му. Не бе трудно да разбере, че той не само се досещаше за посоката, в която действаше мисълта на домакинята, но беше решил да се включи в играта. Веселото предизвикателство на погледа му я накара да се отпусне. Можеше непринудено и без неудобство да се забавлява с безобидно флиртуване.

Йона, братовчедката на Алекс, беше, според Морган, по-малко привлекателна. Мургавата ѝ, знойна външност беше едновременно смайваща и тревожеща. Бляскавото съчетание на красота и богатство не загладяваше впечатлението за рязкост и острота, които можеха да са вследствие на тежък характер или нервност. В екзотичните ѝ бадемови очи нямаше усмивка. Устата ѝ бе нацупена. Морган я оприличи на дремещ вулкан, готов да изригне. Горещ, димящ, застрашителен.

Тези определения отново я върнаха към нощния ѝ посетител. Защото му подходяха така добре, както и на Йона Теохарис. И все

пак... Странно, Морган осъзна, че ѝ харесваха по отношение на мъжа, а в жената ги намираше за неприемливи и някак обезпокояващи. С двойна мярка ли съдя, запита се, после тръсна глава. Не, спотаената в Йона енергия изглеждаше разрушителна. А силата на мъжа беше покоряваща. Ядосана на себе си, Морган откъсна поглед от залива и прогони смущаващите я мисли.

Насочи цялото си внимание към Дориан. Само с усмивка той даваше да се разбере, че за него на терасата присъства една-единствена жена — похват, който на Морган ѝ се стори приятен.

— Островът е великолепно място, потънало в спокойствие. Ала аз лично вирея по-добре сред хаос и врява. Тъй като живеете в Ню Йорк, сигурен съм, че ме разбирате.

— Да, но за мен в момента спокойствието е много благодатно — облегна се на перилата Морган и изложи гърба си на топлите слънчеви лъчи. — Откакто съм дошла, само мързелувам. Дори не съм събрала сили да се поразходя и разгледам.

— Местният колорит е впечатляващ, ако това имате предвид.

Дориан извади тънка златна табакера от джоба си и ѝ предложи цигара. Тя поклати глава. Той запали и се облегна назад по начин, който беше странно съчетание между вяла отпуснатост и бдително внимание.

— Скали и проливи, маслинови горички, малки стопанства с птици и добитък — продължи Дориан. — Селото е много старомодно и непокуварено.

— Точно от каквото имам нужда — кимна Морган и сръбна от чашата си. — Ала смятам да поемам нещата бавно и на порции. Ще събирам мидени черупки и ще намеря селянин, който да ми позволи да доя козата му.

— Ужасяващи желания — подсмихна се Дориан.

— Лиз може да потвърди, че винаги съм била неустрашима.

— С радост бих ви помагал при събирането на мидени черупки — усмихна се той по-широко, а очите му се плъзнаха одобрително по лицето ѝ, което тя не пропусна да отбележи. — Колкото до козата, обаче...

— Учудва ме, че се задоволявате с толкова незначителни развлечения — намеси се в разговора дрезгавият глас на Йона.

Морган отмести поглед към нея и усети, че ѝ струваше немалко усилия да изобрази усмивка.

— За мен самият остров е достатъчно развлечение. Не забравяйте, че съм турист. Винаги съм смятала, че почивка, по време на която препускаш от едно място на друго, не е никаква отмора.

— Морган мързелува вече цели два дни — засмя се Лиз. — Постави нов рекорд.

Морган ѝ хвърли бърз поглед, а в ума ѝ изникнаха бурните нощни преमेждия.

— Настроила съм се за две седмици мирно лентяйство — измърмори. Като започвам от днес, добави наум.

— Лесбос е идеалното място да се отдаде човек на леност и бездействие — отбеляза Дориан и бавно издуха ароматна струя дим. — Първобитно и спокойно.

— Може би това островче не е толкова тихо, колкото изглежда на пръв поглед — обади се Йона и прокара лакирания си нокът по ръба на чашата.

Морган видя как веждите на Дориан подскочиха нагоре, сякаш учудено, докато пък Алекс ги свъси неодобрително.

— Най-добре ще направим, ако поддържаме спокойствието му, докато Морган ни е на гости — рече умиротворяващо Лиз. — Тя рядко стои кротка дълго време и щом сега е решила да го стори, трябва да се погрижим и да ѝ осигурим приятна и безметежна почивка.

Морган издаде някакъв звук на съгласие и сведе глава над чашата, за да не се размее. Безметежна! Само ако знаеше за последните ѝ преживявания.

— Искате ли още вино? — стана Дориан и се приближи до нея с бутилката.

Йона захвана да барабани с пръсти по страничната облегалка на стола от ковано желязо.

— Някои хора намират скуката за приятна — подметна.

— Почивката — заяви Алекс с едва забележима остра интонация, — има различни проявления.

— А и работата на Морган — продължи Лиз, като прокара галовно ръка по гърба на съпруга си, — е твърде отговорна. С всички тези чуждестранни величия, протоколни изисквания, политика.

Дориан отправи на Морган разбираща усмивка и ѝ наля още вино.

— Убеден съм, че човек със способностите и опита на Морган има много увлекателни истории за разказване.

Морган изви вежда. От дълго време не беше получавала мъжка усмивка, съдържаща само чист възторг — не задължаваща и топла, без да е изпитателно преценяваща.

— Разполагам с някоя и друга за разказване — отвърна тя.

Слънцето потъваше в морето. Розовите отблясъци струяха през отворените врати на балкона и заливаха стаята. Червен залез, помисли Морган. Не означаваше ли това попътен вятър? Реши, че може да го сметне за добра поличба.

Първите ѝ два дни на Лесбос далеч не бяха безметежни, както поетично се изрази Лиз, но сега това беше останало зад гърба ѝ. С повечко късмет и бдителност няма да се натъкне отново на онзи безумец с пленителна външност.

Тя прихвана в огледалото отражението на собствената си малко отнесена усмивка и припряно смени изражението си. Като се върне в Ню Йорк, няма да е зле да посети психиатър. Когато ти харесват откачени типове, не е чудно сам да си на път да превъртиш. Има по-важни неща, които предстоеше да обмисли. Като например какво да облече за вечеря.

След кратко колебание избра свободно падаща бяла рокля — богати дипли тънка китайска коприна, с дължина до глезените и дълъг ръкав. Дориан я беше вдъхновил да изложи на показ своята женственост и да се поперчи малко с нея. Джек, спомни си във връзка с това Морган, предпочиташе да я вижда в по-семпло и непретенциозно облекло. Често и без да го питат беше изказвал суровото си мнение относно нейния гардероб, като намираше вкуса ѝ за непоследователен, противоречив и неуравновесен. Шарена пола в ярки цветове можеше да виси редом със строг делови костюм. Той така и не проумя, че и двете подхождаха на нейната същност. Още едно значително различие помежду им, отбеляза наум Морган и закопча около врата си колие от малки перли.

Тази вечер смяташе да се позабавлява. Отдавна не ѝ се бе случвало да флиртува. За кой ли път мисълта ѝ отново скочи към черноокия мургав мъж с разрошена коса и набола брада. Задръж, Морган, предупреди се сама. Онова едва ли има нещо общо с флиртуването. Тя отиде да затвори балконската врата и кимна доволно, когато превъртя ключа и той щракна в бравата. Това, рече си, ще свърши работа.

Лиз се носеше плавно из салона. Беше доволна, че Морган още не бе слязла долу. Щеше да ѝ устрои тържествено представяне. Независимо от крехкия си вид, Лиз беше решителна жена. Предаността беше нейната най-изявена отличителна черта. Когато обичаше, то бе непоколебимо. Искаше Морган да е щастлива. Собственият ѝ брак бе сполучлив и беше ѝ донесъл само щастие. Ако оставеха нещата в нейни ръце, приятелката ѝ щеше да се сдобие със същото.

С усмивка на задоволство тя огледа салона. Светлините бяха приглушени, създаваха уют и задушевност. Нощното ухание на цветя и зеленина, което нахлуваше през отворените прозорци, беше осезателно и придаваше на атмосферата потайна романтичност. За нея щяха да допринесат и отбраните вина, които беше поръчала към вечерята. Сега оставаше само Морган да ѝ съдейства...

— Ник, толкова се радвам, че намери възможност да дойдеш — тръгна към него Лиз с протегнати ръце. — Чудесно е как по изключение всички сме се събрали в едно и също време на острова.

— За мен винаги е било удоволствие да те видя, Лиз — отвърна ѝ той с топла, обаятелна усмивка. — Истинско облекчение е да се измъкнеш от навалищата в Атина за някоя и друга седмица. — Ник стисна леко ръцете ѝ, после вдигна едната към устните си. Черните му очи ласкаво се плъзнаха по лицето ѝ. — Кълна се, че ставаш все по-прекрасна с всеки следващ път, щом те видя.

Лиз го хвана със смях под ръка.

— Трябва по-често да идваш на вечеря у нас. Благодарих ли ти подобаващо за онази великолепна индийска ракла, която ми намери? — Като продължаваше да се усмихва, тя го поведе към бара. — Обожавам я.

Той я потупа леко по ръката.

— Няма нужда от специални благодарности. Радвам се, че можах да ти намеря точно това, което искаше.

— Ти винаги успяваш да откриеш най-прекрасната вещ. Алекс няма понятие от тия неща. Боя се, че не може да различи един „Хеплуайт“ от индийски слон.

Ник се разсмя.

— Всеки си има своите дарби.

— Ала твоята работа трябва да е крайно занимателна — изгледа го Лиз с грейнали в усмивка очи и започна да му приготвя питие. — Всички тези съкровища и екзотични места, които посещаваши.

— Понякога е по-вълнуващо просто да си у дома.

Тя го стрелна под око.

— Кой ще ти повярва, след като толкова рядко се появяваш тук? Къде беше миналият месец? Венеция?

— Красив град — изплъзна се той ловко, без да отговори на въпроса.

— Искан ми се да го видя. Ако мога само да откъсна Алекс от неговите кораби... — Лиз зашари с поглед из помещението. — О, Господи, изглежда Йона пак му досажда. — Тя си пое дълбоко дъх, върна погледа си върху Ник и се усмихна с печална примиреност, зърнала разбиране в очите му. — Пак ще ми се наложи да играя ролята на дипломат.

— Тези ти умения са безспорни и очарователни, Лиз. Алекс е голям късметлия.

— Напомняй му го от време на време. Не ми се нрави да ме смята за в кърпа вързана. А, ето я и Морган. Тя ще те забавлява, докато аз изпълнявам дълга си.

Ник проследи погледа ѝ и закова очи в появилата се на вратата Морган.

— Несъмнено — промърмори в отговор.

Хареса му роклята, с която беше облечена — ефирната невинна белота бе същевременно и прелъстителна. Беше оставила косата си спусната и тя падаше върху раменете ѝ, сякаш току-що беше станала от възглавницата. Много е хубава, помисли с вълнение. Красотата винаги бе била негова слабост.

— Морган — хвана я Лиз за ръката, преди тя да успее да стори друго, освен да се усмихне за поздрав на Дориан.

— Ще правиш за малко компания на Ник, докато аз свърша тук една работа. Морган Джеймс, Николас Грегорас — представи ги бързо един на друг Лиз и докато се опомнят, вече беше прекосила салона.

Морган мълчеше смаяна. Ник повдигна отпусната ѝ ръка към устните си.

— Вие? — прошепна тя задавено.

— Афродита, ти си прелестна. Дори и напълно облечена.

Без да откъсва устни от дланта ѝ, той се взря в очите ѝ. Погледът му беше загадъчно дълбок и доволен. Дошла на себе си, Морган направи опит да издърпа ръката си. Ник не промени изражението си, но я стисна по-силно и я задържа.

— Бъди предпазлива, Морган — каза благо. — Лиз и гостите ѝ ще се учудят на държането ти. А обяснението — засмя се той по познатия ѝ начин, — ще ги накара да се запитат за душевното ти здраве.

— Пуснете ме — каза тя тихо и старателно разтегли устните си в усмивка. — Или, кълна се, ще си изпатите.

— Ти си великолепна — поклони се Ник леко и освободи ръката ѝ. — Знаеш ли, че очите ти буквално хвърлят стрели, когато си ядосана?

— В такъв случай ме радва мисълта, че мога да ви направя на решето — отвърна му. — Доставете ми удоволствието да ме уведомяте, когато някоя ви улучи в сърцето, господин Грегорас.

— О, наричай ме Ник, моля — поправи я със светска галантност. — Официалностите едва ли са уместни, след като ние с теб... Преживяхме някои неща заедно.

Морган му се усмихна бляскаво.

— Така да бъде, Ник, ти — звяр противен. Жалко, че моментът не е подходящ да ти обясня колко си непоносим.

Той наклони глава.

— Ще уредим някоя по-добра възможност. Скоро — добави с едва доловими металически нотки. — А сега ми позволи да ти донеса едно питие.

Лиз изпърха наблизо, довольна от усмивките, които видя, че двамата си разменят.

— Май се спогодихте като стари приятели.

— Тъкмо казвах на господин Грегорас колко вълшебна изглежда къщата му откъм морето — отвърна й Морган, като му хвърли незабелязано бърз, ала унищожителен поглед.

— Наистина, Морган беше направо запленена — потвърди Лиз. — Тя винаги е предпочитала необикновените неща, които не се вменят в общоприетите представи, ако разбираш какво искам да кажа.

— Напълно.

Ник задържа очи върху лицето на Морган. Човек може да потъне в тези очи, ако не внимава, помисли си. Много да внимава.

— Госпожица Джеймс беше така любезна да се съгласи на екскурзията, която й предложих за утре следобед — усмихна се той, като наблюдаваше как изражението й се сменя от смаяно до яростно, докато успя да го овладее.

— Чудесно! — грейна насреща им доволна Лиз. — Ник притежава толкова много съкровища от цял свят. Домът му е като пещерата на Аладин.

Морган се усмихна, а наум й дойдоха три зловещи желания спрямо предполагаемия й утрешен домакин.

— Нямам търпение да видя.

По време на вечерята Морган го наблюдаваше отначало с объркване, после с любопитство. Беше заинтригувана от държането му. Това като че ли бе съвсем друг човек. Уравновесен, изискан. Изчезнали бяха напрегнатостта и грубоватата суровост, заменени от непринуденост и обаяние.

„Николас Грегорас — зехтин, внос-износ“, спомни си тя думите на Лиз. Да, можеха да бъдат забелязани следите на богатството, успеха... И властта. Но тази негова властност, която тя бе усетила от самото начало, сега изглеждаше по друг начин — без оттенъка на буйство и невъздържаност.

Той седеше непринудено на пищната трапеза, смееше се и разказваше на Лиз и Алекс за някаква случка на острова, а в ръката му проблясваше изящна кристална чаша. Опушено сивият костюм беше с безупречна кройка и му стоеше така добре и естествено, както и

черният потник и джинсите, с които го видя за първи път. Неговата самоувереност бе придобила сега по-изтънчена отсянка. Всичките му остри ръбове и чепатости бяха загладени.

Ник изглеждаше спокоен и отпуснат, сякаш си бе вкъщи, без онази напиреща, застрашителна енергия. Как можеше това да е същият мъж, който размахваше нож и се катереше по отвесната стена до балкона ѝ?

Той ѝ подаде чаша с вино и Морган се намръщи. Да не забравя, че все пак това е същият човек, напомни си сама. Ала каква ли игра въртеше? Тя вдигна очи и срещна погледа му. Пръстите ѝ стиснаха чашата. Макар за кратко, пак зърна предишния мъж. Спотаената сила беше там, в този твърд, но бързо потулен поглед. Ако играеше някаква игра, помисли Морган и отпи от виното, за да успокои внезапно появилата се нервност, то едва ли бе почтена. А тя не искаше да участва в нея... И с него.

Обърна се към Дориан, като остави Ник на Йона. Интелигентен, духовит и без смущаваща загадъчност, Дориан беше по-приятен сътрапезник. Разговориха се непринудено и Морган опита да се отпусне.

— Кажете ми, Морган, не намирате ли, че всички тези думи от толкова различни езици създават голяма навалица в ума ви?

Тя побутваше мусаката в чинията си, без да е в състояние да преглътне и хапка. Струваше ѝ се, че от нерви стомахът ѝ се е свил и нямаше да понесе пикантното ястие. Проклет да е този тип, който ѝ разваля дори апетита!

— Мисля само на този, на който говоря в момента — отвърна.

— Прекалено лесно представяте нещата — настояваше Дориан.
— Такава вещина и умение са достойни за гордост. Дори за власт.

— Власт? — свъси за миг вежди Морган, после лицето ѝ се проясни в усмивка. — Може и така да е, ала никога не ми е хрумвала подобна мисъл. Просто ми се струваше твърде ограничено човек да е в състояние да общува само на един език, затова започнах и, както изглежда, вече не мога да спра.

— Знаейки езика, вие сте като у дома си в различни страни.

— Да, мисля, че именно това е причината да се чувствам така... добре и непринудено тук.

— Алекс ми каза, че се опитва да ви примами в своята фирма — усмихна се Дориан и вдигна чашата си да се чукне с Морган. — Сериозно съм намислил да му съдействам. Ако работите при нас, това несъмнено ще е от голяма полза за фирмата.

Над масата се разнесе гръмкият смях на Йона.

— Ох, Ники, ще ме умориш от смях. Така забавно разказваш.

Ники, изсумтя мислено Морган. Ще припадна!

— Положително ще е удоволствие да се работи с вас — дари тя Дориан с най-лъчезарната си усмивка.

— Вземи ме утре на разходка с твоята яхта, Ники. Просто трябва да се разсея малко.

— Извинявай, Йона, но утре няма да стане. Може би някой ден през седмицата.

Той смекчи отказа си, като леко погали ръката ѝ. Йона нацупи устни.

— Аз ще умра от скука някой ден през седмицата.

Морган чу как Дориан въздъхна тихо. Вдигна очи и улови бързия, раздражен поглед, който ѝ хвърли.

— Йона ми каза, че наскоро е срещнала Мария Попагос в Атина — обади се той с равен глас. Погледът му вече бе спокоен. — Тя сега колко, пет деца ли има, а, Йона?

Отнасят се с нея като с дете, помисли с неудоволствие Морган. А и тя се държи така — като вироглаво, разглезено и непослушно дете.

През останалата част на вечерята, както и по време на кафето в гостната, Морган наблюдаваше как настроението на Йона се мени от мрачно и начумерено до необуздало буйно. Явно свикнал с това или поради добрите си обноски, Дориан се правеше, че не забелязва драстичните промени. И макар хич да не ѝ се искаше да му го признае, ала видя, че Ник постъпва по същия начин. Морган с известно съчувствие забеляза също, че с напредването на вечерта Алекс ставаше все по-разсеян. Тихо каза нещо на братовчедка си, когато тя си наля още бренди. В отговор Йона тръсна яростно глава, преди да гаврътне чашата и му обърна гръб.

Когато Ник стана, за да си върви, Йона настоя да отиде с него до колата му. На излизане от гостната, хванала го подръка, тя хвърли победоносен поглед през рамо. Това пък за кого ли беше предназначено, зачуди се Морган. Вдигна рамене и отново се извърна

към Дориан. Поне ще прекара остатъка от вечерта спокойно. Имаше време да размисли върху всичко, когато остане насаме в стаята си.

Тя се унесе в сънища. Виното бързо я бе приспало. За безопасност бе затворила и заключила балконската врата, но нощният бриз нахлуваше през прозорците. Морган въздъхна и се размърда, усетила нежната му ласка върху кожата си. Беше като докосване от крилата на пеперуда. Повее над лицето ѝ, после се върна с по-топъл полъх върху устните ѝ. Тя се протегна от удоволствие. Тялото ѝ бе гъвкаво и податливо. Целувката на видението в съня стана по-осезателна и Морган разтвори устни. Протегна ръце и го привлече към себе си.

Желанието спеше. Усещанията бяха почти безплътни, леки и омайни като виното, което още замъгляваше съзнанието ѝ. Тя въздъхна морно и лениво заплува на вълните на удоволствието. Ръцете ѝ се обвиха около въображаемия любим, който нямаше образ — дух, призрак... Или пират. Той шепнеше името ѝ и все по-силно притискаше с целувка устните ѝ, а ръцете му се спуснаха надолу по чаршафа, който ги разделяше. Корави, познати пръсти се плъзнаха по кожата ѝ. Тялото, прекалено твърдо, прекалено мускулесто, за да е сън, тежеше върху ѝ. Сънените видения станаха по-материални и духът придоби форма и облик. Тъмна коса, черни очи, уста, които бяха зловещо красиви и толкова изкусни...

Топлината се превърна в огън. Морган изстена и се остави желанието да я завладее. Милувките по тялото ѝ станаха по-настоятелни, усетили нейната отзивчивост. Устата ѝ бе искаща и лакома. После чу гальовни думи, прошепнати на гръцки до ухото ѝ.

Внезапно плътната завеса на съня се вдигна. Тежестта на тялото върху нея беше реална, болезнено реална и позната. Тя объркано идваше на себе си. Помъчи се да се освободи.

— Богинята се събужда. Колко жалко.

Различи лицето му в снопа лунна светлина. Тялото ѝ още тръпнеше от възбуда. Слисването ѝ се превърна в отчайващо смущение, щом разбра кой бе причината.

— Какво правиш! — възкликна, ала вместо възмутен, гласът ѝ прозвуча хрипливо. Дишаше тежко и накъсано. Още чувстваше вкуса

на устните му върху своите. И ръцете му... — Това прехвърли всички граници! Ако си въобразяваш дори за миг, че ще гледам спокойно как се промъкваш в леглото ми, докато спя...

— Беше твърде сговорчива преди малко.

— Гледай ти какъв позор!

— Много си отзивчива — прошепна Ник и прокара пръст зад ухото ѝ. Усети ударите на сърцето ѝ. Съзнаваше, че и неговото бие забързано и полагащите усилия да го укроти не помагаха. — Стори ми се, че ти е приятно да те докосват — продължи. — И на мен това ми достави удоволствие.

Гласът му бе станал дълбок и завладяващ, както той умееше и както Морган добре си спомняше. Почувства, че тялото ѝ се отпуска и омеква в изнемога.

— Махни се от мен! — заповяда в опит за отбрана.

— Сладката ми Морган — ухапа Ник леко долната ѝ устна. Усети тръпките, които преминаха през нея, усети бързия прилив на възбуда. Толкова лесно би било да я склони и толкова... Рисковано. Дружелюбната усмивка му костваше усилие. — Ти само отлагаш неизбежното.

Тя се постара да го гледа равнодушно, докато се мъчеше да успокои дишането си. Нещо ѝ подсказваше, че дори всичко останало, което беше изрекъл, да бе лъжа, то последното бе самата истина.

— Този път не съм обещала да не викам.

Веждата му отскочи нагоре, като че тази възможност му се беше сторила прелюбопитна.

— Ще бъде интересно да обясниш... Тази ситуация на Лиз и Алекс. Ще твърдя, че съм бил заслепен до умопомрачение от твоята красота и ще прозвучи искрено и правдоподобно. Но ти все едно няма да се развикаш.

— Какво те кара да си толкова сигурен, ако смея да попитам?

— Защото ако наистина искаше, досега да си ме изгонила или поне да си се опитала.

Той се претърколи настрани и се излегна най-спокойно.

Морган седна на леглото и прокара ръка през косата си. „Нима винаги ще е прав“, помисли мрачно.

— Сега какво искаш? И как, по дяволите, влезе този път? Бях заключила...

Тя млъкна, забелязала, че балконската врата бе широко отворена.

— Да не мислиш, че една ключалка може да ме спре? — засмя се Ник и закачливо я тупна по носа. — Има още много неща да видиш.

— Така, а сега ме чуй... — подзе тя.

— Не, запази обвиненията за после. Те, така или иначе, са ми ясни. — Той разсеяно хвана и започна да върти между пръстите си кичур от косата ѝ. — Върнах се, за да се уверя, че не те е нападнало някакво внезапно и оправдателно главоболие, което да ти попречи да ми дойдеш на гости утре. Има едно-две неща, които искам да обсъдя с теб.

— Аз пък имам не едно, а пълен кош с неща, които трябва да обсъдя с теб — изсъска ядосано Морган. — Първо, какво точно правеше онази нощ край морето? И кой...

— По-късно, Афродита. В момента съм разсеян. Този твой парфюм, който използваш, например. Много е... — Ник я погледна в очите. — Съблазнителен.

— Престани!

Тя не му вярваше, когато ѝ говореше с този подкупващ тон. Не му вярваше изобщо, поправи се мислено. Изглежда го безразлично, с неподозирано самообладание.

— Каква е целта на този цирк, който разиграваш в момента?

— Цирк? — ококори той сполучливо очи. — Морган, скъпа, не разбирам за какво говориш. Всичко е съвсем истинско.

— Върви по дяволите с твоята истина!

— Няма нужда да ме ругаеш — каза Ник кротко.

— Има, и още как! — отвърна тя. Как успява да е така обаятелен в подобна нелепа ситуация? — Тази вечер ти беше изряден гост — продължи Морган, като отблъсна ръката му, която беше започнала да си играе с края на тънката ѝ копринена нощница. — Любезен, очарователен...

— Благодаря.

— И неискрен — присви тя очи.

— Само не и неискрен — възпротиви се той. — Просто вежлив и реагиращ подходящо, според случая.

— Е, да, предполагам, че щеше да изглежда малко неуместно, ако беше извадил нож от джоба си.

Пръстите му се стегнаха слабо, после отново се отпуснаха. Морган не възнамеряваше да го остави на мира така лесно и да му прости, че я беше докарал до припадък от страх предната нощ, проснал я на земята и притиснал под себе си.

— Не са много хората, които са ме виждали по-различен от това, което бях тази вечер — каза Ник тихо и отново започна да върти кичура ѝ в ръката си. — Твой лош късмет е, че спадаш към тях.

— Отсега нататък не желая да те виждам в нито един твой облик. В очите му светна весело пламъче. Погледна я.

— Заблуждаваш се. Ще те взема утре в един.

Тя подхвърли една фраза, често чувана в недотам елитното италианско общество. Той се разсмя доволно.

— Скъпа, длъжен съм да те предупредя, че работата ми е налагала да посещавам някои бордеи в Италия.

— Чудесно, значи не се нуждаеш от превод.

— Имай готовност за утре. — Ник я изгледа от горе до долу. — Може да ти се стори по-лесно и приемливо да общуваш с мен на дневна светлина и... Когато си по-подходящо облечена.

— Не възнамерявам да общувам с теб когато и да е било повече — подхвана раздражено Морган, ала в полушепот, без да повишава глас. — Както и да идвам утре с теб и да продължавам тази абсурдна нелепост.

— О, мисля, че ще ти се наложи. — Усмивката му беше самоуверена и вбесяваща. — Инак ще ти е крайно трудно да обясниш на Лиз защо не си дошла, след като вече си проявила такъв интерес към къщата ми. Кажи, между другото, какво толкова ти хареса в нея?

— Безумието на архитектурата.

Той отново се засмя и я хвана за ръката.

— Още един комплимент. Обожавам те, Афродита. Хайде, целуни ме за лека нощ.

Тя се дръпна и се озъби.

— И през ум не ми минава!

— Напротив. — С ловко движение Ник отново я беше приковал под себе си. Морган го прокленаше, а той се усмихваше с предишната безочлива дързост. — Магьосница — прошепна. — Кой смъртен може да устои на една вълшебница?

Устата му бързо се впи в нейната и остана там, докато Морган спря да се дърпа и извива под него. Принудата постепенно изчезна от целувката и остана само силата на желанието. То преливаше в нея и тя не бе сигурна дали бе нейното, или неговото. После дойде страстта — чиста, гореща и безпаметна. Със стон Морган я прие. Него също.

Почувствал промяната, Ник се отпусна и просто се остави на приятното усещане.

Нейният вкус го беше преследвал дълго след първата им среща. Всеки път, когато я докосваше, знаеше, че трябва да получи всичко. Но не сега. Тя представляваше опасност, а залогът беше твърде голям. И така вече беше поел прекален риск с нея. Ала този неин вкус...

Престана да я целува, макар желанието да го бе сграбчило и да го раздираше с нокти. Знаеше колко бе опасно дори за миг да се окаже уязвим. Ако вземе и си загуби ума по нея... Само да не се бе озовала на брега онази нощ! И да не трябваше да се разкрива пред нея. Щяха ли тогава нещата да са по-различни, отколкото бяха сега, запита се. Щеше ли да е в състояние с малко находчивост и изкусни думи да я примами в обятията си, в леглото си? Ако се бяха запознали току-що и сегашната вечер бе първата им среща, щеше ли тъй скоро и безумно да я пожелае?

Усети се, че бе заровил ръце в косите ѝ, а устните му блуждаеха по шията ѝ. Там уханието ѝ сякаш се долавяше най-силно, а вкусът на кожата ѝ бе подлудяващ и опасен. Но той живееше с опасността и ѝ се наслаждаваше, живееше според както му диктуваше разумът и печелеше. Ала тази жена, чувството, което събуждаше у него, таеше заплаха, която Ник не можеше да прецени. Нищо обаче нямаше да го отклони от поетия път. Нито дори нейната неочаквана намеса.

Искаше му се да я докосне навсякъде, да разкъса това парче коприна, което я покриваше, и да почувства топлата ѝ плът под пръстите си. Но не смееше. Познаваше добре предела на силите си, собствените си слабости. Не бе във възторг от това, че Морган Джеймс се превърна в негова слабост, и то в момент, когато най-малко можеше да си го позволи.

Тя прошепна името му, пхна ръце под фланелата му и ги плъзна по мускулестите плещи. Той усети желанието да го пробужда като копие, като нажежена стомана да се забива в слабините му. Със сетно усилие на волята се опита да се пребори с него, да го овладее, докато

остана само тъпа болка, с която можеше да се справи. Повдигна глава и изчака светлосините ѝ, премрежени очи да се прояснят. Нещо убиваше в дланта му. Отвори ръка и видя, че без да съзнава, бе стискал медальона ѝ. Сподави дошлото на устата му проклятие. — Приятни сънища, Афродита — каза след малко, когато бе в състояние да говори спокойно. — До утре — усмихна ѝ се нехайно.

— Ти...

Морган млъкна задъхана. Бореше се с желанието да се нахвърли с най-обидни думи върху му. Идеше ѝ да го убие.

— До утре — повтори Ник и повдигна ръката ѝ към устните си.

Тя го наблюдаваше как прекоси стаята и излезе на балкона, прехвърли се през перилата и изчезна от поглед. Лежеше съвършено неподвижна, втренчила очи в празното пространство, и се чудеше в какво се бе забъркала.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В къщата цареше предобедна тишина и спокойствие. Морган охотно и с благодарност прие даденото ѝ от Лиз наставление да отиде на плажа и да се наслаждава на морето. Искаше от една страна да избегне компанията на Йона, а от друга, макар да не ѝ се щеше да си го признае, не вярваше, че ще може да изтърпи безгрижното бърборене на Лиз за вчерашното гости. Навярно тя щеше да очаква да сподели впечатленията си за новите познати и да направи някои духовити забележки, включително и за Ник, а на нея хич не ѝ беше до това. Доволна, че Дориан имаше работа с Алекс и нямаше да се чувства длъжен да ѝ прави компания, Морган излезе сама.

Трябваше ѝ уединение — можеше да мисли най-добре, когато беше сама. През последните няколко дни се бяха струпали доста неща, върху които имаше какво да се помисли. Сега беше решила да го стори едно по едно.

Какво правеше Николас Грегорас онази нощ долу на брега? От него се носеше мирис на море, следователно е бил в морето и бе дошъл оттам. Спомни си, че бе чула приглушен шум на мотор. Беше помислила, че са рибари, ала Ник едва ли се занимаваше с риболов. Освен това той явно се опасяваше да не бъде видян от някого — до такава степен, че да носи нож. Още виждаше израза на лицето му, когато я притискаше на земята под себе си в тъмната сянка на кипарисите. Имаше вид на човек, готов да използва ножа.

Споменът за това сякаш я терзаеше сега повече, отколкото когато той беше за нея просто един непознат. Тя ядосано подритна изпречил се на пътя ѝ камък и заслиза по стъпалата надолу към плажа.

А кой беше онзи с него? Някой изпълняваше заповедите му, без да задава въпроси. Кой се беше появил неочаквано, докато Ник я държеше в мрака? Алекс? Или човекът, който бе наел малката къща на Ник? Потънала в тревожни мисли, Морган изхлузи сандалите си и тръгна боса по топлия пясък. Защо Ник беше готов по-скоро да го убие, отколкото да бъде видян от него? Или от когото и да било,

поправи се мислено. Можеше да е прислужник от вилите или някой селянин, промъкнал се незнайно защо в чуждия имот.

Само по един въпрос, не всички заедно, предупреди тя себе си, докато крачеше и разсеяно подритваше пясъка. Първо, правилно ли бе да се допусне, че стъпките, които беше чула, бяха на някой, който също бе дошъл от морето? Струваше й се правдоподобно. И второ, вярно ли предполагаше, че човекът се бе отправил към една от съседните вили или намиращата се съвсем наблизо къщичка на Ник? Защо инак би използвал точно тези стъпала от морето към брега? Съвсем логично е, заключи Морган, като продължаваше да крачи безцелно. Та защо, значи, Ник така се стараеше да не го видят?

Контрабанда. Съвсем очевидно. И напълно логично. Защо трябва да упорства и да се опитва да прогони тази дума? Само защото не й се искаше да повярва, че бе забъркан в такова противно нещо. Някъде под яда и негодуванието, което изпитваше към него, се таеше едно съвсем различно чувство. Имаше нещо в този мъж, нещо, което не би могла точно и вярно да определи с думи. Сила, може би. Беше човек, на когото можеш да разчиташ, когато никой друг не би могъл или не би пожелал да ти помогне. Тя искаше да му вярва. В това нямаше никаква логика, просто беше така.

Но дали бе контрабандист, наркотрафикант? Дали бе решил, че е видяла нещо изобличаващо? Стъпките, които чу, не бяха ли на патрул от морската охрана? Или на друг контрабандист? На съперник? Ако той смяташе, че Морган представлява заплаха, защо просто не беше използвал ножа? Ако беше хладнокръвен убиец... Не, тръсна глава тя. Дори и да приемеше, че Ник бе готов да убие, не можеше да се съгласи с определението, което му прикачва. А оттук следваха още стотина други неясноти.

Въпроси и отговори се тълпяха безредно в главата й. Настойчиви въпроси и обезпокояващи отговори. Морган затвори очи. Трябва днес да получа от него преки и недвусмислени отговори, заръча си мислено. Негова е вината, че по един или друг начин се беше оказала замесена. Тя се отпусна на пясъка и сви колене към гърдите си. Той я забърка, буквално я въвлече в тази история. А единственото й желание беше да прекара един приятен и спокоен отпуск.

— Проклети мъже!

— Отказвам да съм сред тях — отзова се някой на изречените й на глас думи.

Морган извърна глава и видя насреща си широка, дружелюбна усмивка.

— Здравейте! Изглежда сте сърдита на целия ни род. — Той стана от скалата и се отправи към нея. Беше висок и много строен, с тъмноруси къдрици, обрамчващи в безпорядък загорялото му лице, което излъчваше едновременно младост и сила. — Ала мисля, че си заслужава да рискувам. Аз съм Ендрю Стивънсън.

Все още усмихнат, той приседна на пясъка до нея.

Съзвела се от неговото стреснало я появяване, Морган отвърна на усмивката.

— Ах, да. Поет или художник? Лиз не беше съвсем сигурна.

— Поет — отвърна Ендрю с иронична гримаса. — Или поне за такъв се смятам.

Тя забеляза бележника в ръката му. Беше с оръфани краища, отворената страница бе изписана с красив, заврънкулчест почерк.

— Извинете, май прекъснах работата ви.

— Напротив, дадохте ми прилив на вдъхновение. Имате забележително лице.

— Приемам го — замисли се Морган, — като любезност.

— Уважаема госпожице, лицето ви е мечтата на поета. — Той я съзерцава унесено няколко мига. — Имате ли си име, или ще изчезнете като мираж, оставяйки ме за пленен и омагьосан?

— Морган — засмя се тя на високопарния комплимент, направен с приветлива искреност. — Морган Джеймс, а вие сте поетът Ендрю Стивънсън, нали така?

— Не мога да отрека — продължи той да я съзерцава неприкрито. — Скъмността е една от моите добродетели. Споменахте Лиз. Предполагам, че става дума за госпожа Теохарис. У тях ли сте на гости?

— Да, за около месец. — През ума й се мярна мисъл. — Вие сте наели къщата на Николас Грегорас, нали?

— Точно така. Всъщност, пребивавам гратис. — Макар да беше оставил бележника, той започна да чертае нещо върху пясъка, сякаш не можеше да остави ръцете си да бездействат. — Ние сме братовчеди.

— Забеляза изписалата се на лицето ѝ изненада и усмивката му стана още по-широка. — Не по гръцка линия. Майките ни са роднини.

— А-а, значи майка му е американка.

Това обясняваше поне лекотата, с която говореше езика.

— Севернячка от Сан Франциско — засмя се Ендрю на шегата.
— Омъжи се повторно, след като бащата на Ник почина. Сега живее във Франция.

— Значи едновременно посещавате родния край и братовчед си.

— Ник сам ми предложи усамотено убежище, като узна, че пиша епическа поема — малко по омировски, нали разбирате... — Очите му бяха сини, по-тъмни от нейните и я гледаха много прямо. Морган не намираще никаква прилика в открития, безхитростен поглед, която да напомня за Ник. — И бездруго ми се искаше да постоя известно време на Лесбос, така че предложението беше добре дошло. Родното място на Сафо. Поезията и легендите винаги са ме пленявали — продължи той.

— Сафо — повтори Морган и отвлече мисълта си от Ник. — Ах, да, поетесата.

— Десетата Муза. Тя е живяла тук, в Милитини.

Очите му изведнъж придобиха замечтано премрежен израз и се плъзнаха по протежение на крайбрежната ивица. — Нрави ми се мисълта, че къщата на Ник е върху скалата, откъдето тя се е хвърлила в морето поради отчаяната си любов към Фаон.

— Любопитно — отправи Морган на свой ред поглед към зъбера и сивата каменна стена на къщата, част от която се виждаше. — Предполагам, че духът ѝ витае някъде там и търси своята любов. — Мисълта, кой знае защо, ѝ хареса и тя се усмихна. — Бог е свидетел, че няма по-подходящо място за свърталище на духове и призраци от тази къща — добави.

— Били ли сте вътре? — попита Ендрю. Сега и гласът му беше тъй замечтан, както и погледът. — Невероятна е.

— Този следобед имам покана за персонална обиколка — постара се Морган да прозвучи нехайно, докато наум проклинаше на няколко езика.

— Персонална обиколка? — удиви се искрено Ендрю, сякаш събудил се внезапно и заприличал пак на себе си — прям и чистосърдечен. — Трябва да сте направили неотразимо впечатление на

Ник. Но нищо чудно — добави с кимване. — Той е голям ценител на красотата.

Тя се усмихна неопределено. Откъде можеше да знае Ендрю, че не нейната външност и обаяние ѝ бяха осигурили поканата.

— Често ли пишете край морето? — попита. — Лично аз не мога да се откъсна от него. — Морган се поколеба за момент, после подхвърли: — Преди ден-два дойдох тук през нощта да поплувам на лунна светлина.

При тази информация в очите му не се прокрадна безпокойство. Само се засмя.

— Съжалявам, че съм го пропуснал. Инак се скитам навред из тази част на острова. По брега, горе на скалите, в маслиновите горички. Отивам там, където ме влече настроението.

— Аз също се каня да предприема някои разузнавателни пътешествия — отвърна Морган, като с копнеж си представи безгрижно прекарани часове в закътаните малки заливчета, с които изобилстваше крайбрежната ивица.

— На ваше разположение съм като екскурзовод — взря се той отново в лицето ѝ, топло и дружелюбно. — Познавам тази част на острова не по-зле от местните жители. Ако решите, че искате компания, можете да ме намерите обикновено да бродя наоколо или в къщурката. Тя е тук наблизо.

— С удоволствие — озариха се радостно очите ѝ. — Да гледате случайно коза?

— Ъ-ъ... Не.

Морган се разсмя на изражението му и го потупа по ръката.

— Не се мъчете да разберете — посъветва го. — А сега май трябва вече да вървя и да се преоблека за посещението.

Ендрю се изправи заедно с нея и я хвана за ръката.

— Ще се видим пак.

Това беше изявление, а не въпрос. Морган отвърна на приятелското ръкостискане.

— Сигурно. Островът е толкова малък — забеляза тя.

Той се усмихна и пусна ръката ѝ.

— По-скоро бих го нарекъл съдбовен.

Наблюдаваше я как се отдалечава, после се настани отново на мястото си върху скалата, с лице към морето.

Николас Грегорас бе съвсем точен. В един и пет Лиз вече въодушевено изтикваше Морган през вратата.

— Приятно прекарване, скъпа, и не бързай с връщането. Ник, Морган ще е във възторг от къщата ти и тази ужасяваща гледка над морето. Ала тя е много храбра, нали така, Морган?

— Направо съм неустрашима — измърмори Морган, а Ник се засмя.

— Е, бягайте вече и приятно прекарване — подкани ги Лиз, сякаш бяха две деца, които с неохота тръгваха за училище.

— Трябва да те предупредя — заяви Морган, когато влезе в колата. — Лиз те смята подходящ кандидат за ръката ми. Мисля, че изпада в отчаяние да си ме представи като стара мома — неомъжената леля на нероденото ѝ дете.

— Афродита — настани се до нея Ник и хвана ръката ѝ. — Няма на света мъж, който може да си те представи като нечия неомъжена леля.

Морган не се остави да я омайват, а издърпа ръката си и се загледа през прозореца.

— Тази сутрин се запознах край морето с поета, когото си приютил.

— Ендрю ли? Той е добро момче. Как ти се стори?

— Не като момче — извърна се тя към него и се намръщи. — Много чаровен мъж.

Ник повдигна леко вежда.

— Сигурно — сви рамене. — Но съм свикнал някак си да го мисля за момче, макар разликата ни да е само пет години. — Той действително има талант. Ти самата очарова ли го?

— Ендрю използва думата „вдъхновение“ — отвърна раздражено Морган.

Ник се изсмя насреща ѝ.

— Естествено. Един романтик вдъхновява друг.

— Аз не съм романтичка. — Разговорът я принуждаваше да му обръща повече внимание, отколкото бе възнамерявала. — Дори съм много практична.

— Морган, ти си непоправима романтичка. — Нейното раздразнение явно го забавляваше, защото усмивката не слизаше от устата му. — Жена, която разресва косите си на лунна светлина край морето, облича се в ефирно бяло и пази като съкровище една дрънкулка без стойност, е родена само за романтика.

Морган се почувства неловко от направеното ѝ описание и каза хладно:

— И също така пазя диета и редовно следя холестерола си.

— Похвално.

Тя едва сподави напушилия я смях.

— Ти, Николас Грегорас, си първокласен негодник.

— Така е. Мразя да съм второкласен в каквото и да е било.

Морган гневно се облегна назад в седалката, ала целият ѝ яд се стопи, когато пред погледа им се разкри къщата в пълното си великолепие.

— О, Господи, страхотна е — отрони тя. Изглеждаше древна и застинала, груба и неуязвима. Вторият етаж беше надвиснал над морето като протегната ръка — не предлагаща, а искаща. Видът ѝ отблизо с нищо не губеше излъчваната сила и мощ, която Морган бе усетила, когато я зърна отдалеч в морето. Избуялите цъфнали храсти и асмите, които се виеха и преплитаха, бяха така насадени, че да прикрият полаганите за тях грижи. Резултатът бе смайващ. Създаваше се впечатление за дива запуснатост. Замъкът на Спящата красавица, сто години след като си е убола пръста, помисли Морган.

— Какво възшебно място — обърна се тя към Ник, когато той спря колата пред входа. — Никога не съм виждала нещо подобно.

— За първи път се усмихваш истински в мое присъствие.

Неговата усмивка беше изчезнала и Ник я гледаше като че ли малко ядосано. Досега не си бе давал сметка как му се иска да види тази спонтанна топлота в очите ѝ, отправена към него... А сега, когато я бе получил, не знаеше какво да прави. Изруга наум и слезе от колата.

Без да му обръща внимание, Морган също се измъкна навън, като се стараяше да обхване с поглед цялата постройка.

— Знаеш ли на какво прилича — каза като на себе си. — Сякаш Зевс е запратил мълния в планината и от светкавицата с гръм и трясък се е появила къщата.

— Интересна версия — хвана я той за ръка и я поведе нагоре по каменните стъпала. — Ако познаваше дядо ми, щеше да разбереш колко близо си до истината.

Тя си бе поставила за цел още с пристигането да го затрупа с въпроси и да настоява за отговори, но когато пристъпи във входния вестибюл, забрави всичко.

Просторен и боядисан в сякаш потъмняло от времето бяло, той бе изпъстрен от разпилени ярки петна на висящите по стените драперии, предмети и старинни картини. Върху една от стените висяха кръстосани две копия — несъмнено оръжия за убиване, ала притежаващи старинно достопетие, на което не можеше да не се възхитиш. Стълбата, водеща към горния етаж, се извиваше в полукръг с перила от тъмно, нелакирано дърво, което ѝ придаваше неподправено, естествено великолепие. Нямахме изтънчен вид, но създаваше усещане за непоклатимост и първично очарование.

— Николас — въздъхна Морган и се обърна кръгом, — просто е приказно. Всеки миг очаквам на стълбата да се появи циклоп. Има ли кентаври в двора?

— Ще те разведе наоколо и ще видим какво можем да направим по въпроса.

Беше му трудно да се придържа към набелязания план. В тях не влизаше тя да го омайва. Нямахме го в сценария. Ала ръката ѝ остана в неговата, докато я водеше из къщата.

Сравнението, което беше направила Лиз с пещерата на Аладин, бе напълно подходящо. Стая след стая бяха отрупани със съкровища — венецианско стъкло, кутийки от Фаберже, африкански маски, индиански глинени съдове, китайски вази. Всичко бе събрано заедно в невероятна смесица от култури. Но вместо да изглежда като музейна експозиция, беше възхитително, безпорядъчно събиране от чудеса. С всеки завой къщата разкриваше изненада след изненада и Морган изпадаше във все по-голям захлас. Изящен кристал се кипреше редом със страховит арбалет от седемнадесети век. Имаше фин порцелан и съсухрена човешка глава от Еквадор.

Да, строителят като едното нищо е бил луд, реши тя, като гледаше колоните с издялани върху тях вълчи глави и хилещи се чудовища. Напълно смахнат безумец. Къщата беше същинска

приказка, ала не в питомния си детски вариант, а изпълнена с нашепващи сенки, призраци и зли духове.

Огромен сводест прозорец на най-горния етаж предизвика у Морган усещането, че виси над урвата на ръба на скалата. Тя се издаваше надменно напред и падаше отвесно в морето. Морган погледна надолу с вълнение и едновременно с ужас.

Ник я наблюдаваше. Искаше му се да я сграбчи, да я обладае докато още вижда този замаян израз върху лицето ѝ. Той беше свикнал да взема онова, което пожелае, без да се замисля повторно. А желаше нея.

Морган се обърна. Очите ѝ сияеха от възторг и възбуждащата тръпка на опасността.

— Ендрю каза, че това със сигурност е скалата, от която Сафо се е хвърлила в морето. Склонна съм да му повярвам.

— Ендрю е с богато въображение.

— Ти също — отвърна тя. — Нали живееш тук.

— Очите ти са като някакви митични езера — промърмори Ник, — бистри и неземни. Трябва да те наричам Цирцея, а не Афродита.

Той хвана неочаквано косата ѝ и я опъна назад, докато лицето ѝ не се повдигна към неговото.

— Кълна се, че си по-скоро магьосница или вещица, отколкото богиня.

Морган го гледаше втренчено. В очите му този път нямаше насмешка, нямаше надменност. Видя там копнеж. Този копнеж я привлече повече от всякаква страст.

— Аз съм обикновена жена, Николас — чу се да казва.

Пръстите му се свиха напрегнато, лицето му потъмня. Но още докато го наблюдаваше учудено, изразът му отново се промени. Хвана я пак за ръката и каза:

— Хайде, ела да пийнем по нещо.

Влязоха в гостната и тя си припомни набеязаните задачи. Трябваше да получи отговори и щеше да ги получи. Нямаше да допусне няколко нежни думи и две черни очи да я накарат да забрави за какво бе дошла. Преди да заговори обаче на вратата се появи възрастен мъж.

Беше нисък, с набръчкано лице и съсухрена кожа. Косата му беше посивяла, ала гъста. А ръцете, въпреки възрастта, бяха яки и

мускулести. Заприлича й на танк — в умален мащаб, но много мощен. Мустаците му бяха шедьовър. Разпростираха се под носа, за да се спуснат надолу покрай устата и да стигнат до брадата в две извити дъги. Той се ухили и показа тук-таме дупки вместо зъби.

— Добър ден — поздрави почтително на гръцки, ала очите му играеха.

Заинтригувана, Морган го съзерцаваше без усмивка.

— Ясу — отвърна му също на гръцки.

— Стефанос, това е госпожица Джеймс. Стефанос е моят, ъ-ъ, пазач — представи ги Ник.

Шахматната усмивка се разшири насреща им.

— Ваш слуга, почитаема госпожице — поклони се той, но в жеста му нямаше и намек за разликата в положението им. — Въпросът, който обсъждахме, е уреден, господин Грегорас — обърна се към Ник, като му говореше с подчертано уважение. — Имате съобщения от Атина.

— Ще се заема с тях по-късно.

— Както обичате.

Дребният възрастен човек се изпари. Морган сбърчи вежди. Имаше нещо в тази кратка размяна на реплики, което не беше както трябва. Тя тръсна глава и се загледа в Ник, който приготвяше питиетата. В крайна сметка, не отношенията му със слугите я интересуваха.

Реши, че да се хвърли напред първа е най-краткия път към целта и изстреля:

— Какво правеше онази нощ край морето?

— Ти ме остави с впечатлението, че си убедена в насилническите ми намерения.

Гласът му беше благ.

— Това беше само част от нощното забавление — преглътна Морган първия неуспех и предприе нова атака: — С контрабанда ли се занимаваше?

За негова чест, Ник се поколеба само секунда. Тъй като беше с гръб към нея, тя не видя как изражението му смени няколко нюанса от изненада до угриженост. Доста съобразителна особа, помисли си той. Прекалено е схватлива, по дяволите!

— И как стигна до подобно удивително заключение? — обърна се, за да ѝ подаде изящна кристална чаша.

— Не започвай пак с тая клоунада — избухна Морган и взе рязко чашата. — Виждала съм те без маска.

Тя седна, без да откъсва очи от него.

Ник изкриви устни.

— По какъв възхитителен начин представяш нещата.

— Попитах те дали си контрабандист.

Той седна срещу нея и я изгледа продължително, като преценяваше възможните обяснения.

— Първо, разясни ми защо смяташ, че може да съм.

— Бил си в морето през нощта. Усетих мириса му върху теб.

Ник заби поглед в чашата, после я вдигна и отпи.

— Най-меко казано, странно е да се мисли, че излизането ми в морето е равнозначно на контрабанда.

Морган стисна зъби при тази хладнокръвна ирония и продължи:

— Ако просто си бил на малка риболовна разходка, едва ли щеше да ме замъкнеш в гората и да размахваш нож под носа ми.

— Може да се поспори дали съм се занимавал точно с риболов — измърмори Ник.

— Турският бряг е много удобен от тази страна на острова. Алекс ми каза, че контрабандата е голям проблем.

— Алекс ли? — повтори Ник. Бързо, почти недоловимо изражението му се промени. — Какво е неговото отношение към контрабандата?

Тя се поколеба. Въпросът я отклоняваше от грижливо обмисления разпит.

— Той изглеждаше... Някак примирен, както човек приема например лошото време.

— М-да, ясно. — Ник разклати питието и се облегна назад. — Вие с Алекс говорихте ли нещо за начините и похватите на действие?

— Естествено, че не! — сопна се Морган, ядосана, че той така ловко обърна разпита към самата нея. — Ала, струва ми се, ти си този, който е запознат с тях.

— М-да, ясно.

— Е?

Ник ѝ отправи леко развеселена усмивка, която присъстваше само върху устните и липсваше в очите му.

— Какво „е“?

— Отричаш ли?

Тя с трепет установи, че именно това иска. Страшно, ужасно ѝ се искаше той да отрече.

Ник се замисли за момент.

— Ако отрека, няма да ми повярваш. Ясно се вижда, че вече твърдо си си го втъпила. — Той наклони глава и този път в очите му се прокрадна весело пламъче. — Какво ще направиш, ако си призная?

— Ще те издам на полицията.

Морган отпи яка глътка, а Ник избухна в смях.

— Морган, какво сладко и смело дете си — наведе се и хвана ръката ѝ, преди да бе успяла да отговори. — Ти не си наясно с репутацията ми тук, но те уверявам, че полицията ще те вземе за луда.

— Мога да докажа...

— Какво? — попита я. — Гледаше я изпитателно право в очите. Гланцът на вежливата му сдържаност започна бавно да се пропуква. — Не можеш да докажеш това, което не знаеш.

— А ти много добре знаеш, че не си това, за което се представяш! — Тя се мъчеше да издърпа ръката си, ала той я държеше здраво. — Или може би е по-точно да се каже, че си това, което се преструваш, че не си.

Той я съзерцаваше мълчаливо със смесеното чувство на яд и възхищение.

— Какъв съм и какъв не съм, няма нищо общо с теб.

— Едва ли някой желае повече от мен това да е вярно.

Като се бореше с едно ново чувство, Ник се отпусна пак назад и я загледа над ръба на чашата.

— Та, значи, изводът ти, че се занимавам с контрабанда, ще те накара да отидеш в полицията. Не бих казал, че ще постъпиш мъдро.

— Въпросът е кое е правилното. — Морган преглътна, помълча и накрая изрече това, което я терзаше най-много: — Ножът... Щеше ли да го използваш?

— Върху тебе ли? — попита я, а очите му бяха равнодушни, както и гласът.

— Върху който и да било.

— На общия въпрос не може да се даде конкретен отговор.

— Николас, за бога...

Той остави чашата и преплете пръсти. Лицето му отново смени израза си. Погледът му стана заплашителен.

— Ако съм всичко това, което ти, изглежда, си мислиш, трябва да си невероятно смела или невероятно глупава, за да седиш тук и да го обсъждаш с мен.

— Мисля, че съм в пълна безопасност — отвърна тя и изпъна рамене. — Всички знаят къде съм.

— Бих могъл да се отърва от теб по всяко друго време, ако те смятам за пречка.

В очите ѝ за миг блесна страх, но бързо се овладя. Още едно нещо, което заслужи възхищението му.

— Мога да се грижа за себе си — заяви.

— Сериозно? — промърмори Ник. После повдигна рамене и каза вече с друго настроение: — Както и да е, ала във всеки случай нямам намерение да унищожавам една красота, особено когато възнамерявам да се насладя на нейните достойнства. Твоите способности могат да са ми от полза.

Брадичката ѝ се вирна нагоре.

— А пък аз нямам намерение да ти бъда оръдие. Наркотрафикантството е отвратителен начин за печелене на пари. Това не е като да прекосяваш Ламанша с френски коняк и коприна.

— С неговите стелещи се мъгли и еднооки пирати? — усмихна се той. — Така ли си го представя практичният ти ум, Морган?

Тя отвори уста да възрази, но вместо това се засмя.

— Не си и помисляй, че ще ми се харесаш, Николас.

— Не е нужно да ме харесваш, Морган. Това е твърде бледо, много постно за моя вкус. — Външно отпуснат и спокоен, той взе отново чашата си. — Не ти ли харесва питието?

Без да сваля очи от него, тя остави своята.

— Николас, искам само един правдив отговор... Заслужавам поне един. Напълно си прав, че не мога да отида в полицията, независимо какво ще ми кажеш. Наистина няма защо да се страхуваш от мен.

Нещо проблесна в очите му при последните ѝ думи, ала бързо бе прогонено. Внимателно обмисли собствените си думи, преди да

заговори.

— Ще ти кажа само това, аз съм... Загрижен за проблема с трафикантството. Интересуват ме всякакви разговори, които би могла да чуеш на тази тема.

Морган се намръщи, стана и тръгна да обикаля из стаята. Той я затрудняваше, пречеше ѝ да различава правата и тясна граница между доброто и злото. Тази гранична ивица започваше да се извива и гъне, когато се намесваха чувствата. Чувства! Тя рязко се закова на място. Не, за какви чувства можеше да става дума тук? Не изпитваше към него никакви чувства.

— Кой беше с теб тогава? — попита го. Придържай се към набелязания план, напомни си. Въпроси и отговори. Остави самоанализа за друг път. — Ти даваше нареждания на някого.

— А пък аз си мислех, че си твърде уплашена, за да забележиш — сръбна Ник от питието.

— Разговаряше с някого — продължи Морган упорито. — Някой, който изпълняваше точно каквото му казваше, без да задава въпроси. Кой беше?

Ник претегли внимателно „за и против“, преди да отговори. С нейната проникателност тя все едно скоро и сама щеше са се досети.

— Стефанос.

— Онзи дребен старец? — спря Морган пред креслото му и го загледа втренчено. Стефанос не се вписваше в представата ѝ за безмилостен морски разбойник.

— Този дребен старец познава морето като петте си пръста — усмихна се Ник на недоумяващия ѝ израз. — Освен това притежава доброто качество да ми е верен. От дете съм заедно с него.

— Колко удобно се е наредило всичко. — С посърнал вид тя отиде до прозореца. Сдобиваше се с отговори, но те не бяха каквито ѝ се искаше. — Къща върху удачно разположен остров, послушен слуга и подходящ бизнес за улесняване на пласирането. Кой мина онази нощ през горичката, на когото така не искаше да се натъкнеш?

Изплашена или не, помисли гневно той, ама се оказва, че същевременно е била и прекалено наблюдателна.

— Това не бива да те вълнува.

Морган се извърна.

— Ти ме забърка в това, Николас! Имам право да зная.

— Правата ти свършват там, където аз кажа — изправи се той заплашително. — Не ме принуждавай да отивам твърде далеч, Морган. Няма да ти хареса. Казах ти всичко, което бях решил засега. Бъди доволна и от толкова.

Тя отстъпи крачка назад, после се ядоса на себе си, че се бе уплашила. А Ник изруга, като разбра неволното ѝ движение и я сграбчи за раменете.

— Нямам намерение да ти причиня зло, по дяволите! Ако беше тъй, досега вече имах предостатъчно възможности. Какво си въобразяваш? — разтърси я. — Че ще ти прережа гърлото или ще те метна от скалата?

Очите ѝ бяха студени и приковани в него. Моментният страх бе отстъпил място на странна пустота в душата ѝ.

— Нищо не си въобразявам.

Той внезапно осъзна, че я стиска силно. Изруга се наум и отпусна пръсти. Не биваше да е груб, ала и по никой начин не трябваше да допусне Морган да му влезе под кожата. Нямаше защо да го е грижа какво си мисли за него.

— Не очаквам да ми вярваш — рече спокойно. — Но се вслушай в здравия разум. Пределно ясно ти е, че твоето замесване беше въпрос на стеклите се обстоятелства, а не на преднамерени действия. Не искам да пострадаш, Морган. Поне това го приеми за истина.

Да, на това тя, кой знае защо, повярва. Загледа се с любопитство в лицето му.

— Странен човек си ти, Николас. Необяснимо е, ала някак не мога да си представя ти да се занимаваш с такова презряно нещо като трафик на наркотици.

— Това интуиция ли е, Морган? — Той се усмихна и зарови пръсти в косата ѝ. Беше мека, както я помнеше, и примамлива. — На своята интуиция ли вярваш, или на разума?

— Николас...

— Не. Повече никакви въпроси или ще ми се наложи да те забавлявам по друг начин. Аз съм много... — смръщи вежди, после грейна в усмивка. — Податлив на красотата. С която ти си щедро надарена. Съчетана с безспорно острия ти ум, комбинацията става неустойима. — Той хвана висящия на шията ѝ медальон, вторачи се

някак особено в него, после го пусна и се отдалечи. — Кажи ми, какво мислиш за Дориан и Йона?

— Не, няма да стане! Тая няма да я бъде! — избухна тя. Защо допускаше първо да я развълнува така дълбоко и тъй лесно, а после да превърти ключа, сякаш изгасеше лампата. — Дойдох на Лесбос, за да се махна от всякакви принуди и усложнения.

— Какви принуди и усложнения?

Морган се извърна към него със святкащи очи.

— Това си е моя работа. Имала съм и друг живот, преди да отида на онзи проклет бряг и да попадна на теб.

— М-да — промърмори Ник и посегна за чашата си. — Сигурен съм, че е така.

— А сега се оказвам в центъра на някакъв второкласен трилър. Това не ми е по вкуса.

— Жалко, наистина, че не си беше стояла в леглото онази нощ, Морган. — Той отпи голяма глътка и завъртя чашата в ръцете си, хванал я за тънкото столче. — Като грък бих казал, че боговете не са пожелали това да стане. В момента съдбата ти е свързана с моята и никой от нас двамата не може нищо да направи срещу това.

Тя го изненада, като постави ръка на гърдите му. Ник не одобри начина, по който сърцето му се отзова на този допир. Желание, необходимост, копнеж... Не, не трябваше да се нуждае и копнее. Желанията могат лесно да бъдат задоволени или потиснати, ала копнежите разяждат човека.

— Ако наистина смяташ така, ако чувстваш по този начин нещата, защо тогава не ми отговориш честно?

— Нямам право и не аз го решавам. — Очите му се впиха в нейните и сякаш я приковаха на място. Морган видя в тях желание — неговото и отражение на своето собствено. — Приеми ме такъв, какъвто съм, Морган.

Тя отпусна ръка. Боеше се не от него, а от себе си.

— Не искам да те приемам изобщо.

— Нима? — привлече я Ник по-близо, а съпротивата ѝ явно му доставяше удоволствие. — Да видим колко бързо мога да те превърна в лъжкия.

Морган вкуси гнева върху устните му и също така ясно различи вкуса на желанието. Спря да се дърпа. Пътеката между доброто и

злото направи още няколко объркващи завоя, докато той я притискаше в обятията си. Който и какъвто да беше, тя искаше той да я държи в прегръдката си.

Обви ръце около врата му и се прилепи плътно. Чу го да шепне нещо до устните ѝ. Целувката му беше необуздана и дива, а Морган ѝ откликна със същата страст.

Нима тази страст винаги е била там, вътре, задрямала дълбоко в нея? А сега се пробуждаше и нейната мощ я караше да го целува нетърпеливо и жадно. Сякаш нещо се бе отворило в нея и Ник се изливаше вътре. Ръцете му бяха заровени в косите ѝ, после поривисто минаха по гърба ѝ и я притиснаха с жест на притежание. Тя се изви към него, като че го приканваше да я пожелае, подтикваше го да опита.

Не само тялото, нещо дълбоко в душата ѝ подсказваше, че те отново и отново щяха да се връщат един към друг, въпреки волята си, въпреки разума. Дори да се противеше на това чувство понякога, дори да се бореше с него, времето щеше да покаже. Мисълта за тази предопределена неизбежност я изпълни със странно облекчение, но и неясен страх.

— Морган — изтръгна се името ѝ от устата му като въздишка. — Желая те, о, богове, как те желая! Хайде, остани с мен тази нощ. Тук ще бъдем сами.

Тялото ѝ болезнено зовеше да се съгласи на каквото и да било, на всичко. Въпреки това, тя се отдръпна.

— Не.

Той вдигна глава. Гледаше я с ирония и самоувереност.

— Страх ли те е?

— Да.

Веждите му отскочиха нагоре при тази неочаквана откровеност, после се свъсиха недоволно. Погледът в очите ѝ му пречеше да затвърди спечеленото предимство.

— По дяволите, ти можеш да вбесиш човек! — Ник се отдалечи и си наля още бренди. — Мога да те метна през рамо, да те отнеса до спалнята и да приключим въпроса.

Макар краката ѝ да се подкосяваха, Морган се насили да остане права.

— И защо не го направиш?

Той се извърна гневно. Очите му святкаха, ала тя виждаше как постепенно си възвръща самообладанието.

— Сетих се, че си свикнала да бъдеш прелъстявана с вино, при светлината от свещи. Мили обещания, нежни целувки. — Ник надигна чашата и отпи солидна глътка. — Това ли очакваш и от мен?

— Не — посрещна твърдо ядния му изблик Морган и несъзнателно посегна към медальона на шията си. — Просто не искам.

— Не ме вземай за глупак! — тръгна той към нея, но се спря. Още една крачка и двамата няхаха да имат избор. — Тялото ти те издава всеки път, когато те докосна.

— И какво от това? — отвърна тя тихо. — Аз не искам да се любя с теб.

Ник изчака, докато желанието и раздразнението му поутихнат, и после попита:

— Защото мислиш, че съм контрабандист на опиум, така ли?

— Не — учуди Морган и двамата с отговора си. Усети, че силите ѝ изневеряваха и решителността ѝ бе разколебана, ала призна истината. — Защото не искам да съм едно от твоите поредни развлечения.

Той бавно пъкна ръце в джобовете си.

— М-да, ясно. Тогава по-добре да те закарам обратно, преди да си разбрала, че намирам любенето за изключително сериозно занимание.

След половин час Ник си беше отново вкъщи. Настроението му бе отворително. Отправи се към гостната, наля си още едно питие и се тръшна в креслото. По дяволите тази жена! Нямаше нито време, нито търпение да се разправя с нея. Но събуденото желание още кипеше в него, глождеше го болезнено, остро и настойчиво. Отпи голяма глътка в опит да го притъпи. Поне плътски, каза си. Ще трябва да си намери друга жена, която и да е тя, за да се освободи от напрежението.

— А-а, върнал си се — влезе Стефанос.

Забеляза мрачното му настроение и го прие без забележки. Често се беше сблъсквал с него и преди.

— Младата дама е по-хубава, отколкото ми се беше сторило. — Отсъствието на отговор от страна на Ник не го смути. Отиде до бара и

си наля. — Какво й каза?

— Само това, което беше необходимо. Тя е умна и изключително проникателна. — Ник гледаше намръщено течността в чашата си. — Направо ми тръсна обвинението, че съм наркотрафикант. — Стефанос се изсмя, а Ник отново отпи яко. — Чувството ти за хумор нещо ми убягва в момента, старче.

Стефанос само се ухили.

— Очите й са зорки — наблюдават и забелязват. — Макар Ник отново да не го удостои с отговор, Стефанос продължи усмихнато: — А от теб не ги сваляше, поглъщаше те с поглед. Говори ли с нея за Алекс?

— Не много.

— Тя лоялна ли е?

— Към Алекс ли? — свъси се Ник. — Да, би трябвало. Към тези, които смята за свои близки, смятам, че е. — Той остави чашата си, надвил желанието да я захвърли през стаята. — Да се измъкне от нея информация няма да е лесна работа.

— Въпреки това ще го сториш.

— Дяволски бих искал да си беше стояла в леглото онази нощ! — процеди яростно Ник.

Щърбата усмивка се появи отново, после Стефанос пресуши питието на една глътка. Изхриптя доволно.

— Загнездила ти се е май в ума. И те човърка. — Той се разсмя гръмко и продължително на начумерената физиономия на Ник, после въздъхна. — Атина очаква да се обадиш.

— Атина да върви по дяволите и да гори в пъкъла!

ПЕТА ГЛАВА

Когато се прибра във вилата на Теохарис, Морган беше в същото противно разположение на духа, както и Ник. По обратния път на връщане тя си даде сметка, че това, което чувстваше, съвсем не бе яд. Не беше и страх, нито дори негодувание. За няколко дни Ник бе успял да направи нещо, което Джек не можа през всичките месеци на познанството им. Беше я накарал да страда. Нарани я.

Това нямаше нищо общо със синините по ръцете ѝ, които вече избледняваха. Болката беше по-дълбока и сякаш започнала, преди да го срещне, зародила се още когато бе избрал живота, който водеше.

Това не ме засяга. Нямам нищо общо, повтаряше си Морган отново и отново и се опитваше да бъде спокойна. Но затръшна външната врата с трясък и влезе в прохладното преддверие. Намерението ѝ незабавно да се качи в стаята си, преди да се бе озъбила на някого в пристъп на противното си настроение, беше пратено по дяволите от Дориан, който я повика и махна с ръка:

— Хей, Морган, ела при нас.

Тя прикачи една горе-долу приветлива усмивка на лицето си и се отправи към терасата. Там се оказа и Йона, изтегнала се върху шезлонг, в яркорозов костюм, който откриваше дългите ѝ, добре оформени крака, ала с дълъг ръкав и бял дантелен маншет на китките. Йона я поздрави вяло и отново насочи морен поглед към залива. Беше, както винаги, намусена. Морган почувства тегнещото във въздуха напрежение и се зачуди дали си бе било там и преди нейното появяване, или го бе донесла със себе си.

— Алекс води презокеански разговор по телефона — каза Дориан и ѝ поднесе стол. — А Лиз оправя някаква домакинска неразбория в кухнята.

— Без преводач? — пошегува се Морган.

Усмихна се и си рече, че Ник не бе в състояние да ѝ развали чак дотам настроението, за да я накара да се муси като братовчедката на Алекс.

— Това е смешно — обади се Йона и направи жест на Дориан да ѝ запали цигарата. — Лиз трябва просто да изхвърли този човек. Американците имат нелепата привичка да се държат свойски със слугите.

— Така ли? — Морган усети, че се стяга и изпъва гръб при тази злобничка забележка по адрес на приятелката ѝ и нейната националност. — Не знаех.

Йона я стрелна кратко с поглед.

— Не вярвам да имате кой знае какво вземане-даване със слуги.

Преди да ѝ отвърне, Дориан се намеси умиротворяващо.

— Кажи ми, Морган, какво ти е впечатлението от съкровищницата на Ник?

Очите му ясно я молеха да не обръща внимание на лошото държане на Йона. Подказаха ѝ също и нещо, за което тя бе започнала да се досеща още предната вечер. Влюбен е в нея, помисли Морган и ѝ дожаля за него. Направи усилие да се поотпусне и да поддържа непринуден разговор.

— Къщата му е чудесна, същински музей, ала без да е студено скована или прекомерно подредена и скучна. Сигурно му е отнело години да събере всички тези неща.

— Ник си е бизнесмен — заяви Дориан и двамата отново си размениха поглед. Сега тя видя в него благодарност. — И, естествено, използва познанията и положението си, за да се сдобие и задели за себе си най-доброто.

— Имаше една шведска музикална кутия — спомни си Морган. — Каза ми, че е на повече от сто години. Свиреше „Фюр Елизе“. Бих убила човек за нея — въздъхна тя. Отново се чувстваше леко и непринудено.

— Ник е щедър, когато човек има към него нужния подход — обади се Йона. Усмивката ѝ беше остра като кинжал. Морган обърна глава и спокойно изгледа острието.

— Това също не ми беше известно — каза хладно и с преднамерена подчертаност се извърна отново към Дориан. — Тази сутрин се запознах с братовчеда на Ник.

— Ах, да, младият стихоплетец от Америка.

— Каза, че е пребродил цялата отсамна част на острова. Замислила съм и аз да го направя. Толкова е красива природата тук,

такова тихо и спокойно място. Мисля, затова така се изненадах, когато Алекс спомена, че съществува проблем с контрабандата.

Дориан просто се усмихна, сякаш забележката му се стори забавна. Йона видимо се напрегна. Морган видя как цветът се оттегли от лицето ѝ, то се вкамени, стана студено и вече далеч не красиво. Учудена от тази реакция, Морган продължи да я наблюдава внимателно. Ами да, сигурно се страхува, мина ѝ през ума. Това пък защо би могло да бъде?

— Опасно занимание — отбеляза с небрежен тон Дориан. Погледът му беше насочен към Морган и промяната у Йона остана за него незабелязана. — Но е доста обичайно, всъщност традиционно.

— Странна традиция — промърмори Морган.

— Чувал съм, че патрулната мрежа е широка и доста гъста. Доколкото си спомням, пет души бяха убити миналата година долу, към турския бряг. — Той си запали цигара. — Властите конфискуваха едва ли не цял склад с опиум.

— Ужасно — впечатли се Морган.

Забеляза също, че Йона пребледня още повече.

— Селяни и рибари — сви рамене Дориан като пояснение. — Нямаат достатъчно интелект, за да организират сериозна трафикантска мрежа. Носят се обаче слухове, че водачът им е много ловък и безскрупулен. Изглежда, че дори и неговите хора не знаят кой е той всъщност. Може дори да е жена. — Дориан блесна в усмивка при тази мисъл. — Предполагам, че това добавя романтичен елемент в цялата история.

Йона се изправи и прекоси терасата.

— Трябва да ѝ простиш — въздъхна той, като я проследи с поглед. — Тя е създание с много променливо настроение.

— Изглежда разстроена.

— Йона лесно се разстройва — каза унило Дориан. — Нервите ѝ...

— Май проявяваш голям интерес към нея. — Той извърна отново очи и прикова поглед в Морган, после стана и отиде до перилата на терасата. — Извинявай, Дориан — побърза да каже тя. — Съвсем не исках да си пъхам носа, където не ми е работа.

— Не, ти ме извини — върна се той обратно. Слънцето огряваше лицето му, подчертаваше бронзовия тен и хвърляше светли отблясъци

в изрусялата му златиста коса. Същински Адонис, рече си пак Морган и за втори път, откакто беше пристигнала на Лесбос, съжали, че не може да рисува. — Чувствата ми към Йона са доста... трудни и, както мислех, по-умело прикрити.

— Извинявай — повтори Морган безпомощно.

— Тя е разглезена и своенравна — засмя се Дориан и тръсна глава. — Каква е причината, кажи ми, един човек да си загуби ума и сърцето по друг?

Морган отмести поглед.

— Не зная. А бих искала.

— Сега пък аз те натъжих — седна до нея той и хвана ръцете ѝ. — Не ме съжالياвай. Рано или късно това, което е между нас с Йона, ще бъде изяснено. Аз съм търпелив човек. — Дориан се усмихна, в очите му се появи увереност. — А сега ще си говорим за нещо друго. Трябва да призная, че съм заплепен от тези легенди за морски разбойници и контрабандисти.

— Да, интересно е. Значи носят се, както казваш, слухове, че никой, дори тези, които работят за него, не знаят кой ги предвожда.

— Така разправят. Всеки път, когато съм на острова, се надявам да попадна на някоя диря, която да го издаде и разкрие.

Морган промърмори нещо неясно. Мисълта ѝ тревожно се бе насочила към Ник.

— И все пак не изглеждаш особено угрижен за самото наличие на трафикантска дейност.

— Ха — повдигна рамене Дориан. — Има си власти, които да се тревожат за това. Аз ти говоря за друго, Морган, за вълнението от преследването — заблестяха очите му, когато ги отмести от нея и зарея към морската шир. — Тръпката на лова.

— Няма да повярвате! — втурна се на терасата Лиз и рухна в един стол. — Половин час разправия с темпераментен гръцки готвач. По-охотно бих се изправила срещу стрелбата на цял взвод. Дай ми цигара, Дориан. — Усмивката ѝ и делничните дреболии направиха наченатата тема за наркотрафикантство да изглежда неуместна. — И така, кажи ми сега Морган, хареса ли ти къщата на Ник?

Розовите отблясъци на зората съединиха небето и морето. Въздухът бе топъл и влажен. Едно добро начало на деня след неспокойна и почти безсънна нощ.

Морган крачеше по ръба на водата, където морето гальовно милваше пясъка, заслушана в ранната птича серенада. Точно така си беше представяла почивката — да върви край брега, да посреща изгрева, да се отпусне и разтовари от напрежението. Нали именно с това ѝ бяха надули главата баща ѝ и Лиз.

„Почини си, Морган. Остави за малко това бърхане. Никога не си даваш и минута покой.“ Стана ѝ смешно. Голям покой, няма що. Особено ако разчиташ за това на Николас Грегорас. Ала кой би могъл да предположи?

Той беше загадка, а тя не разполагаше с ключа към нея. Замесването ѝ в контрабандна афера беше като късче от мозайка, на което не можеше да намери мястото. А Морган не можеше да търпи недовършени неща и неразгадани гатанки. Тя зарови с крак пясъка. Не можеше да напъха Ник в някакво точно определение. От друга страна ужасно ѝ се щеше да се избави от необходимостта да го прави.

Също и Йона. Там Морган също съзираше загадка. Почти винаги мрачната и кисела братовчедка на Алекс не беше просто жена с нетърпим характер. Зад вечното ѝ раздражение се спотайваше едно вътрешно безпокойство, нещо по-дълбоко и здраво вкоренено. Алекс знае нещо за това, реши тя. Дориан също, ако не се лъжеше. Но какво? Какво можеше да бъде това, което негласно се премълчаваше? Реакцията на Йона при зачекване на темата за контрабандната дейност беше пълна противоположност с тази на Алекс и Дориан. Двамата приемаха положението с примирение, то дори като че ги забавляваше. Докато Йона бе уплашена. От какво? От разкриване? Та това е абсурдно.

Морган тръсна глава, за да прогони всички терзаещи я мисли. Тази сутрин ще прави само това, за което беше дошла в Гърция. Тоест нищо. Поне нищо уморително. Ето, ще събира например мидени черупки. Тя нави крачолите на джинсите си и зацапа в плитките води.

Имаше ги навсякъде. Крайбрежната ивица пясък и дъното на тясното заливче бяха осеяни и блестяха от мидени черупки. Някои бяха счупени и наъбени под нечий стъпки или от леките удари на прибой,

ала имаше и множество непокътнати. Наведена, Морган захвана да избира най-красивите от тях, като ги пъхаше в джобовете на якето.

Забеляза угарка от тъмнокафява цигара, полузаровена в пясъка. Значи Алекс е минавал оттук, помисли с усмивка. Сякаш ги виждаше как двамата с Лиз вървят през плитчината, хванати за ръка.

Слънцето вече се бе издигнало, а тя все повече се увеличаваше от заниманието си. Само да бях взела плик, рече си, но после ѝ хрумна друго и Морган започна да трупа събраните мидички в купчини, които щеше да прибере по-късно. Ще ги сложи в стъклен съд върху перваза на прозореца у дома. И когато е затворена вътре в студеното и дъждовно време, ще ги поглежда и ще си спомня за гръцкото слънце.

Имаше безброй чайки. Те прелитаха край нея, кръжаха отгоре, грачеха. Пронизителният им, дрезгав крясък ѝ се струваше най-подходящият акомпанимент за едно прекарвано в уединение утро. Постепенно я завладя онзи вътрешен покой, който за толкова кратко ѝ се удаде да почувства през първата нощ на огрятия от луната бряг.

Времето напредваше, а настървеният улов я беше отвел доста далеч. Изправи се, за да разкърши гръб, огледа се и забеляза в скалите отвора на пещера. Беше неширок и почти скрит от погледа. Обзе я радостно вълнение. Щеше да я изследва. Почти тутакси се намръщи, сетила се за белите си джинси. Реши само да надникне вътре и да се върне след това с по-подходящо облекло. Тръгна нататък, като газеше до коляно във водата. Наведе се и вдигна още една мидичка, надничаща от пясъчното си ложе на дъното. Погледът ѝ отскочи към входа на пещерата и ръката ѝ замръзна във въздуха.

Под прозрачната вода лъщеше и гледаше право в нея бяло лице с черни, широко отворени очи. Викът заседна в гърлото ѝ, неспособен да се изтръгне от ужас. Никога преди не бе виждала смъртта, още по-малко такава неукрасена, втренчена в очите ѝ смърт. Морган трепереща заотстъпва назад. Препъна се в камък и едва запази равновесие, а стомахът ѝ се повдигаше нагоре заедно с напирания писък. Гадеше ѝ се, през сковалия я ужас усети, че краката ѝ омаляват. Само да не припадне, не и тук, на една крачка от това нещо. Тя се обърна и побягна.

Катереше се по скалите, затъваше в пясъка, падаше и лазеше, обхваната от една-единствена мисъл — да се махне, да избяга. Запъхтяна, останала без дъх, Морган се измъкна от укритието на

малкото заливче. Едва стъпила върху пясъчната ивица, обрамчваща широката дъга на брега, две ръце я сграбчиха отзад. Тя сляпо започна да се бори, обзета от примитивния страх, че онова нещо е станало от водата и я е догонило.

— Престани! По дяволите, Морган, стига! Престани, инак пак ще ти направя синини. Какво ти става?

Тя почувства, че я разтърсват грубо. Гласът бавно проникваше до съзнанието ѝ през пелената на безумния ужас. Спря да се дърпа и различи пред себе си лицето на Ник.

— Николас?

Пристъпът на гадене се върна, главата ѝ се замая, а краката ѝ отново се подкосиха и Морган увисна в ръцете му. Цялата трепереше, не можеше да спре това треперене, ала знаеше, че сега бе в безопасност. Тук беше той.

— Николас — успя да прошепне пак, сякаш самото му име бе достатъчно да я защити.

Ник я хвана по-здраво и пак я раздруса. Лицето ѝ беше бледо като на смъртник, кожата ѝ студена и влажна. Той добре знаеше какво е страх, за да го разпознае сега в очите ѝ. Можеше всеки момент да припадне или да я обземе истерия. Не биваше да го допуска.

— Какво се е случило? — попита с тон, който изискваше отговор.

Морган отвори уста, но можа само да поклати глава. Зарови лице на гърдите му и стисна очи, сякаш да прогони, да заличи видяното. Дишането ѝ още бе тежко, разкъсвано от сухо хлипане, което пречеше на думите да излязат. Сега съм в безопасност, повтаряше си, като се мъчеше да преодолее изживяния ужас. Той ще ме защити.

— Стегни се, Морган! — заповяда остро Ник. — И ми кажи какво е станало.

— Н-не мога... — сгуши се тя още повече в него.

Той бързо я отдръпна и я разтърси за раменете.

— Казвай.

Гласът му бе студен и безизразен. Знаеше само един начин да се справи с истерията.

Морган продължаваше да диша тежко и накъсано, ала като че ли се постресна от тона му и опита да проговори. Но внезапно отново се вкопчи в него, дочула звука от приближаващи стъпки.

— Здравсти! Преча ли? — Позна жизнерадостния глас на Ендрю зад гърба си, ала не се обърна. Защо Ник ѝ се сърди? Защо не ѝ помогне? О, Господи, има нужда от помощта му. — Нещо случило ли се е? — попита Ендрю със загриженост и известно любопитство, като видя застиналия израз на Ник и нестихващото треперене на Морган.

— И аз не знам — отвърна кратко Ник, възпрял се да не изругае появилия се братовчед. — Морган тичаше през глава. Досега нищо не можах да изкопча от нея. — Той я отдръпна от себе си и се наложи грубо да впие пръсти в раменете ѝ, защото тя здраво се бе вкопчила в него. — Хайде, Морган, казвай какво има! — прозвучаха металически нотки в гласа му.

— Там — затракаха зъбите ѝ. Тя ги стисна и го погледна умоляващо. Очите му бяха твърди и безжалостни. — В заливчето — отрони и сякаш от усилието на двете изречени думи ѝ се зави свят. Олюля се към него. — Николас, моля те...

— Ще ида да видя — хвана я той и я отстрани за сетен път от себе си. Щеше му се да не бе виждал това, за което го молеше погледът ѝ — знаеше, че не може да ѝ го даде.

— Не си отивай, моля те! — сграбчи го отчаяно за ръката Морган, но Ник грубо я отблъсна в ръцете на Ендрю.

— По дяволите, успокой я някак — процеди той гневно.

Тя нямаше право, никакво право да го моли за неща, които не бе в състояние да ѝ даде. Ник изруга тихо и изразително и закричи в посоката, от която бе дошла.

— Николас! — задърпа се Морган от ръцете на Ендрю, ала Ник бързо се отдалечаваше.

Тя затисна устата си с ръка, за да не го повика пак. Той не се обърна нито веднъж. Две ръце я прегръщаха. Не бяха на Ник.

— Спокойно, няма нищо — погали я по главата Ендрю. — Надявах се да те държа в обятията си при по-различни обстоятелства.

— Ох, Ендрю... — Благите думи и нежната милувка стопиха ужаса, сковал се в буца лед, и го превърнаха в сълзи. — Беше толкова кошмарно.

— Разкажи ми какво се случи, Морган. Изречи го бързо. Така ще ти е по-лесно.

Той галеше косата ѝ, а тонът му беше ласкав и търпелив.

Тя въздъхна на пресекулки.

— Има труп на входа на пещерата.

— Труп! — Ендрю я отдръпна леко, за да я погледне в очите. — Боже мили! Сигурна ли си?

— Да, аз го видях, бях... — Морган закри лицето си с ръце, без да е в състояние да продължи.

— Няма нищо, успокой се — прошепна той — разкажи го, за да се освободиш.

— Събирах миди в заливчето. Видях пещерата и реших да надникна вътре. Тогава... — Тя потрепери, но продължи: — Тогава видях лицето му... Под водата.

— Ах, Морган!

Ендрю я прегърна силно и не каза нищо повече, ала мълчанието му ѝ даде всичко, от което се нуждаеше. Притискаше я нежно до себе си, докато сълзите ѝ спряха.

Ник бързо крачеше през пясъка. Лицето му стана още по-мрачно, като забеляза Морган, сгюшена в ръцете на братовчед му. Ендрю се наведе и я целуна по косата. Гневно пламъче припламна заплашително, но Ник бързо го потуши.

— Заведи я във вилата на Теохарис и телефонирай в полицията — нареди той, когато се приближи. — С един от местните селяни е станала злополука.

Ендрю кимна и продължи да я гали по косата.

— Да, тя ми каза. Колко ужасно, че се е натъкнала на него. — Той с труд преглътна, сякаш му се повдигаше. — Ти ще дойдеш ли?

Ник я погледна. Морган бе вдигнала лице към него. Безжизненият ѝ измъчен поглед го накара да се почувства отвратително. Нямаше лесно да му прости това.

— Не, ще остана тук и ще се погрижа някой друг също да не попадне на него. Морган... — Той я докосна по рамото, като се ненавиждаше. Не получи отговор. Очите ѝ бяха сухи и безизразни. — Всичко е наред, ще се оправиш. Ендрю ще те заведе у дома.

Без да каже дума, тя извърна лице.

Ник хвърли остър поглед на Ендрю и усети, че започват да го хващат дяволите.

— Погрижи се за нея — процеди.

— Разбира се — отвърна Ендрю, озадачен от тона. — Хайде, Морган, облегни се на мен.

Ник ги наблюдаваше, докато се изкачваха по каменните стъпала към брега. Когато се скриха от поглед, той се върна да огледа трупа.

Седнала в гостната и попритъпила ужаса с помощта на най-хубавия коняк на Алекс, Морган оглеждаше капитан Триполос от полицейското управление в Милитини. Беше нисък, с яко телосложение, чиито обтекаеми форми спираха малко преди да изглежда дебел. Сивата му коса беше изкусно загладена, за да прикрива прозиращата плешивина. Очите му бяха тъмни и проникателни. Въпреки замаяната си от коняка и преживяния шок глава, тя разпозна у него упоритостта и захапката на булдог.

— Госпожице Джеймс... — Капитанът произнасяше английските думи отривисто и насечено. — Надявам се, разбирате, че трябва да ви задам няколко въпроса. Такава е практиката.

— Това не може ли да почака? — намеси се Ендрю, който се бе разположил на дивана до нея. Докато говореше, праметна ръка през раменете ѝ. — Госпожица Джеймс преживя тежко премеждие.

— Няма нищо, Ендрю, всичко е наред — постави длан върху ръката му Морган. — Предпочитам да приключим с това. Разбирам ви, капитане. — Тя го погледна твърдо, с което заслужи уважението му. — Ще ви отговоря на всичко, което мога.

— Ефхаристо — благодари учтиво Триполос. Облиза върха на молива си, понамести се върху стола и се усмихна само с устни. — Като начало може би ще ми разкажете какво точно се случи тази сутрин от момента, в който станяхте от сън.

Морган започна да си припомня утрото колкото можеше по-сбито и стегнато. Говореше механично, с отпуснати в скута ѝ неподвижни ръце. Гласът ѝ трепна веднъж-дваж, ала Триполос отбеляза, че не отмества очи от неговите. Бива си я, помисли с облекчение, че не го поставя в неудобно положение, като рони сълзи или се тресе в нервен припадък.

— После го видях да лежи на дъното, под водата. — Тя с признателност прие жеста на Ендрю, поставил ръка върху нейната. — И хукнах да бягам.

Триполос кимна.

— Станали сте много рано. Това навик ли ви е?

— Не. Но се събудих и ми се прииска да се разходя край морето.

— Видяхте ли някого?

— Не. — Морган потръпна неволно, ала погледът ѝ остана твърд. Спечели още една точка на уважение в очите на Триполос. — Само Николас и Ендрю.

— Николас? А-а, господин Грегорас. — Той измести поглед към Ник, който седеше отсреща заедно с Алекс и Лиз. — Виждали ли сте някога... Покойника?

— Не. — Пръстите ѝ конвулсивно стиснаха ръката на Ендрю. Бялото лице отново изплува пред погледа ѝ. С върховно усилие на волята успя да прогони видението. — Тук съм само от няколко дни и не съм ходила другаде, освен на плажа долу.

— От Америка ли идвате?

— Да.

Той цъкна съчувствено.

— Колко жалко, един убиец да помрачи почивката ви.

— Убиец? — повтори тя. Думата проехтя в съзнанието ѝ и Морган се втренчи в спокойните очи на Триполос. — Аз си мислех... Не е ли нещастен случай?

— Не. — Полицейският капитан разсеяно се взираше в бележника си. — Не е. Жертвата е била намушкана отзад — добави неприязнено, сякаш смяташе, че да убиеш е едно нещо, но да забиеш нож в гърба — съвсем друго. — Надявам се да не ви безпокоя отново, госпожице Джеймс — стана той и се приведе над ръката ѝ. — Намерихте ли много миди тази заран? — добави нехайно.

— Да... Събрах доста. — Тя като омагьосана посегна към джоба на сакото си и извади няколко. — Аз... Сториха ми се красиви.

— Да, наистина — усмихна се Триполос, после се обърна към останалите. — Извинете, ала се налага да разпитаме всеки един от вас къде е бил и какво е правил от снощи до тази сутрин. Разбира се — сви той рамене, — ще изясним, несъмнено, че убийството е резултат на някоя свада в селото, но тъй като трупът е намерен толкова близо до двете вили... — Капитанът замълча и прибра молива и бележника в джоба си. — Възможно е някой от вас да си припомни някакъв дребен инцидент, който ще ни помогне да установим случая.

Да установят случая, не може да повярва Морган и почувства, че отново се разтреперва. Случая. Та човекът е мъртъв! Не, аз сънувам,

рече си. Това е някакъв кошмар.

— Спокойно, Морган — прошепна на ухото ѝ Ендрю. — Пийни си още. — Той нежно повдигна чашата към устните ѝ.

— Разчитайте на пълното ни съдействие, капитане — заяви Алекс и се изправи. — Всички сме разтревожени, че подобно нещо се е случило тъй близо до дома ни. Особено неприятно е, че моята гостенка е открила човека.

— Разбирам ви — кимна уморено Триполос и потърка квадратната си брадичка. — Ще е по-удобно за вас да разговарям с всеки поотделно. Вероятно може да използваме кабинета ви?

— Ще ви заведа — направи жест към вратата Алекс. — Може да говорите първо с мен, ако желаете.

— Благодаря.

Триполос направи лек поклон към всички в салона и се упъти след Алекс. Морган наблюдаваше бавната му, отмерена походка. Би преследвал човека до гроб, помисли си и колебливо допи остатъка от коняка.

— Имам нужда от едно питие — обяви Лиз и се отправи към барчето. — Двойно. Някой друг да иска?

Ник хвърли поглед към Морган.

— Каквото и на теб — каза и направи жест с очи на Лиз отново да ѝ допълни чашата.

— Не разбирам защо трябва да ни разпитва — отиде и Йона до шкафа с напитките, като нямаше търпение да дочака Лиз да ѝ налее. — Това е нелепо. Алекс трябваше да откаже. Има достатъчно голямо влияние, за да избегне всичко това.

Тя си сипа някакъв концентрат във висока чаша и я преполови наведнъж.

— Алекс няма причини да избягва каквото и да е било. — Лиз връчи на Ник питието, преди да долее щедрa доза коняк в чашата на Морган. — Нямаме нищо за криене. На теб какво да ти предложа, Дориан?

— За криене? Нищо подобно не съм казала — отвърна Йона и тръгна да обикаля из стаята. — Не искам да отговарям на твоите въпроси на този полицаи само защото тя — наблегна и махна с ръка към Морган, — е имала глупостта да попадне на трупа на някакъв селянин.

— Чашка узо ще ми дойде добре — намеси се Дориан, преди наежилата се Лиз да изстреля отговора. Погледът му кацна върху Йона. — Едва ли можем да обвиняваме Морган, Йона. Щяха да ни разпитват така или инак. А пък виждаш, тя самата трябва да понесе както намирането на трупа, така и въпросите. Благодаря ти, Лиз — добави, когато тя постави в ръката му чашата и му отправи мрачна усмивка.

— Не мога да остана в тази къща повече — прекоси Йона стаята. Движенията ѝ бяха резки и нервни като пръст на спусъка. — Ники, хайде да излезем с твоята яхта — спря тя до фотьойла му ѝ се отпусна на страничната облегалка.

— Моментът е неподходящ, Йона. Когато свършим тук, имам да работя по едни документи вкъщи.

Той отпи глътка и я потупа по ръката. Мярна само за миг погледа на Морган, ала не пропусна да забележи укора в него. Дяволите да те вземат, помисли ядосано. Нямах никакво право да ме караш да се чувствам виновен, че правя това, което съм длъжен да направя.

— Ох, Ники — плъзна Йона пръсти нагоре по ръката му. — Ще полудея, ако стоя тук. Моля те, само някой и друг час в морето?

Ник въздъхна и се предаде, а вътрешно се гневеше и бунтуваше срещу оковите, които му бе невъзможно да разкъса. Имаше причина да се съгласи и не можеше да позволи на Морган да го отклони от пътя, по който вече беше поел.

— Е добре, някъде по-късно следобед.

Йона се усмихна, навела поглед към чашата си.

Разпитът се точеше безкрайно. След като Алекс се върна, от стаята излезе Лиз. И чакането продължи. Разговорът се подновяваше и замираще, воден с приглушен тон. Когато Ендрю на свой ред излезе, Ник се приближи до стоящата край прозореца Морган.

— Искам да говоря с теб.

Каза го спокойно, но с познатите металически нотки.

— Аз не искам да разговарям с теб.

Той бавно пхна ръце в джобовете си. Тя все още изглеждаше бледа. Конякът я беше посъвзел, ала без да върне цвета върху лицето ѝ.

— Необходимо е, Морган. В момента нямам възможност да споря.

— Проблемът си е твой.

— Ще излезем за малко с колата, когато капитанът приключи. Имаш нужда да се откъснеш оттук за известно време.

— Никъде няма да ходя с теб. И не ми казвай от какво се нуждая. — Тя бе стиснала устни и говореше без видимо вълнение. — Имах нужда от теб тогава.

— По дяволите, Морган.

Изреченото с полушепот проклятие съдържаше силата на гръмогласен вик. Тя не отместваше твърд поглед от градината навън. Някои рози са прецъфтели вече, помисли безстрастно. Ръцете в джобовете му се свиха безсилно в юмруци.

— Мислиш ли, че не го зная? Мислиш ли, че аз... — Ник се спря, преди да изгуби самообладание. — Не можех да ти дам това, от което се нуждаеше... Не и тогава. Недей да правиш нещата по-непоносими за мен, отколкото са и без това.

Морган се извърна и посрещна гнева му ледено.

— Нямам и намерение. — Говореше тихо като него, но без вибриращите развълнувани нотки. — Аз чисто и просто не искам нищо от теб. Както и не желая да правя каквото и да било заедно с теб.

— Морган... — В очите му се появи нещо, което тя не очакваше да види и което заплашваше решителността ѝ да се изпари. Извинение, разкаяние, молба да го разбере. — Моля те, нужно ми е...

— Не ме интересува какво ти е нужно — прекъсна го Морган бързо, преди да се бе размекнала отново. — Просто стой далеч от мен. Изчезни напълно от погледа ми.

— Тази вечер — започна той, ала ледената ярост в очите ѝ го спря.

— Стой далеч — повтори Морган.

Обърна му гръб и прекоси стаята, за да отиде при Дориан. Ник остана сам с мрачните си мисли и неспособността да се справи с тях.

ШЕСТА ГЛАВА

Морган беше изненадана, че е могла да заспи. Не се чувстваше уморена, когато Лиз и Алекс настояха да си полегне, а се бе подчинила само защото последните думи, разменени с Ник, бяха сломили цялата ѝ съпротива. Сега, като се събуди, видя, че вече минава пладне. Беше спала два часа.

Замаяна и с натежали очи, тя отиде в банята, за да си наплиска лицето със студена вода. Шокът беше преминал, но дрямката ѝ докара отпадналост, вместо да я ободри. Зад всичко дълбоко се спотайваше срам от проявената слабост — че избяга през глава, ужасена от мъртвеца, че се залепи безпомощно за Ник, хвана се за него като удавник за сламка и ѝ бе обърнат гръб. Още я гнетеше онова усещане на пълна зависимост... И пълно отхвърляне.

Никога повече, зарече се Морган. Трябваше да се довери на разума, а не на сърцето. Трябваше да си опича акъла, преди да моли и да очаква нещо от човек като него. Такъв нямаше какво да даде. Ако търсиш дявола, няма как да не попаднеш в ада. И все пак...

И все пак тя беше имала нужда именно от Ник — в него намери опора и в неговите ръце се почувства защитена в мига, в който я прегърна. Моя грешка, каза си мрачно и се погледна в огледалото над мивката. Още личаха следи от премеждието — бледи бузи, сенки под твърде широко отворените очи, ала въпреки това усещаше, че силите ѝ постепенно се възвръщат.

— Не ми е нужен — каза, като искаше да чуе думите, произнесени на глас. — Той не означава нищо за мен.

„Но те накара да страдаш. Някой, който не означава нищо за теб, не може да ти причини страдание.“

Няма да му го позволя отново, обеща си Морган в отговор на вътрешния шепот. Защото никога повече няма да се доближа до него, няма за нищо да го моля, за каквото и да е било.

Тя обърна гръб на отражението в огледалото и слезе долу.

Във вестибюла на първия етаж чу хлопването на врата и стъпки. Озърна се през рамо и видя Дориан.

— Значи си почина и се съвзе вече — приближи се той и хвана ръката ѝ. В жеста му се съдържаше цялата загриженост и утеха, които би желала.

— Да, ала се чувствам като глупачка. — На изненадано отскачилата му вежда, Морган сви рамене. — Ендрю само дето на ръце не ме върна дотук.

Дориан се засмя тихо, прегърна я през раменете и я поведе към гостната.

— Ах, тези американки! Непрекъснато ли трябва да сте силни и самоуверени?

— Аз поне винаги съм се старала. — Тя си спомни как хлипаше в обятията на Ник, как се притискаше в него, как го умоляваше, и изпъна гръб. — Трябва да се осланям и завися само от себе си.

— Достойно за възхищение. Но пък и не всеки ден се спъваш в трупове. — Той мярна преbledнналото ѝ лице и смекчи тона. — Хайде, не се разстройвай, беше нетактично от моя страна да ти припомням. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, и така вече пих достатъчно — съумя да му се усмихне едва-едва Морган и леко се поотмести, за да освободи рамото си от прегръдката му.

Защо ставаше така, че всеки ѝ предлагаше ръка за подкрепа, освен този, който бе от значение за нея? Не, Ник няма значение за мен, напомни си сама. Няма да го допусна и освен това не се нуждая от ничия подкрепяща ръка.

— Изглеждаш нещо нервна, Морган. Не предпочиташ ли да останеш сама?

— Не. — Тя поклати глава и го изгледа. Очите му бяха благи. Не ги и беше виждала иначе. Той е силен, помисли си и безрадостно пожела да беше срещнала него тази сутрин. Приближи се до пианото и прокара пръст по клавишите. — Радвам се, че капитанът си отиде — каза. — Караше ме да се чувствам неспокойна.

— Триполос ли? — Дориан извади табакерата си. — Не мисля, че той е причина за безпокойство. Съмнявам се дори дали и убиецът трябва да се тревожи — добави с къс смях. — Полицията в Милитини не се слави с енергичност и кадърност.

— Говориш така, сякаш не те е грижа дали ще го хванат.

— Селските свати не са моя грижа. Повече ме вълнуват хората, които познавам. Триполос няма какво да те тревожи.

— Той не ме тревожи — поправи го Морган и свъси вежди, когато Дориан извади и запали цигара. Нещо се въртеше в ума ѝ и го човъркаше, като напираше да си пробие път и да излезе на бял свят. — Просто начинът му да те наблюдава, настанил се там удобно, един такъв отпуснат и не съвсем спретнат. — Тя съзерцаваше стълбчето пушек, който се виеше нагоре от върха на тънката, кафява цигара. С усилие се отърси от чувството за нещо важно, ала забравено, полужаровено в съзнанието ѝ. — Къде са всички останали? — попита.

— Лиз е с Алекс в кабинета. Йона отиде на разходка с лодка.

— Ах, да, с Николас. — Морган сведе поглед към ръцете си и с учудване установи, че ги бе свила в юмруци. Бавно ги разтвори. — Сигурно не ти е лесно.

— Тя имаше нужда да се измъкне оттук. Атмосферата на витаещата смърт се отразява зле на нервите ѝ.

— Ти се отнасяш с голямо разбиране. — Самата с объркани чувства и внезапно появило се главоболие, Морган отиде до прозореца. — Аз не бих могла така... Ако съм влюбена.

— Аз съм търпелив, а и Ник не е от значение за нея. Само средство за постигане на определена цел. — Той замлъкна, преди отново да проговори замислено: — Някои хора нямат способността да чувстват — нито любов, нито омраза.

— Каква пустош — отрони Морган.

— Така ли мислиш? — усмихна ѝ се той странно. — А аз смятам, че е много удобно.

— Да, удобно може би, но... — Тя се обърна и не довърши.

Дориан тъкмо поднасяше цигарата към устните си. Очите ѝ се втренчиха в нея и Морган съвършено ясно си спомни, че видя угарка от тази скъпа марка цигари върху пясъка, само на няколко метра от трупа. Полазиха я студени тръпки и не можеше да откъсне поглед.

— Морган, какво има? — проникна гласът на Дориан до съзнанието ѝ.

Тя премига и отново върна поглед към него.

— Не, нищо, аз... Струва ми се, че не съм още на себе си. Може би ще пийна все пак.

Не ѝ се пиеше, ала ѝ трябваше малко време да събере мислите си. Дориан се упъти към барчето. Една угарка не означава нищо, рече си тя. Всеки от вилата би могъл да е минавал оттам десетки пъти.

Но си спомняше, че угарката беше скорошна — полузаровена в пясъка, не размекната от водата или пресъхнала от слънцето. Нито я бяха дърпали и кълвали птици. Ако някой е бил толкова близо до трупа, щеше да го е забелязал. Да го е видял и да е отишъл в полицията. Освен ако...

Не, това е абсурдно, каза си и потръпна. Нелепо е да смята, че Дориан може да има нещо общо с убийството на селянина. Той или пък Алекс, мислеше с нарастваща тревога, докато сладникавият чуждоземен аромат се носеше край нея.

Те и двамата са цивилизовани хора. Цивилизованият човек не наръгва никого с нож в гърба. И двамата имат такива красиви и поддържани ръце, мили обноски. За да убиеш не се ли иска да си зъл, жесток, безчувствен? Пред очите ѝ изплува Ник, ала Морган тръсна глава. Не, няма да занимава сега мисълта си с него. Ще се съсредоточи върху другия въпрос и ще го разнищи докрай.

Беше лишено от здрав разум да смята Дориан или Алекс за убийци. Те бяха солидни бизнесмени, образовани мъже. Какво вземане-даване биха могли да имат с някого от местните рибари? Такава мисъл е изключена, рече си Морган, но не можа да се отърве от прокрадващото се тягостно чувство. Трябва да има някакво логично обяснение, не се отказваше тя. Винаги се намира логично обяснение. Просто все още бе много разстроена. Прекомерно раздува някаква си дреболия и прави от мухата слон.

Чии бяха стъпките по брега през онази първа нощ, настояваше обаче тънък вътрешен гласец. От кого се криеше Ник? Или може би очакваше?

Селянинът не е бил убит в свада, запрепуска пак мисълта ѝ. Не го беше повярвала нито за миг, както и не повярва наистина, че бе станал жертва на злополука. Убийство... Контрабанда. Морган стисна очи и потрепери.

Кой идваше откъм морето, когато Ник я стискаше в тъмнината под кипарисите? Беше наредил на Стефанос да го проследи. Алекс ли е бил? Или Дориан? Убитият човек, може би?

Тя се стресна, когато Дориан ѝ поднесе чашата с коняк.

— Морган, изглеждаш все така бледа. Не е зле да поседнеш.

— Не... Още съм малко напрегната, това е всичко. — Обгърна тумбестата чаша с две ръце, ала не отпи. Трябва просто да вземе и да го пита. Направо да го попита дали е бил в залива. И с това да се сложи край. Но когато очите ѝ срещнаха неговите — тъй кротки, тъй внимателни, в сърцето ѝ се прокраднаха незначайно защо ледени тръпки на боязън. — Залива... — поколеба се тя, после продължи бързо, преди смелостта да ѝ изневери: — Онова заливче беше толкова красиво. Изглеждаше съвсем девствено, като недокосвано от човешки крак. — Ала имаше толкова много изпочупени миди, явно строшени под нечий стъпки, спомни си Морган изведнъж. Как не се бе сетила за това порано? — Ти... Много хора ли ходят там? — попита.

— Не мога да ти отговоря за селяните — подзе Дориан, като я наблюдаваше как присяда на страничната облегалка на дивана, — но си мисля, че повечето от тях са твърде заети с риболова и маслиновите градини, за да прекарват кой знае колко време в събиране на мидени черупки.

— Така е — облиза тя пресъхналите си устни. — Ала при все това, мястото е прекрасно, нали?

Морган не сваляше поглед от него. Въобразяваше ли си, или наистина очите му се присвиха? Димът от цигарата ли, който се носеше край тях, ѝ погаждаше номера? Или собствените ѝ нерви?

— Никога не съм стъпвал там — отвърна нехайно Дориан. — Това е същото, както един кореняк от Ню Йорк не се е качвал на върха на Емпайър Стейт Билдинг. — Тя проследи движението на пръстите му, когато той угаси цигарата си в кристалния пепелник. — Има ли още нещо, Морган?

— Още нещо... Не, нищо. — Тя припряно върна погледа си върху него. — Предполагам, че и на мен, като на Йона, атмосферата ми влияе потискащо, това е всичко.

— Нищо чудно — каза Дориан съчувствено и я доближи. — Днес твърде ти се насъбра. Прекалено много приказки за смърт. Хайде да излезем в градината — предложи. — Ще си поговорим за нещо друго.

На езика ѝ беше да откаже. Не знаеше защо, но просто не искаше да бъде с него. Не и в момента. Не и насаме. Тъкмо търсеше благовидно извинение, когато се появи Лиз и се отправи към тях.

— Морган, надявах се, че почиваш.

Благодарна за намесата, Морган остави чашата си с недокоснатото бренди и стана.

— Починах си достатъчно. — Стигаше ѝ бегъл поглед, за да забележи по лицето на Лиз едва доловими следи и напрегнатост. — Ала ти самата имаш вид на човек, който трябва да си полегне за малко.

— Ами, просто ми трябва глътка чист въздух.

— Точно предлагам на Морган да постоим навън — докосна Дориан Лиз по рамото. — Излезте вие двете да се разведриите, а ние с Алекс имаме да уредим една работа.

— Да — потупа го Лиз по ръката. — Благодаря ти, Дориан. Не знам какво бихме правили днес без теб.

— О, я недей — докосна той с устни бузата ѝ. — Върви и си проветри ума от тази история.

— Именно. Виж дали не можеш да накараш Алекс да направи същото.

Въпреки лековатия тон, Морган безпогрешно долови признателността на Лиз. Почувства се засрамена. Дориан през цялото време беше тъй мил и внимателен с нея, а тя остави въображението си да се вихри.

— Дориан — обади се. — Благодаря ти.

Той повдигна вежда, после се усмихна и я целуна по бузата. Миришеше на цитрусови дървета и слънце.

— Постой сред цветята и се наслади на живота.

Когато Дориан ги остави и излезе от стаята, Лиз я хвана под ръка и се отправи към широката стъклена врата, водеща в градината.

— Да поръчам ли да ни донесат чай?

— За мен не. И престани да се отнасяш с мен като с гост.

— Боже мой, така ли правя?

— Да, през цялото време, откакто...

Морган не продължи и Лиз ѝ хвърли кос поглед. После изкриви лице в недоволна гримаса.

— Цялата тази история наистина е гадна — заяви твърде неизискано и се отпусна на една мраморна скамейка.

Заобиколени от багрите и уханията на градината, изолирани от къщата и външния свят сред цветята и виещите се асми, двете седяха с посърнали физиономии.

— Дявол да го вземе, Морган, толкова съжалявам, че точно на теб се случи. Не, хич не ми вдигай рамене и не се старай да изглеждаш безразлична — продължи троснато, защото Морган беше положила усилия именно в тази насока. — Познаваме се твърде отдавна и твърде добре. Разбирам какво трябва да ти е било тази сутрин. И как се чувстваш в момента.

— Нищо ми няма, Лиз. — Тя седна и подви крака под себе си. — Но признавам, че възторгът ми към мидите ще произстине за известно време. Недей, моля те — добави бързо, щом видя, че Лиз се намръщи. — Не искам ти и Алекс да се обвинявате за случилото се. Просто беше едно ужасно... Едно случайно стечение на обстоятелствата, че тръгнах да се разхождам тази сутрин край морето и се озовах на онова място. Бил е убит човек. Все някой щеше да го намери.

— Но защо трябваше да си ти!

— Това не значи, че ти и Алекс имате вина.

Лиз въздъхна.

— Здравомислещата ми американска същност знае, че е така, обаче... — Тя сви рамене и опита да се усмихне. — Струва ми се, че започвам да се превръщам в гъркиня. Ти си ми на гости и живееш в моя дом.

Лиз стана и започна да обикаля из малкото дворче. Запали си цигара.

Тъмна цигара, отбеляза Морган с някакво тревожно безпокойство. Кафява и тънка. Беше забравила, че Лиз имаше навика да взима понякога от цигарите на Алекс.

Вгледа се в овалното ѝ, с класическа хубост лице, после стисна очи. Трябваше съвсем да се е побъркала щом можеше да допусне дори за миг, че Лиз бе замесена в контрабанда и убийство. Та тя я познаваше от години, беше живяла заедно с нея. Ако изобщо имаше човек, когото да познава тъй добре, като самата себе си, то това беше Лиз.

Ала докъде, колко далеч би отишла приятелката ѝ, за да предпази мъжа, когото обича?

— И трябва да призная — продължи Лиз, — с риск да ти прозвуча като Йона, че полицаят ме изнервя. Той е някак прекалено... — Тя затърси подходящото определение. — Почтителен. Не като нашия си американски начин на разпит — строг и безкомпромисен.

— Разбирам какво имаш предвид — отвърна тихо Морган.

Трябва да спра да мисля, каза си. Само ако мога да не мисля повече, всичко отново ще се оправи.

— Не знам какво очаква да открие, като ни разпитва така — изпухтя Лиз и махна рязко с ръка, при което сватбеният ѝ пръстен хвърли студен отблясък.

— Такъв е редът, предполагам.

Морган не можеше да откъсне очи от златния пръстен със скъпоценни камъни. Любов, уважение, покорство — да оставим всичко друго.

— Може и тъй да е — продължи да негодува Лиз. — Но никой от нас дори не го познава този Антъни Стевос.

— Капитанът каза, че бил рибар.

— Такъв е всеки втори човек в селото.

Двете замълчаха. Морган усърдно се опитваше да възстанови в паметта си сцената в гостната. Как бе реагирал всеки? Ако не беше така замаяна от коняка и преживяния шок, щеше ли да забележи нещо по-особено? Имаше още един човек, когото видя, че пуши от същата марка скъпи цигари.

— Лиз — обади се замислено, — не ти ли се струва, че Йона го попрекали малко? Не се ли държа твърде мелодраматично заради някакви си два-три обикновени въпроса?

— Йона я бива в мелодрамата — отвърна Лиз злобничко. — Видя ли я как се усуква около Ник? Не ми е ясно как изобщо я понася.

— Не изглеждаше да има нещо против — измърмори Морган. Не, не още, предупреди се сама. Все още не си готова да се занимаваш с това. — Тя е странна личност — продължи. — Но тази сутрин... — А и вчера също, спомни си. — Вчера, когато стана дума за контрабандата... Стори ми се направо уплашена.

— Едва ли Йона е способна на някакви истински чувства — заяви убедено Лиз. — Ще ми се Алекс да престане да я търпи, просто да вдигне ръце от нея и с това да се свърши. Той обаче е вбесяващо съвестен.

— Странно, Дориан каза почти същото. — Морган орони разсеяно една прецъфтяла роза. Трябва да се съсредоточи върху Йона. Ако някой беше способен да извърши нещо ужасно и долно, то това беше Йона. — Не я виждам в такава светлина — обади се отново.

— Не те разбирам. Какво искаш да кажеш?

— Говоря за Йона. — Морган спря да къса листенцата на розата и насочи вниманието си към Лиз. — По-скоро ми прилича на жена, разкъсвана от чувства, а не на безразлична. Не всички тези чувства са добри, разбира се, вероятно дори са разрушителни, ала са силни, много силни.

— Не мога да я понасям — каза Лиз с такава злост, че Морган я зяпна. — Тя непрекъснато тормози Алекс. Не мога да ти обясня колко много време, неприятности и пари му струва тази жена. А в замяна не получава нищо друго, освен неблагодарност и грубост.

— Алекс има силно развито роднинско чувство — започна разсъдливо Морган. — Не можеш да му попречиш или да го предпазиш...

— Ще го предпазя от всичко! — прекъсна я разгорещено Лиз. — От всичко и от всекиго.

Обърна се и запрати цигарата си в храстите, където тя остана да дими. Морган усети, че съзерцава угарката със страх.

— Проклятие — каза Лиз малко по-спокойно. — Тази история започва да ми се отразява зле.

— С всички ни е така — рече Морган и се изправи, като се опита да се отърси от обзелата я неловкост. — Тази сутрин много ни се насъбра.

— Извинявай, Морган, но работата е там, че Алекс много се разстрои от всичко това. А колкото и да ме обича, той просто не е човек, който ще вземе да споделя някои неща с мен. Смята, че неговите тревоги са си негова работа. Алекс чисто и просто си е грък. — Тя се изсмя късо и тръсна глава. — Хайде, ела седни. Вече си излях яда.

— Лиз, ако има нещо нередно... Искam да кажа нещо, което действително те тревожи, нали ще ми кажеш?

— Ох, само не започвай сега да се безпокоиш и за мен. — Тя я побутна обратно на скамейката, ала самата не седна и взе да крачи напред-назад. — Просто е потискащо да обичаш безумно някого, а той да не ти позволява да му помогнеш. Понякога Алекс ме докарва до лудост, като ме държи на разстояние от недотам приятните страни в живота си.

— Той те обича — пророни Морган.

— Аз също го обичам.

— Лиз... — Морган си пое дълбоко дъх и попита: — Вие с Алекс често ли ходите на разходка в онзи залив?

— Моля? — погледна я през рамо Лиз, явно унесена в мислите си. — О, не, на нас всъщност повече ни харесва да ходим горе на скалите, ако изобщо успея да го извлека от офиса му. Не мога дори да си спомня кога за последен път сме припарвали до заливчето. Само бих искала — добави с по-нежен тон, — да бях с теб тази заран.

Морган внезапно я обзе срам от посоката, в която бяха поели мислите ѝ, и извърна поглед.

— Радвам се, че не беше. На Алекс му стига и една изпаднала в истерия жена.

— Нищо подобно не е имало — възрази Лиз. — Ти изглеждаше съвсем на себе си, когато Ендрю те доведе.

— Дори не съм му благодарила. — Морган се мъчеше да отхвърли и да забрави съмненията и подозренията си. Бяха толкова грозни и противни, колкото нелепи и направо смешни. — Какво мислиш за него? — попита.

— Той е много мил. — Усетила промяната в настроението на Морган, Лиз подхвана новата тема и сама заговори по-бодро. — Днес явно бе влязъл в ролята на твой покровител и защитник — усмихна се тя многозначително, с вид на мъдра възрастна дама, вряла и кипяла в тия неща. — Бих казала, че се намира в първата фаза на страстно увлечение, главата му вече е замаяна и е на път да си я загуби.

— Колко самодоволен става човек след три години брачен живот.

— Ендрю може да ти бъде приятна компания — разсъждаваше Лиз, без да се засегне. — Но е от обеднялата, макар и аристократична страна на фамилията. Представям си те задомена по-подобаващо. При все това — не обърна тя внимание на въздишката на Морган, — може да те забавлява... За известно време.

Като вълка, за когото говорят, в градината се появи Ендрю.

— Здравейте! Надявам се, не преча?

— Не, естествено! — усмихна му се възторжено Лиз. — Живеещите в съседство поети винаги са добре дошли.

Той се ухили по момчешки лъчезарно. С това се изкачи на няколко позиции по-нагоре в списъка на Лиз.

— Всъщност, тревожех се за Морган — приведе се Ендрю, хвана я за брадичката и изпитателно се взря в лицето ѝ. — Искях да видя как

си след този кошмарен ден. Надявам се, не възразяваш?

Очите му бяха тъмносини като водата в открития залив и също толкова ведри и спокойни.

— Ни най-малко — докосна тя ръката му. — Освен това наистина съм добре. Тъкмо се разкайвах пред Лиз, че дори не съм ти благодарила за всичко, което направи.

— Все още си бледа.

Загрижеността му я разсмя.

— Навярно е последствие от нюйоркската зима.

— Значи си решила да се правиш на храбра?

— Във всеки случай на нещо по-различно от това, което показах тази сутрин.

— Че какво, напълно ми допадна как се беше вкопчила в мен — засмя се пак той, после се обърна към Лиз. — Искам да я открадна за тази вечер. Ще ми помогнеш ли да я убедим, че има нужда от развлечение?

— Имаш пълната ми подкрепа.

— Хайде да вечеряме заедно в селото — приведе се Ендрю отново към Морган. — Местен колорит, бутилка узо и остроумен събеседник. Какво повече можеш да желаеш?

— Чудесна идея! — внесе въодушевено Лиз своя дял в подкрепа на Ендрю и изложения му план на действие. — Точно това ти е нужно, Морган.

Развеселена, Морган се чудеше дали да не ги остави да се потупат с одобрение взаимно по рамото. Но наистина имаше нужда да се откъсне от натежалата атмосфера в къщата и терзаещите я съмнения. Тя му се усмихна.

— В колко да съм готова?

Той отново засия.

— В шест става ли? Ще те разведа из селото. Ник ми даде фиата си, докато съм на острова, тъй че няма да се наложи да яздиш магаре.

При споменаването на името му Морган стисна зъби, ала си наложи да отвърне бодро:

— Ще съм готова.

Слънцето беше високо в небето, когато Ник насочи яхтата към открито море. Даде порядъчно газ, за да усети скоростта и плющенето на вятъра.

Дяволите да я вземат тази жена, помисли в нов пристъп на раздразнение. Кипящ от недоволство, той стрелна фасата на тънката кафява цигара в пенещите се вълни. Ако си беше стояла в леглото, вместо да се шляе по никое време край морето, цялата тази бъркотия щеше да бъде избегната. Отново го връхлетя споменът за звучащата в гласа ѝ молба, за ужаса в очите ѝ. Още чувстваше как безпомощно се беше прилепила в него, как се нуждаеше от него.

Изруга я яростно наум и увеличи газта.

Като отхвърли настрана всички други мисли, Ник се върна към мъртвеца. Алтъни Стевос, смръщи се той срещу слънцето. Познаваше много добре този „рибар“. Знаеше го какво ловеше от време на време, както му беше известен и атинския телефонен номер, който намери пхнат в дълбокия джоб на панталоните му.

Стевос беше глупав и алчен човек, мислеше безучастно Ник. А сега бе и мъртъв. Колко време ще му отнеме на Триполос, за да отхвърли версията за селска разпра и да открие истината? Едва ли ще е много, реши той. В такъв случай ще му се наложи да пришпори събитията и да доведе нещата до критичната им точка по-рано, отколкото беше планирал.

— Ники, защо си толкова кисел? — подвижна Йона, за да надвие шума на мотора.

Той побърза да разглади лице.

— Мислех си за купчината папки върху бюрото ми. — Изключи двигателя и остави лодката да усмири ход и да се поклаща леко върху водата. — Напразно ти позволих да ме придумаш и да си погубя следобеда.

Йона тръгна да се премести при него. Беше с оскъдни бикини, кожата ѝ блестеше, гладка и хлъзгава като маслина. Гърдите ѝ напиреха приканващо. Имаше пищно тяло, закръглено, сочно и възбуждащо. Ник обаче не почувства подобно вълнение, когато тя разклати бедра, докато се приближаваше към него.

— Скъпи, трябва да отвлечем ума ти от работата.

Йона седна на коленете му и се притисна.

Той я целуна механично. Знаеше, че след изпитата бутилка шампанско тя нямаше да разбере разликата. Но по устните му остана неприятно усещане. Помисли си за Морган и, проклинаяйки гневно наум, впи устата си в разтворените устни на Йона.

— Ммм — измърка тя като погалена котка. — Умът ти сега е другаде, нали, Ник? Кажи ми, че ме желаш. Имам нужда от мъж, който да ме желае.

— Нима има на този свят мъж, който не би искал жена като теб?

Плъзна ръка по гърба ѝ, а устните ѝ лакомо търсеха неговите.

— Дяволът — измърмори Йона с гъгнив смях. — Само дяволът. Вземи ме, Ники. — Тя отметна глава назад, полупритворила премрежените си от виното очи. — Люби ме тук, на открито, под слънцето.

И той трябва да го направи, помисли Ник с гнетящо отвращение. За да се сдобие с това, което му бе необходимо. Ала първо щеше да измъкне каквото можеше от нея, докато бе безволна и уязвима в желанието си.

— Кажи ми, скъпа — прошепна, като я целуваше зад ухото, а Йона припряно разкопчаваше ризата му. — Какво знаеш за трафика между Лесбос и Турция?

Усети я как се стегна, но знаеше, че умът ѝ бе замъглен от шампанското. В нейното състояние, помисли си, нямаше да е трудно да развърже езика ѝ. Той бавно я облиза по нежната кожа на шията и я чу как задиша учестено.

— Нищо — отвърна му бързо и още по-припряно се засуети с копчетата. — Нищо не знам за тия неща.

— Хайде, Йона — промърмори Ник прелъстително. Тя беше чувствена жена, която се отдаваше само на усещанията си. В плен на виното, секса и нервите си, нямаше как да не проговори. — Знаеш, и то доста. Като бизнесмен — захапа я той леко за меката част на ухото, — се интересувам от печалбата. Няма да ми откажеш някоя и друга драхма в повече, нали?

— Някой и друг милион — отрони Йона и насочи ръката му, за да покаже какво иска. — Да, много неща знам.

— А ще ми ги кажеш ли? Хайде, Йона. Ти и мисълта за милионите лудо ме възбуждате.

— Зная, че човека, когото оная глупачка намери сутринта, е убит, защото е бил алчен.

Ник се помъчи да запази спокойствие.

— Много е трудно да се пребориш с алчността — надвеси се той над нея, когато тя морно се изтегна върху палубата. — Знаеш ли кой го е убил, Йона?

Тя се изплъзваше под тялото му, умът ѝ явно също блуждаеше от погълнатия алкохол. С мълчаливо проклятие Ник притисна устни в гърдите ѝ, за да я умири.

— Не харесвам убийствата, Ники — измънка Йона завалено. Протегна ръце към него, ала те немощно се отпуснаха. — И още по-малко ми харесва да говоря с полицията. Омръзна ми да ме използват — каза плачливо и добави: — Може би е време да сменя покровителя си, Ники. Ти си богат. Аз обичам парите. Имам нужда от пари.

— Не е ли така с всички ни? — каза той сухо.

— После, ще говорим после.

Тя отново потърси с нетърпение устните му. Изхвърлил всичко от ума си, Ник отчаяно се мъчеше да открие копнеж в себе си, да ѝ отвърне поне с някаква престорена страст. Господи, та той наистина имаше нужда от жена. Дори тялото му болезнено тръпнеше от желание. Но когато Йона започна да се унася, Ник не стори нищо, за да я свести.

По-късно, когато тя спеше, изтегната под слънцето, той се беше облегал на отсрещния борд и палеше цигара от цигара. Пропилото сякаш в него отвращение едновременно го дразнеше и гнетеше. Съзнаваше, че ще трябва да използва Йона или тя него, все едно. Ако не сега, то някой следващ път. Длъжен беше да измъкне от нея информация и да научи онова, което искаше да знае. Въпросът засягаше неговата безопасност и неговото благополучие. Второто винаги бе имало за него по-голямо значение, отколкото първото.

Ако се наложеше да бъде любовник на Йона, за да постигне целта си, то той щеше да стане неин любовник. За него това нямаше да означава нищо. Ник изруга и всмукна дълбоко от цигарата. Нямаше да има никакво значение, повтори си. Това ще е просто бизнес.

В момента му се искаше да си вземе душ, да се изкъпе дълго и обилно, да изчисти от себе си мръсотията, която сякаш бе плътно

прилепнала и не можеше да се отмие. Години в мръсотия, години в
лъжа. Защо никога досега не се бе чувствал заробен от тях?

В ума му изплува лицето на Морган. Очите ѝ бяха студени. Той
запрати угарката във водата и отиде да включи отново двигателя.

СЕДМА ГЛАВА

След спокойната разходка и питието, което сега кротко си посрѣбваха, Морган реши, че селото е чудесно. Бяло измазаните къщи се гущеха близо една до друга. Някои имаха колони, други сводове или пък малки дървени балкончета. Спретнати и свежи в своята белота, те би трябвало да създават впечатление за нещо скорошно и ново, но вместо това селото изглеждаше древно, непреходно, вечно.

Двамата с Ендрю седяха в една таверна с изглед към морето и съзерцаваха поклащащите се на пристана рибарски лодки и мъжете, които опъваха мрежите да съхнат.

Рибарите бяха на най-различна възраст — от млади момчета до стари и опитни ветерани. Всички бяха с бронзови тела и работеха заедно. По дванадесет души на мрежа, двадесет и четири ръце — някои сбръчкани и възлести, други гладки и младежки. Всичките силни. Докато работеха, те си подвикваха и се смееха като стари другари.

— Уловът трябва да е бил добър — обади се Ендрю. Морган беше напълно погълната от групата мъже на кея.

— Знаеш ли какво си мисля — прокара тя пръст по чашата. — Те всички изглеждат тъй яки и жизнени. Някои от тях отдавна са минали пенсионната възраст, както я наричаме ние в Щатите. Те навярно ще излизат в морето до самата си смърт. Цял живот, прекаран в морето, трябва да е едно съществуване, което носи голямо удовлетворение.

Стари морски вълци, пирати... Ще престане ли някога да мисли за тези пирати?

— Не съм убеден, че на някой от тези хора изобщо му идва наум мисълта за удовлетворение. Това просто е тяхната работа и те я вършат. Ловят риба или обработват маслиновите насаждения. Правили са едното или другото от поколения. — Той си играеше със своята чаша и също ги наблюдаваше. — Мисля си — обади се пак след малко, — че те са доволни. Знаят какво се очаква от тях. Дори животът им да е прост, тази простота е за завиждане.

— Не забравяй все пак и контрабандата — промълви Морган.
Ендрю повдигна рамене.

— Това е част от същия този живот, нали така? Правят това, което се очаква от тях, и припечелват някой и друг грош отгоре, в добавка към приключението.

Тя му хвърли неприятно изненадан поглед.

— Не очаквах от теб подобно отношение.

Той на свой ред я погледна с учудено извити вежди.

— Какво отношение?

— Ами това... Това безгрижие спрямо престъплението.

— О, я стига, Морган, та това е...

— Зло — прекъсна го тя. — И трябва да бъде спряно. — Морган развълнувано отпи от невинно бистрото, ала силно узо.

— Как ще спреш нещо, което се върши от векове под една или друга форма?

— Настоящата му форма е зловеща. Мисля си, че влиятелни хора като Алекс и... Николас, които живеят на острова, могат да окажат натиск върху когото е необходимо.

— Не познавам Алекс много добре, за да го обсъждам — рече замислено Ендрю и допълни чашата й. — Но що се отнася до Ник, не мога да си го представя да се занимава с нещо, което не засяга него самия или бизнеса му.

— Така, значи? — пророни тя.

— Ако ти звучи като критика, то знай, че не е. — Морган го слушаше с цялото си внимание, ала Ендрю забеляза, че за миг погледът й бе станал странно забулен. — Ник е много добър към мен, предостави ми къщата, даде ми пари за пътуването. Господ знае кога ще съм в състояние да му ги върна. Доста е тягостно да имаш борчове, но поезията не е финансово най-добре осигурената професия.

— Четох някъде, че Т. С. Елиът е бил банков чиновник.

Ендрю й отвърна с кисела усмивка.

— Можех да работя в офиса на Ник в Калифорния — сви той рамене и отпи глътка. — Не че предложението му беше унизителна проява на благоволение, ала го направи някак разсеяно, между другото. А това дразни самолюбието. — Ендрю отправи очи към кея. — Може би моят кораб тепърва ще пристане.

— Със сигурност, Ендрю. Някои от нас са обречени да следват мечтите си.

Погледът му отново се върна на Морган.

— А хората на изкуството навярно са обречени да страдат и да се възвисяват над извечния стремеж към пари и власт, така ли? — Усмивката му бе язвителна, а очите студени. — Хайде да поръчваме — каза той изведнъж, сякаш опомнил се. — Умирам от глад.

Настроението му бързо се смени, а лицето му грейна с познатата топлота.

Когато привършиха с храната, вечерта вече се спускаше. На запад меките угасващи багри потъваха в морето. На изток небето беше притъмняло, наситено виолетово, в очакване на първите звезди. Морган се чувстваше доволна и приятно отпусната. Беше отмаляла и сгорещена къде от пикантните подправки, къде от гръцкото узо. Някой подрънкваше на мандолина, друг се опитваше да припява. Хора влизаха и излизаха.

Келнерът — също и собственик на заведението — беше едър мъж с тънки мустачки и влажни очи. Тя си помисли, че бе от дима, който се прокрадваше от кухнята и увисваше във въздуха. Американските туристи му покачваха статуса. Беше впечатлен от лекотата, с която Морган говореше гръцки и току си намираше повод да се завърти край масата и да побъбри.

Тя си играеше с парче от малката питка и се чувстваше невероятно уютно и свойски сред царящата атмосфера и непринудена компания. В къщата на Теохарис разполагаше с всички удобства, намираше гостоприемство и срещаше доброжелателност, но тук беше нещо различно. Витаеше някакъв по-земен и първичен дух, който ѝ липсваше в елегантния и изискан дом на Лиз. Тук избухваше юначен смях и се лееше вино. Колкото и силни да бяха чувствата ѝ към Лиз и Алекс, тя никога не би била доволна от живот, какъвто водеха те. Би ръждясала от неговия монотонен ход и неизменни порядки.

За първи път от сутринта насам Морган почувства, че непрекъснатата болка в главата ѝ започва да стихва.

— Ендрю, погледни! Танцуват — възкликна тя. Подпряла ръце на брадичката си, се зазяпа с блеснали очи в редицата мъже, хванати през раменете.

Той облиза остатъците от пикантния сос и се озърна.

— Искаш ли да се включим?

Морган се засмя и поклати глава.

— Не, само ще разваля всичко. Ала ти давай — добави засмяна.

— Имаш — забеляза Ендрю, като допълваше отново чашата й, — чудесен смях. Искрен, непресторен и, бих казал, чувствен.

— Какви ги дрънкаш само — усмихна му се развеселена тя. — Толкова е хубаво с теб. Можем да станем добри приятели.

Ендрю повдигна вежди. В следващия миг я учуди не малко, като докосна в кратка целувка устните й. От него лъхаше вкуса на острова — ароматен и чуждоземен.

— За полагане на началото — поясни той и се облегна назад. Смаяното й изражение го развесели. — Тази физиономия, която имаш в момента, също не допринася кой знае колко за повишаване на самочувствието ми.

Ендрю извади цигари от джоба на самото си и порови за кибрит. Морган втренчи поглед в черната кутия.

— Не знаех, че пушиш — успя да пророни след известно време.

— А, много рядко — драсна той клечката. Тънкото пламъче припламна и огря за миг лицето му, хвърляйки върху му сенки, тайни, подозрения. — Особено откакто предпочитанията ми се ориентираха към тези — добави. — Ник се смилява над мен и ми оставя от тях във вилата, когато наминава. — Ендрю забеляза неподвижния й втренчен поглед и се усмихна озадачено. — Нещо нередно ли има?

— Не, нищо — вдигна тя очи, като се надяваше гласът й да звучи нормално. — Просто си мислех... Ти каза, че си пребродил цялата отсамна част на острова. Трябва в такъв случай и преди да си попадал в онзи залив.

— Да, това е едно красиво местенце — пресегна се той и хвана ръката й. — Или поне беше. Не съм бил там, струва ми се, повече от седмица. И вероятно ще мине още време, преди отново да ида там.

— Една седмица — промълви Морган.

— Забрави за това, Морган.

Тя се взря в очите му. Те бяха тъй ясни, загрижени. Каква глупачка беше само! Никой от тях — нито Алекс, нито Дориан или Ендрю — никой не бе способен на онова, което се въртеше като нажежен шиш в мозъка й. Откъде можеше да знае, че някой побъркан от селото например нямаше вкус към скъп тютюн и нападение в гърба?

Това бе много по-възможно, значително по-вероятно, отколкото грозните ѝ, непристойни подозрения.

— Прав си — усмихна му се Морган и се приведе към него. — Разкажи ми за епичната си поема.

— Добър вечер, госпожице Джеймс, господин Стивънсън.

Тя изви глава и небето сякаш се покри с облаци. Видя насреща си дундестото лице на Триполос.

— Здравейте, капитане.

Ако в поздрава ѝ липсваше възторг, то Триполос това изглежда не го смути.

— Виждам, че добре се наслаждавате на селския живот. Често ли идвате?

— На Морган това е първото ѝ излизане — отвърна му Ендрю. — Убедих я да вечеряме някъде навън. Имаше нужда от малко развлечение след таз сутрешното премеждие.

Триполос цъкна съчувствено. Тя забеляза, че музиката и смехът наоколо бяха замлъкнали. В кафенето се бе възцарило напрегнато затишие.

— Много разумно — отбеляза капитанът. — Младата дама не трябва да обръща внимание на такива неща. Аз, за съжаление, имам и друга работа в момента. — Той въздъхна и хвърли тъжен и изпълнен с копнеж поглед на узото. — Желая ви приятна вечер.

— Дявол да го вземе! — промърмори Морган, когато капитанът се отдалечи. — Защо ми действа по този начин? Всеки път, щом го видя, се чувствам така, сякаш джобът ми е пълен с крадени диаманти.

— Разбирам какво искаш да кажеш. — Ендрю гледаше как хората се отдръпват, за да направят път на Триполос. — Той като че ли те кара да пожелаеш да има нещо, което да си признаеш.

— Слава богу, че моят случай не е такъв.

Тя вдигна чашата си и я пресуши. Ръцете ѝ трепереха.

— Ендрю — подзе с поуспокоен глас, — тази вечер, освен ако нямаш никакви морални възражения, се каня да се напия.

Малко по-късно, когато беше научила, че възгледите му за пиенето и узото в частност бяха достатъчно гъвкави, Морган се носеше върху облаците на опиянението. Багрите на залеза бяха сменени от бледата лунна светлина. С напредването на времето, навалицата в кафенето растеше. Ставаше все по-многолюдно и шумно.

Музиката ехтеше с пълна сила. Всичко наоколо, включително и събитията от деня, бяха започнали да ѝ изглеждат недействителни, но това хич не я притесняваше. Действителността за днес и бездруго ѝ бе дошла в повече.

Собственикът се появи с още една бутилка. Постави я на масата с такъв вид, сякаш поднасяше изключително рядко вино.

— Много натоварена вечер — отбеляза Морган. Усмивката, която му отправи, се получи едва ли не загадъчна.

— Събота е — отвърна той, като обясни с това всичко.

— Значи добре съм избрала времето — огледа се наоколо тя. Тълпата неясно се размазваше пред очите ѝ. — Клиентите ви изглеждат щастливи.

Той проследи погледа ѝ със самодоволна усмивка и изтри ръка в престилката.

— Опасявах се, когато дойде капитанът от Милитини, че бизнесът ми ще пострада, ала всичко е наред.

— Да, полицията не допринася към веселбата — каза бавно Морган. — Той разследва смъртта на онзи рибар.

Съдържателят кимна.

— Стевос често идваше тук, но имаше малко приятели. Не си падаше по танците и забавленията. Имаше си други занимания. — Той присви очи. — Клиентите ми не обичат да отговарят на въпроси.

Съдържателят промърмори още нещо неодобрително, ала тя не разбра дали беше отправено към Стевос, или към Триполос.

— Бил е рибар — каза, като се мъчеше да го гледа в типичните му гръцки очи. — Изглежда обаче, че другарите му не скърбят много.

Той повдигна изразително рамене и Морган получи отговора. Има рибари и рибари.

— Желая ви приятна вечер, господа. За мен е чест да ви обслужвам.

— Знаеш ли — обади се Ендрю, когато гъркът се отдалечи към друга маса, — този език ми е много необичаен и труден. Нищо не мога да схвана. Той какво ти разправяше?

На Морган не ѝ се искаше да се връща отново към темата за убийството и само се усмихна.

— Гръцките мъже са с гореща кръв, Ендрю, но аз му обясних, че тази вечер вече съм ангажирана. — Тя скръсти ръце зад главата си и

вдигна очи към звездното небе. — Господи, радвам се, че дойдох. Толкова е хубаво! Никакви убийства, никакви контрабандисти. Чувствам се превъзходно. Ендрю, кога ще мога да прочета някои от твоите стихотворения?

— Когато мозъкът ти е в състояние да работи нормално — засмя се той и й наля още узо. — Твоето мнение е важно за мен.

— Ти си добър човек. — Морган вдигна чашата си, като го гледаше съсредоточено, колкото й бе възможно. — Изобщо не приличаш на Николас.

— Това пък откъде ти хрумна? — намръщи се Ендрю и остави обратно бутилката.

— Просто не приличаш — протегна тя чашата си. — За американците — вдигна тост. — За чистите, стопроцентови американци.

След като се чукнаха, той отпи, после я погледна и поклати глава.

— Имам чувството, че не пихме за едно и също нещо.

Морган пък имаше чувството, че Ник започна да обсебва мислите й и се противеше на старанията й да го прогони.

— Има ли някакво значение? Важното е, че вечерта е прекрасна.

— Така е — прокара Ендрю леко пръст по дланта й. — Казвал ли съм ти колко си очарователна?

— Ох, Ендрю, смяташ да ме ласкаеш ли? — засмя се тя топло и се наведе по-близо. — Карай, това ми харесва.

С крива усмивка той я дръпна шеговито за косата.

— Разваляш ми обяснението.

— Ох, скъпи... Така ли стана?

Морган подпря брадичка на ръцете си и го загледа много сериозно.

Ендрю се разсмя и поклати глава.

— Хайде да се поразходим малко. Искам да намеря някой тъмен ъгъл, където да те целуна както трябва.

Той стана и помогна на Морган да се изправи на краката си. Тя размени официални и заплетени пожелания за лека нощ със собственика, преди Ендрю да й проправи път през навалищата.

Тези, които не се бяха побрали в кръчмата, отдавна спяха. Белите къщи бяха затворени и смълчани. Тук и там пролайваше куче, друго му

отговаряше. Морган чуваше собствените си стъпки, отекващи по улицата.

— Толкова е тихо — промълви тя. — Само шумът на морето и звуците на нощта. Още от първата сутрин, когато се събудих на Лесбос, имам усещането, че съм се родила тук. И нищо от случилото се после не го е променило. — Морган се извъртя в ръцете му и се засмя. — Ендрю, не ми се вярва, че някога ще се прибера у дома. Как мога отново да понеса Ню Йорк, блъсканицата и снега? Да препускам на работа, да тичам обратно вкъщи. Може би ще стана рибар или ще се съглася с Лиз и ще се омъжа за някой козар.

— Не ми се струва подходящо да се омъжваш за козар — възрази разсъдливо Ендрю и я привлече към себе си. Нейното ухание хвърляше в смут всичките му чувства. Лицето ѝ под бледата лунна светлина беше загадъчно като древна легенда. — Защо не опиташ първо с риболова? Можем да си стъквим малко домакинство в къщурката на Ник.

Само това му липсваше, отбеляза някъде отстрани умът ѝ. Тя вдигна глава и зачака целувката.

Беше гореща и истинска. Морган не знаеше, нито се интересуваше дали разливащата се в тялото ѝ топлина беше в резултат на целувката или вследствие на погълнатия алкохол. Устните на Ендрю не бяха възискателни, настойчиви и собственически. Те бяха успокояващи, молещи позволение. Тя му даде каквото можа.

Нямаше взривове от страст, ала Морган си каза, че и не иска нищо подобно. Страстта замъглява съзнанието по-успешно от цял океан с узо. Стигаха ѝ досегашните желания и страсти. Те носеха болката от разочарованието.

Ендрю беше мил, внимателен, не предизвикваше усложнения. Той нямаше да ѝ обърне гръб, ако тя имаше нужда от него. Нямаше да ѝ причинява безсънни нощи. И нямаше да я кара да се съмнява в собствените си представи за това, кое е добро и кое лошо. Ендрю беше рицар, а една жена се чувства сигурна, когато има до себе си рицар.

— Морган — прошепна той и опря буза в косата ѝ, — ти си прелестна. Има ли някой, когото би трябвало предизвикам на дуел?

Тя опита да помисли за Джек, но не можа да си представи ясно. Обаче в съзнанието ѝ ненадейно и много рязко се откри образът на

Ник, който я стискаше в обятията си и пресушаваше устните ѝ с неговата жарка целувка.

— Не — отвърна Морган прекалено категорично. — Няма такъв. Абсолютно никой.

Ендрю я отдръпна малко от себе си и повдигна брадичката ѝ. Взя се в очите ѝ.

— От усърдието, с което отричаш, става ясно, че съперникът ми не е за подценяване. Не — постави той пръст на устните ѝ, за да спре възражението, — не искам подозренията ми да се потвърдят тази вечер. Аз съм егоист.

Ендрю я целуна още веднъж, бавно и нежно.

— По дяволите, Морган, ще вземе да ми стане навик. Я по-добре да те върна вкъщи, преди да съм забравил, че съм джентълмен, а ти една много пияна дама.

Вилата се открояваше с белотата си под нощното небе. Бледа светлина мержелееше в един от прозорците на първия етаж, оставена неугасена специално за нея до прибирането ѝ.

— Всички спят — отбеляза излишно Морган, като се измъкна от колата.

Ендрю заобиколи и отиде при нея.

— Трябва да вървя много тихо — изкиска се тя и запуши устата си с длан да не избухне в смях. — Господи, утре ще се чувствам идиотски, като си спомня.

— Едва ли ще е кой знае колко много — отбеляза Ендрю и я подкрепи за ръката.

Морган успя да се изкачи по стъпалата, като пристъпваше с бавното достойнство на човек, който не усеща земята под краката си.

— Само това сега остава, да изпадна в немилост пред Алекс, ако се приземя по лице в антрето. Той и Дориан са толкова, ама толкова благоприятни. Целите са изпълнени с достойнство.

— А питаш ли ме мен — оплака се жаловито Ендрю. — Налага ми се пак да седна зад волана и да карам с невероятна предпазливост. Ник няма да одобри, ако фиатът му се сгромоляса от скалите.

— Човече — отстъпи несигурно назад Морган и го огледа с критично важничене, — ами че ти си къркан кажи-речи колкото мен.

— Не чак толкова, ама там някъде. Обаче — изпъчи се той, като повече от всичко му се искаше да има как да си полегне, — се държа

мъжки.

— Браво на теб! — закиска се пак тя, този път значително по-гръмко. — Ах, Ендрю — облегна се Морган на него така, че той едва се удържа на краката си, — наистина си прекарах чудесно, просто неповторимо. Тази разтуха ми е била нужна повече, отколкото си представях. Благодаря ти.

— Хайде, влизай. — Той отвори вратата и я побутна навътре. — Внимавай със стълбата — прошепна. — Трябва ли да почакам и да се ослушвам за шум и трясък от неблагоприятното ти срутуване?

— Тръгвай си по пътя и не предприемай авантюра с фиата. — Тя се повдигна на пръсти и успя да уцели бузата му с устните си. — Дали да не ти направя едно кафе?

— Няма да намериш кухнята. Не се притеснявай. Мога да паркирам колата и да повървя пеш, ако нещата станат чак толкова зле. Върви да си лягаш, Морган. Краката ти се преплитат.

— Твоите се преплитат — осведоми го тя, преди да затвори вратата.

Заизкачва се по стълбата с мъчително внимание. Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да събуди някого и да ѝ се наложи да води смислен разговор, когато не можеше да върже и две думи на кръст. По едно време спря на средата и затисна устата си с две ръце. Беше я връхлетяла свежа вълна от неудържимо хихикане. Ах, Господи, колко е хубаво, колко е чудесно да не си в състояние мислиш. Хайде стига, заповяда си твърдо. Престани, Морган. Стегни се и се качвай, преди да се те открили и всичко да излезе наяве.

Тя успя някак да стигне до горната площадка, после трябваше напрегнато да помисли, за да си спомни в коя посока беше нейната стая. Наляво, разбира се, каза си и решително тръсна глава. Ала къде е ляво, за бога? Постоя още малко в размисъл, после се запрокравда по коридора. Хвана дръжката на бравата и почака докато вратата спря да се люлее. След това я отвори.

— Победа — промърмори и за малко да развали всичко, като се спъна в килима и залитна.

Затвори тихо вратата и се облегна на нея. Сега само може да уцели леглото. Лампата се запали като с магическа пръчка. Морган се усмихна разсеяно на Ник.

— Ясу, ти май си от постоянното присъствие. — Гневът в очите му изчезна като лански сняг, щом я видя как с несигурно поклащане изува обувките си, едвам запазвайки равновесие. Досмеша го, но трябваше да остане сериозен.

— Какви ги вършиш, дявол да те вземе? Три часът посред нощ е! — опита се да я смъмри строго.

— Ах, колко неучтиво от моя страна, че не ти позвъних да те предупредя, че ще закъснея.

— Не се прави на интересна, по дяволите. Не съм в настроение. — Той отиде до нея и я хвана за ръката. — Чакам те цяла нощ. Морган, аз... — Гласът му секна и Ник само продължи да я гледа напрегнато. Изражението му се сменяше от ядосано до угрижено и накрая, сякаш неохотно, погледът му се развесели. — Ти си пиана като мотика.

— Правилно — съгласи се тя и трябваше да си поеме дълбоко дъх, за да не започне пак да се киска. — Толкова си наблюдателен, Николас.

Лицето му отново застина, когато ръката ѝ започна да се катери нагоре по ризата му.

— Как, мислиш, мога да водя разумен разговор с някой, който две не вижда.

— Три — поправи го Морган с известна гордост. — Ендрю две не вижда. Аз го бягам с една точка. — И другата ѝ ръка започна да си играе с копчето на ризата му. — Знаеш ли, имаш удивителни очи. Никога не съм виждала толкова черни. На Ендрю са сини. И той изобщо не се целува като тебе. Защо сега не ме целунеш ти?

Ник я стисна за миг по-силно, после отпусна ръце.

— Значи си била с младия Ендрю.

Тръгна да крачи из стаята, а тя го следеше с поглед.

— Младият Ендрю и аз щяхме да те поканим да дойдеш с нас, ала просто се изплъзна от ума ни. Освен това ти ставаш наистина досаден, когато се правиш на вежлив и пленителен. — Морган много се затрудни с последната дума и се прозя, докато я произнасяше. — Трябва ли още дълго да говорим? Езикът ми се преплита.

— На мен самия не по-малко ми е дошло до гуша да съм вежлив и пленителен — промърмори той и разсеяно взе от тоалетката шишенцето с парфюма ѝ. После го остави обратно. — Това служи на целите ми.

— Справяш се много добре — забеляза тя, като се бореше с ципа на роклята. — Всъщност близо си до съвършенството.

— Близо? — привлече вниманието му думата и Ник се обърна точно навреме, за да види, че Морган бе спечелила битката с ципа. — Морган, за бога, не прави това сега. Аз...

— С изключение на грешките, които допускаш от време на време, като да речем един по-остър поглед или пък начина, по който се движиш. При положение, че аз съм единствената, която го забелязва, за всички останали, предполагам, си напълно убедителен. Пък и освен това другите те познават и не биха се учудили на някои твои странности. Ще ме целунеш ли, или не?

Тя пусна роклята на пода и я прекрачи.

Той почувства, че устата му е пресъхнала. Морган стоеше пред него само в един тънък комбинезон и го гледаше премрежено. Желанието запулсира в него, горещо и силно, и Ник с усилие се върна към това, което беше казала.

— Какво си забелязала?

Тя направи два опита да вдигне роклята. Всеки път, когато се навеждаше, копринената материя увисваше и откриваше облите възвишения на гърдите ѝ. Той усети как пулсирането в тялото му слиза надолу.

— Какво съм забелязала? — повтори Морган и примирено остави роклята да лежи, където си беше. — А-а, това ли? Говорех, значи, за това, как се движиш.

— Как се движа?

Ник се стараеше да задържи погледа си върху лицето ѝ, колкото може по-далеч от тялото ѝ. Но нейното ухание вече беше замъглило съзнанието му, а усмивката ѝ... Усмивката ѝ го предизвикваше да направи нещо.

— Като пантера — каза тя, — която знае, че е преследвана и се опитва да обърне нещата в своя полза, сама да атакува, когато е готова.

— М-да — намръщи се той, защото не бе сигурен дали аналогията му бе харесала. — Ще трябва да бъда по-предпазлив.

— Твой проблем — рече Морган весело. — Е, щом не искаш да ме целунеш, аз ти казвам лека нощ, Николас. Лягам си. Бих те изпратила до твоята лоза, ала се опасявам, че ще падна от балкона.

— Морган, трябва да говоря с теб.

Той бързо се приближи и я хвана за рамото, преди тя да се опне в леглото. Това би било твърде голямо изпитание за който и да било мъж. Но Морган загуби и без туй крехкото си равновесие и рухна в ръцете му. Топла и податлива, тя се подпираше на него и не възрази, когато Ник я привлече по-близо.

— Промени ли решението си? — измърмори Морган и му се усмихна сънено, с полузатворени очи. — Мислех си за теб, когато Ендрю ме целуваше тази вечер. Беше много непочтено от моя страна... Или от твоя. Не знам точно. Може би ще си мисля за Ендрю, ако сега ти ме целунеш.

— Как ли пък няма да си мислиш за него!

Той я притисна силно, едва сдържайки се. Тя отметна назад глава.

— Да опитаме — рече приканващо.

— Морган... — Да върви по дяволите всичко! Обезсилен, Ник впи устни в нейните. Тя се отпусна напълно в обятията му, като го възбуждаше до лудост с покорството си. Желанието го изгаряше като жив огън, който бушуваше и се разрастваше застрашително.

За първи път той не беше на себе си. Не можеше да мисли за никой и нищо друго, освен за нея и гъвкавото ѝ тяло в ръцете му. Беше по-меко, отколкото би могъл да си представи. Меко и податливо, сякаш щеше да попие в него, да стане част от самия него и Ник нямаше как да го предотврати. Напиращото желание вилнееше и го омаломощаваше. Вземаше надмощие над самообладанието му, което той майсторски владееше, откакто се помнеше и което не му бе изневерявало. Ала сега Ник сам искаше да го прогони.

С нея всичко щеше да бъде различно. С нея той отново щеше да стане чист. Дали Морган можеше да върне времето назад?

Краката му опираха в леглото и Ник знаеше, че всеки момент двамата щяха да се озоват в него заедно. Тогава нищо нямаше да има значение, освен това, че щеше да я притежава. Желаете я още от първата нощ на пустия бряг, когато го бе подложила на изпитание. Още от първия миг, когато ясните ѝ, чисти очи се възряха предизвикателно в него. Желаете нея, само нея и се страхуваше, че винаги ще е така.

Но към желанието се примеси и една събудена болка. Той леко я отдръпна от себе си, като продължаваше да я държи здраво за раменете.

— Морган, чуй ме внимателно. — Гласът му бе дрезгав и развълнуван, ала на нея не ѝ направи впечатление. Усмихна му се отнесено и го погали по бузата.

— Колко внимателно?

Идеше му да я раздруса яко, но се постара да приказва спокойно.

— Трябва да поговорим.

— Да говорим? — усмихна се тя пак. — Че защо да говорим?

— Има неща, които е необходимо да ти обясня. Тази сутрин... — Ник спря наскоро думата, без вече да е сигурен какво щеше да каже и дали искаше да го каже. Как можеше сега уханието ѝ да е по-силно отпреди миг назад? То просто проникваше в него и го замайваше.

— Николас... — Морган въздъхна и се прозя сънено. — Изпих невероятно количество узо. Ако не си легна, навярно тутакси ще умра. Тялото сигурно понася само известна доза злоупотреба с него. Тази вечер аз моето го пренасилих.

— Морган!

Дишането му бе ускорено до задушаване. Чуваше ударите на сърцето си като гръмотевици. Трябваше да я пусне, просто да я остави. Заради тях двамата. Но ръцете му не се подчиняваха. Стояха обвити около нея.

— Стегни се и ме слушай! — заповяда ѝ отново.

— Цялата съм в слух — усмихна се тя сънено и блажено се протегна. — Цялата. Люби ме или си тръгвай.

Очите ѝ бяха почти затворени, ала бистрата им синева сякаш го поглъщаше. Никаква съпротива, никакви усилия не бяха в състояние да го измъкнат оттам.

— Проклетие! — изпъшка той, когато двамата паднаха върху леглото. — Проклетата вещица.

Беше като адски огън, като пламък и жупел. Не можеше да се бори. Не можеше да устои. Тялото ѝ се лееше като руйно вино. И точно толкова сладко и омайно. Ник я докосваше навсякъде, където го водеше желанието му, а Морган само стенеше сладостно. Устата ѝ покорно отвърщаха на жадните му целувки, но тази покорност го правеше пленник. Той го съзнаваше, разбираше го, ала беше безсилен. Щеше да има разплата, скъпо и болезнено щеше да плати за това, че се поддаде на изкушението. Но вече не го бе грижа за утрешния ден. Сега, в този миг тя бе негова. И това му стигаше.

Припряно, ожесточено дърпаше покриващата я тънка коприна, докато платът се раздра под нетърпеливите му пръсти. Той изстена и жадно се нахвърли отгоре ѝ.

Вкусът ѝ се разливаше в устата му, тръпнеше на езика, замайваше главата му. Вкусът на див мед, изсмукал от устните ѝ, сладкият вкус на цветен прашец, облизан от кожата ѝ, го подтикваше да търси още, да открие всичко. Не беше нежен, съвсем не бе нежен, ала тихите стонове, които Морган издаваше, бяха на удоволствие и наслада.

Неговите устни мълвяха тихи, хрипкави слова, напоени от желание и страст. Сам не знаеше дали я проклина, или ѝ отправя хиляди безумни обещания. В настоящия миг това бе едно и също. Желанието го раздираше — желание, което Ник разбираше и познаваше. Но имаше и нещо друго, по-силно, по-ненаситно. После телата им се вплетоха и всичко изчезна. Огън и пламъци, жарава от страст го погълнаха, зашеметиха, отнеха разсъдъка. Тя се разтваряше в него, той преливаше в нея.

Ръцете ѝ пареха кожата му, тялото ѝ го изгаряше като разтопен метал. Ник вече не бе сигурен кой води и кой го следва. Устните ѝ бяха меки и нежни, ала той почувства силата им. Тялото ѝ под неговото беше гъвкаво и отстъпчиво, но Ник усети зова му. Искаше да зърне кадифената ѝ бяла кожа, ала видя само проблясващите ѝ в тъмнината очи.

После впи устата си в нейната и вече нищо не виждаше, освен вихрушка от ярките багри на бушуващата страст. Дивият сладостен аромат на жасмин проникваше в него, възбуждащ и траен, сякаш единствен на света.

С последно усилие на волята той се бореше да не загуби напълно разсъдъка си. Щеше да се погуби с нея... Заради нея. Не трябваше да го прави. Ако защитните му сили рухнеха, с него бе свършено. Щеше да бъде мъртъв.

В мига, в който я облада с безумна ярост, Ник бе покорен.

ОСМА ГЛАВА

Слънчева светлина, която се лееше през прозорците и отворената балконска врата пулсираше в главата ѝ. Морган изпъшка и се преобърна, като се надяваше отново да потъне в забрава, бързо и безболезнено. Туптенето само се усили. Тя се раздвижи предпазливо и се помъчи да заеме седнало положение. Отвори бавно очи и изстена. Блясъкът на ярките сутрешни лъчи я прониза до болка. Затвори ги отново, после внимателно, стиснала зъби за смелост, пак повдигна клепачи.

Замайването, което бе забавно миналата нощ, сега предизвика само страдалческо охкане. С присвиващ я стомах и парещи очи Морган седеше в средата на леглото и чакаше мозъкът ѝ да се проясни дотолкова, че да има сили да се движи. Като се стараеше да не мърда главата си, тя спусна крака на пода.

Стъпвайки внимателно, прекрачи захвърлената рокля и отиде до гардероба да си облече нещо. Всичко, за което можеше да мисли в момента, беше кубчета лед и кафе. Много кафе.

И тогава си спомни. Внезапно, заслепяващо. Извърна се и се вторачи в леглото. Нямахме никой. Може би бе сънувала. Беше си го въобразила. Закри лицето си с ръце. Не е било сън. Всичко, което помнеше, е било истина. А Морган си спомняше... Гневните му очи, своя замъглен ум, насмешливата си предизвикателност. Начинът, по който той жадно се впиваше в устните ѝ, нейната всеотдайна, разюздана отзивчивост.

И страстта — така, както си я бе представяла. Непоносима, възхитителна, поглъщаща. Ник я проклинаше. Можеше дори да си спомни думите му. После разпали в нея желания, за каквито не бе имала и представа. Тя му даде всичко, а после безразсъдно го предизвикваше да вземе още. И сега продължаваше да усеща твърдите, стегнати мускули на гърба му, чуваше накъсаното му, учестено дишане в ухото си.

Беше я обладал яростно, но това ѝ хареса. После беше утихнал, а Морган заспа, обвила ръце около него. Сега го нямаше. Беше си отишъл.

Тя изстена и отпусна ръце. Естествено, че ще си отиде. Какво друго очакваше? Случилото се през нощта не означаваше нищо за него. По-малко и от нищо дори. Само ако не беше пила толкова...

Да бе, удобно извинение, възнегодува Морган сама срещу себе си. Ала все още ѝ бе останала достатъчно гордост, за да не се утешава с това. Нямаше защо да се оправдава по този начин и да обвинява узото. Тя отиде до леглото и вдигна разкъсаните останки от комбинезона си. Желаше го. Господ да ѝ е на помощ, желаше го, и то много. Не, нямаше защо да обвинява узото. Трябваше да вини само себе си. Смачка на топка раздраните парчета плат и ги мушна в дъното на гардероба. Затръшна силно вратата.

Край, рече си твърдо. Свършено е. Не биваше да придава по-голямо значение на случилото си, отколкото означаваше то за Ник. За секунда Морган опря чело на гладката дървена плоскост и едва се пребори с желанието си да зариде. Не, няма да лее сълзи заради него. Никога няма да плаче за него. Тя вдигна глава и изправи рамене. Каза си, че навярно от главоболието се чувства тъй отмаляла и я избива на рев. В края на краищата, беше зряла жена, беше свободна да се отдава и да притежава мъж, когато и където си поиска. Първо да слезе долу да пие кафе и тогава вече ще е в състояние да гледа на нещата трезво.

Морган преглътна наканилите се отново да рукнат сълзи и се отправи към вратата.

— Добро утро, госпожо. — Слабичкото девойче я поздрави с усмивка. — Желаете ли да ви донеса закуската в стаята?

— Не, само кафе. — Миризмата на храна нямаше да понесе нито на стомаха ѝ, нито на душевното ѝ състояние. — Ще го пия долу.

— Днес денят е хубав.

— Да, хубав е.

Морган стисна зъби и забърза по коридора.

Трясъкът от счупени чинии и остър писък я накараха да се облегне на стената. Притисна с ръка челото си и изпъшка. Точно тази сутрин ли трябваше момичето да бъде непохватно!

Но когато писъците продължиха, тя се обърна. Девойката беше коленичила вътре, точно пред вратата. Строшени чинии и чаши лежаха

разпилени върху пода, храната се беше размазала по килима.

— Престани! — наведе се Морган, хвана Зена за раменете и я раздруса. — Никой няма да те уволни за няколко счупени чинии.

Момичето поклати глава и посочи с треперещ пръст към леглото. После се отскубна от ръцете ѝ и избяга.

Морган се изправи и усети как стаята се завърта пред очите ѝ. Пипалата на нов кошмар се преплетоха с предишния. Тя се хвана за дръжката на вратата и се втрени безмълвно.

Слънчев сноп падаше върху Йона, просната по гръб напреки на леглото. Главата ѝ висеше от края му, косата ѝ се спускаше почти до пода. Отърсила се от първоначалния шок и световъртежа, Морган прекрачи напред. Макар че пръстите ѝ силно трепереха, тя ги притисна до шията на Йона. Усети туптене. Беше много слабо, ала се усещаше. Дъхът ѝ, който несъзнателно бе сдържала, излезе шумно в изблик на облекчение. Морган инстинктивно придърпа безжизненото тяло на Йона, докато го положи изцяло върху леглото.

Чак тогава видя спринцовката сред смачканите чаршафи.

— О, боже мой!

Това обясняваше много. Обтегнатите нерви и променливи настроения на Йона, мрачната ѝ потиснатост или прекомерна възбуда, раздразнителността. Как е била толкова глупава, рече си Морган, та да не заподозре досега, че причината бяха наркотици?

Предозирала се е, реши с обхванал я внезапен ужас. Какво да правя? Трябва да има нещо, което бих могла да направя.

— Морган... Мили боже!

Морган извърна само глава и видя Дориан, който стоеше вцепенен и пребледнял на вратата.

— Не е мъртва — осведоми го бързо. — Мисля, че е взела свръхдоза... Повикай лекар... Линейка.

— Не е ли мъртва?

Чу безизразния му глас, чу го да се приближава. Не беше време да се занимава с неговите чувства и да го утешава.

— Побързай! — заповяда му. — Има пулс, но е слаб.

— Сега пък какви ги е забъркала Йона? — попита Алекс с тон на сдържано раздразнение. — Прислужничката долу е изпаднала в истерия и... О, мили боже!

— Линейка! — повтори рязко Морган, като още държеше пръстите си върху пулса на Йона. Може би докато ги държеше там, той щеше да продължава да бие. — По-бързо, за бога!

Обърна се и видя, че Алекс се втурва навън, а Дориан стои като замръзнал.

— Има спринцовка — каза тя с принудено спокойствие. Очите му се преместиха върху нея. Бяха празни и безчувствени. Не искаше да му причинява болка, но продължи: — Сигурно се е предозирала. Знаеше ли, че Йона взема наркотици, Дориан?

— Хероин. Мислех, че е спряла. Сигурна ли си, че тя...

Стори й се, че целия го разтърсиха тръпки.

— Жива е.

Той се приближи до леглото и Морган посегна към ръката му. Заля я вълна на съжаление — към Йона, към него.

— Жива е, Дориан. Скоро ще доведем помощ.

Дориан така силно стисна ръката й, с която го бе хванала, че й се наложи да изроптае.

— Бедната Йона — промълви той. — Толкова красива... Толкова изгубена.

— Не е изгубена, все още не! — отвърна ядосано Морган. — Ако знаеш как, моли се, че я открихме навреме.

Очите му се върнаха отново на нея — пусти, безизразни. Морган го гледаше и си мислеше, че никога не бе виждала нищо по-празно.

— Да се моля — каза Дориан тихо. — Да, нищо друго не може да се направи.

Стори й се, че бяха изминали часове. Ала когато Морган изпроводи с поглед вертолета, отлитащ на запад, денят все още беше в началото си. Йона, все така в безсъзнание, беше откарана в Атина. Дориан замина с нея и доктора, а Алекс и Лиз започнаха бързо да се приготвяват, за да летят отделно, след тях.

С боси крака и по халат Морган гледаше вертолета, докато изчезна от поглед. Докато е жива, помисли си, няма да забрави това бледо, вкаменено изражение върху лицето на Дориан... Както и безжизнената хубост на Йона. Тя потръпна и се извърна. Видя стоящия на вратата Алекс.

— Триполос — каза той тихо. — В гостната е.

— О не, само не сега, Алекс! — Обладана от жалост, Морган простря ръце към него и се приближи. — И това ли ще трябва да понесеш?

— Налага се. — Гласът му бе напрегнат от усилие да се владее. — Извинявам се за всичко, което ти се струпа, Морган...

— Недей! — прекъсна го тя и стисна ръцете му. — Не се отнасяй с мен по този начин, Алекс. Нали сме приятели.

— По дяволите — промърмори той. — Какви приятели само имаш. Прости ми.

— При условие, че престанеш да се държиш с мен така, като че ли съм чужд човек.

Алекс въздъхна и я прегърна през рамо.

— Хайде, ела да се срещнем с капитана.

Морган се чудеше дали изобщо някога ще влезе в гостната, без там вече да седи капитан Триполос, разположил се удобно в широкото кресло с висока облегалка. Самата тя седна на дивана, както и преди, с лице към него, и зачака въпросите му.

— Моментът е тежък за вас — обади се Триполос след известно мълчание. — За всички вас. — Погледът му обходи присъстващите в стаята, от Морган до Алекс и Лиз. — Ще бъдем колкото е възможно по-дискретни, господин Теохарис. Ще направя каквото мога, за да бъде избегната пресата, макар опит за самоубийство в такова знатно семейство като вашето... — Той не се доизказа.

— Самоубийство — повтори тихо Алекс. Очите му бяха безизразни, сякаш смисълът на думата не беше стигнал до съзнанието му.

— Както личи от предварителния рапорт, братовчедка ви сама си е сложила свръхдоза. Хероин. Но се въздържа да бъде по-конкретен, преди разследването да приключи. Такава е процедурата, нали разбирате.

— Да, процедурата...

— Госпожице Джеймс, вие ли открихте госпожица Теохарис?

Морган трепна при споменаването на името ѝ, ала се овладя и отвърна спокойно:

— Всъщност, не, прислужницата я намери. Аз отидох да разбера какво става, защото Зена пицеше. Беше изгървала подноса, който

носеше и... Когато влязох, видях Йона.

— И извикахте линейка?

— Не — поклати тя глава с досада. Капитанът прекрасно знаеше, че Алекс бе повикал линейката, но искаше да измъкне историята от нея късче по късче. Едва ли обаче имаше смисъл да му противоречи, затова Морган продължи примирено: — Отначало помислих, че е умряла... После напипах пулса ѝ. Качих я обратно на леглото.

— Обратно на леглото ли?

Тонът му беше станал съвсем малко по-рязък, едва-едва, ала Морган долови разликата.

— Да, тя се беше полуизхлузила от него, висеше почти до пода. Искях да я сложа да легне. — Морган разпери безпомощно ръце. — Честно казано, не знаех какво исках да направя, това просто ми се стори правилно.

— Ясно. И после намерихте това? — Той протегна напред спринцовката, която сега бе опакована в чист найлонов плик.

— Да.

— Знаехте ли, че братовчедка ви употребява хероин, господин Теохарис?

При отправения му въпрос Алекс се изопна сковано. Морган забеляза как Лиз посегна и хвана ръката му.

— Знаех, че Йона има проблем... С наркотиците. Преди две години тя реши да постъпи в една клиника за помощ. Мислех, че нещата са се оправили. Ако знаех, че все още е... болна — изрече със запъване, — нямаше да я доведа в своя дом при съпругата ми и нашата гостенка.

— Госпожо Теохарис, вие бяхте ли наясно с проблема на госпожица Теохарис?

Морган чу как Алекс изсумтя през зъби, но Лиз бързо отговори:

— Съвсем наясно. — Алекс извъртя рязко глава, ала тя продължи спокойно: — Искам да кажа, знаех, че преди две години съпругът ми уреди Йона да се лекува, макар той самият да не ми го каза, за да ме пощади.

Без да го поглежда, Лиз сложи и другата си ръка върху сплетените им пръсти.

— Имате ли представа, господин Теохарис, откъде братовчедка ви се е снабдявала?

— Никаква.

— Ясно. Е, след като тя живее в Атина, вероятно ще е най-добре да се обърне към тамошната полиция, за да проучат близките ѝ приятели и познати.

— Постъпете както е необходимо — рече безучастно Алекс. — Единствено ви моля да спестите на семейството ми колкото е възможно повече.

— Разбира се. А сега ще ви оставя. Още веднъж моите извинения за безпокойството.

— Трябва да позвъня на роднините си — произнесе мрачно Алекс, щом вратата се затвори зад Триполос.

Сякаш търсейки утеха, той протегна ръка и погали Лиз по косата. После стана и излезе, без да каже нищо повече.

— Лиз — започна Морган, — зная, че думите са излишни, но ако има нещо, което бих могла да направя...

Лиз поклати глава. Извърна очи от вратата и погледна приятелката си.

— Всичко това направо не е за вярване. Тя лежеше там почти умряла. И, което е най-лошото, аз никога не съм я харесвала. Не го и криех, ала сега... — Лиз се изправи и отиде до прозореца. — Тя е роднина на Алекс и той дълбоко го преживява. Чувства се отговорен за това, което ѝ се случи. А пък аз не мога да се отърся от мисълта колко студено се държах с нея.

— Алекс ще има нужда от теб — промълви Морган, отиде при нея и сложи ръка на рамото ѝ. — Не бива да се виниш, че не я харесваш, Лиз. Йона не е човек, който лесно би се харесал.

— Права си, разбира се. — Лиз се обърна с тежка въздишка и се усмихна слабо. — Страхотна почивка ти осигурихме, няма що! Не, не казвай нищо — стисна тя ръката ѝ. — Ще ида да видя дали не му трябва на Алекс за нещо. Има да се правят някои приготовления и да се уреди туй-онуй, преди да заминем.

Морган се качи да се преоблече. Къщата беше утихнала. Тя застана до балконската врата и се загледа навън — в морето, горичките, планината. От градината долу се донасяше свежото ухание на цветя. Как можаха толкова страшни събития да се струпат за тъй кратко време? Една смърт и за малко още една. На такова място при това. Но дори и раят си има своята цена, помисли си.

На вратата тихо се почука. Морган се обърна.

— Да, влез!

— Морган, безпокоя ли те?

— О, Алекс... — Сърцето ѝ се преизпълни със съчувствие, като зърна посърналото му лице. Скръб и сякаш безгранична умора се бяха отпечатали върху него. — Зная колко ужасно е всичко това за теб — каза му. — Не искам да съм ти в тежест и да ти създавам допълнителни проблеми. По-добре е, навярно, да се върна в Ню Йорк.

Той се приближи и хвана ръцете ѝ.

— Морган... — поколеба се за миг Алекс, — зная, че това, за което ще те помоля, е много, ала го правя не за себе си, а за Лиз. Ще останеш ли заради нея? Твоето присъствие е всичко, което бих могъл да ѝ дам в момента.

Той пусна ръцете ѝ и взе неспокойно да крачи из стаята.

— Трябва да отлетим за Атина. Не зная за колко време. Докато Йона се оправи или... — Алекс млъкна, като че още не бе готов да изрече страшната дума. — Ще трябва да постоя няколко дни при роднините си. Леля ми ще има нужда от мен. Ако мога да изпратя Лиз обратно тук, като знам, че ти ще си заедно с нея, би ми било много полесно.

— Разбира се, Алекс. Можеш да разчиташ на мен.

Той се обърна и се усмихна едва-едва.

— Ти си добър приятел, Морган. Ще те оставим сама най-много за един ден и една нощ. После изпращам Лиз обратно. Щом си тук, мога да бъда сигурен, че тя ще си тръгне от Атина. — Алекс въздъхна и разсеяно взе ръката ѝ. — Дориан може да реши също да остане в Атина. Мисля, че той... питае известни чувства към Йона. Не го бях забелязал преди. Ще помоля Ник да те наглежда, докато нас ни няма.

— Не! — възрази Морган припряно и прехапа език. — Наистина няма нужда, Алекс. Ще се оправя. А и няма да съм сама, нали има прислуга във вилата. Кога тръгвате?

— След час.

— Алекс, сигурна съм, че е било нещастен случай.

— Ще ми се наложи да убедя леля си в това. Макар аз лично да съм уверен, че... — Той сведе очи и, когато ги вдигна, отново погледът му бе станал суров. — Йона сама си търси белята. И причинява само мъка и страдания. Ще ти кажа сега на теб, защото не ми е възможно да

говоря за това свободно с никой друг. Дори и с Лиз. — Лицето му се бе превърнало в застинала безжалостна маска. Изплю думите, сякаш бяха отрова. — Аз я презирам. Смъртта ѝ само би била като благословия за всеки, който я обича.

Когато Алекс, Лиз и Дориан заминаха, Морган излезе от вилата. Имаше нужда да повърви, да се разходи на чист въздух. Този път съзнателно избегна обичайния си маршрут по крайбрежната ивица. Съвсем не бе в състояние за това. Пое към високите скали, привлечена от дивата им, предизвикателна красота.

Колко ободряващ беше въздухът! Сега не ѝ се искаше аромата на градински цветя, а резкия, тръпчив мирис на морето. Вървеше без определена цел. Нагоре и само нагоре, като че ли щеше да избяга от всичко, стига да се изкачи колкото можеше по-високо. Ако някога боговете са живели тук, мислеше си, те сигурно са стояли върху тези зъбери и са съзерцавали как морето се удря в скалите, вдишвали са свежото му ухание.

Тя въздъхна и седна върху една скала, издаваща се напред, високо над водата. С изненада забеляза сините листенца на крехки цветя, чиито тънки стръкчета си проправяха път към слънцето от пукнатини не по-широки от нокът. Докосна ги, но не ѝ даваше сърце да ги откъсне. Навсякъде има живот, рече си, стига да искаш да го видиш.

— Морган...

Пръстите ѝ конвулсивно стиснаха цветето при звука на гласа му. Бавно ги разтвори и обърна глава. Ник стоеше съвсем наблизо. Лекият бриз рошеше косата му. Беше с джинси и тениска, небръснат и ѝ приличаше повече на мъжа, когото беше срещнала първия път. Дързък. Непокорен. Безжалостен. Сърцето ѝ подскочи и заудря бързо. Тя си наложи да го укроти.

Изправи се, без да каже дума и, обърнала му гръб, се загледа надолу по склона.

— Морган — посегна той и я извъртя към себе си с нежност, каквато не бе очаквала от него. Погледът ѝ беше студен, но под леда Ник видя тревогата. — Чух за Йона.

— Сигурно, нали веднъж сам ми каза, че знаеш едва ли не всичко, което става на острова.

Бездушният ѝ тон сякаш го шибна, ала ръцете му останаха върху раменете ѝ.

— Ти си я намерила.

Морган не смяташе да позволи тази неприсъща загриженост в гласа му да срути защитните ѝ сили. Тя можеше и щеше да бъде хладнокръвна и непреклонна като него.

— Добре си осведомен, Николас.

Лицето ѝ бе хладно и непроницаемо и той не знаеше какво да каже, как да започне. Би му било по-лесно, ако Морган се отпуснеше безпомощно в прегръдката му. Но сега нямаше вид на жена, която търси подкрепа. От когото и да било.

— Трябва да е било голямо изпитание за теб.

Тя повдигна насмешливо вежда.

— По-лесно е да намериш някого жив, отколкото мъртъв.

Ник премига, по-скоро по лицето му премина бърза тръпка, после отпусна ръце. Веднъж го бе молила за утеха, а сега, когато той искаше да ѝ я даде, когато имаше нужда да ѝ я даде, беше твърде късно.

— Ще поседнем ли?

— Не, тук вече не е тъй спокойно, както беше.

— Престани да се подиграваш с мен! — избухна Ник и отново я сграбчи.

— Пусни ме.

Слабото потрепване в гласа ѝ му каза неща, които думите се опитваха да прикрият. Морган беше по-близо до предела на силите си, отколкото сама съзнаваше.

— Чудесно, само ако дойдеш с мен до вкъщи.

— Не.

— Да. — Хванал я за ръка, той тръгна нагоре по неравната пътека. — Ще се поразходим.

Тя дръпна ръката си, ала хватката му бе здрава. Теглеше я нагоре по стръмнината, без да я поглежда.

— Какво искаш, Николас? Повече подробности ли?

Той стисна устни.

— Виж какво, можеш да ми разкажеш за Йона, само ако желаеш.

— Не желая — тросна се тя. Вече бяха стигнали каменните стъпала пред къщата му. Морган не знаеше, че е бил толкова близо.

Кой дявол я подтикна да тръгне по този път към скалите? — Също и не искам да идвам с теб — добави.

— Че от кога се вълнувам какво искаш? — рече Ник горчиво и я побутна през входната врата. — Кафе — нареди на Стефанос, който се появи във вестибюла.

— Е, добре, ще ти предам подробностите — изстреля гневно тя, спряла пред вратата на гостната, където бяха влезли. — След което, за бога, ме оставяш на мира! Намерих Йона в безсъзнание, едва жива. В леглото до нея имаше спринцовка. Вероятно е била пристрастена наркоманка. — Морган млъкна. Беше започнала да диша тежко, но изглежда не го съзнаваше. — Това, последното, обаче ти е известно, нали Николас? Запознат си добре с тия неща.

Тя беше силно пребледняла, лицето ѝ бе загубило всякакъв цвят. Точно както на морския бряг, когато тичаше обезумяла и падна в ръцете му. В душата му трепна болка и угризение. Той посегна към нея.

— Не ме докосвай! — Ник отметна глава назад, сякаш го беше ударила. Морган закри устата си с две ръце и се извърна. — Не ме докосвай — повтори пак, без да вика.

— И с пръст няма да те пипна — успя да каже той и отпусна непроизволно свилите се в юмруци ръце. — Седни, Морган, преди да си се катурнала.

— Не ми казвай какво да правя. — Гласът ѝ трепереше и тя се ненавиждаше за това. С усилие се обърна и го погледна в лицето. — Нямах право да ми нареждаш какво да правя.

Влезе Стефанос, мълчалив, наблюдателен. Остави подноса с кафето и вдигна поглед към Морган. Зърна в очите ѝ това, което Ник не бе видял — цялото ѝ сърце.

— Пийнете си кафе, госпожице — каза благо.

— Не, аз...

— Трябва да поседнете. — Преди да се опомни и възрази, Стефанос я беше настанил в едно кресло. — Кафето е силно. — Докато Стефанос се въртеше като квачка край нея, Ник стоеше и се ядосваше на собственото си безсилие. — Изпийте го чисто — говореше ѝ Стефанос. — Така по-бързо действа, ще пообagri бузите ви.

Морган взе предложената ѝ чашка и се вторачи в нея.

— Благодаря.

Стефанос хвърли на Ник продължителен и загадъчен поглед, после излезе и ги остави.

— Хайде, изпий го — обади се повелително Ник, бесен, че възрастният човек бе успял да сломи съпротивата ѝ, а той самият се чувстваше излишен. — Няма полза само да си стои така в чашата.

Морган имаше нужда да почерпи сили отнякъде, затова го гаврътна бързо.

— Още нещо да искаш?

— По дяволите, Морган! Не съм те довел тук, за да те въртя на шиш и да ми разказваш за Йона.

— Нима не за това? Учудваш ме. — Почувствала се поукрепнала, тя остави чашата и се изправи. — Макар да не разбирам защо трябва да ме учудва която и да е твоя постъпка.

— Има ли някоя злина, която не би ми приписала? — Без да бе докоснал кафето, Ник отиде до шкафа с напитките. — Вероятно си мислиш, че аз съм убил Стевос и съм оставил тялото специално, за да го намериш ти.

— Не, не мисля — каза Морган спокойно. — Той беше наръган в гърба.

— Е, и?

— Ти би стоял с лице към човека, когато го убиваш. — Ник се извърна с все още празна чаша в ръка. Очите му бяха съвсем черни сега. Никога не ги бе виждала тъй тъмни и дълбоки. Не беше сигурна какво различава в тях. Учудване? Потиснат гняв? Или...

— Морган, миналата нощ...

— Няма да обсъждам с теб миналата нощ.

Тонът ѝ беше студен и категоричен. Преряза го по-остро от кинжал.

— Добре, нека да я забравим. — Този път той си наля. Беше си давал сметка, че ще му се наложи да заплати, ала някак не бе допускал, че цената ще е толкова висока. — Искаш ли извинение? — попита я.

— За какво?

Ник се изсмя късо, а пръстите му стиснаха силно чашата. Гаврътна я наведнъж.

— Господи, не съм забелязал, че си такава буца лед.

— Точно ти недей да ми говориш за лед, Николас — повиши тя глас, въпреки че си бе обещала да не го прави, и не само защото не искаше да издава вълнението си, а да не се вълнува изобщо. — Седиш си тук в своя богат и наследен от предците дом и разиграваш като на шахматна дъска живота на хората. Но аз няма да бъда една от твоите пешки. Жената бере душа в болницата в Атина. Трупаш пари от нейното нещастие. Мислиш ли, че не можеш да бъдеш обвинен, само защото прекосяваш пролива в среднощната тъмнина като самонадеян и дързък пират?

Много внимателно той остави чашата на барчето и се извърна.

— Аз знам кой съм.

Морган го гледаше втренчено, докато усети, че очите ѝ се пълнят.

— Аз също знам — прошепна. — Господ да ми е на помощ.

Обърна се и излезе. Ник не тръгна след нея. След малко в стаята отново влезе Стефанос.

— Младата дама е разстроена — каза меко.

Ник му обърна гръб и отново си напълни чашата.

— Известно ми е какво ѝ е на младата дама.

— Последните два дни бяха тежки за нея — цъкна с език Стефанос. — За да я утешиш ли дойде при теб?

Ник се извъртя бързо, ала успя да преглътне думите. Стефанос го гледаше кротко.

— Не е дошла при мен. Би отишла по-скоро при сатаната, отколкото да стъпи пак тук. — Той с мъка овладя гнева и тона си. — И толкова по-добре. Не мога да ѝ позволя да се меси точно сега. Както стоят нещата, само ще ни се пречка.

Стефанос поглади своя изумителен мустак и подсвирна през зъби.

— Може, току-виж, да си замине за Америка.

— И колкото по-скоро, толкова по-добре — измърмори Ник и пресуши питието. На външната врата се почука и той изруга. — Иди виж кого са домъкнали дяволите и се отърви от него, ако можеш.

— Капитан Триполос — извести Стефанос няколко секунди по-късно. Преди да се оттегли, в очите му проблесна пламъче.

— Капитане — пребори Ник желанието си да изругае пак. — Ще се присъедините ли към мен за кафето?

— Благодаря.

С пъшкане и пухтене Триполос се разположи в креслото до масичката. Ник седна срещу него.

— Мис Джеймс ли зърнах да слиза по пътеката към скалите?

— Да. — Ник с усилие отпусна пръстите си, вкопчили се в дръжката на каничката. — Току-що беше тук.

Двамата се визираха един в друг, на пръв поглед с непринудено любопитство. Единият — приличен на пантера, според Морган, другият — на хитър мечок.

— Значи ви е казала за госпожица Теохарис.

— Да — подаде му Ник сметаната. — Неприятна история, капитане. Възнамерявах да позвъня по-късно в Атина, за да разбера какви са новините. Състоянието на Йона ли е причина за посещението ви?

— Да. Много любезно от ваша страна да ме приемете, господин Грегорас. Зная, че сте твърде зает човек.

— Мой дълг е да съдействам на полицията, капитане — отвърна Ник и се облегна назад с кафето в ръце. — Но не виждам с какво мога да ви помогна в случая.

— Тъй като сте били с госпожица Теохарис целия следобед вчера, надявах се да хвърлите някаква светлина върху нейното разположение на духа.

— О, да, разбирам. — Ник отпи от кафето и трескаво обмисляше какво да отговори. — Капитане, не зная, наистина, дали ще ви бъде полезен. Естествено, Йона беше разстроена, че човекът е бил убит едва ли не на техния праг. Беше неспокойна и изнервена... Ала тя често е в подобно състояние. Не бих казал, че съм забелязал нещо по-особено в нея.

— Навярно можете да ми кажете какво сте правили по време на разходката с вашата яхта? — попита Триполос. — Дали госпожица Теохарис е споменала нещо, което да сочи, че е мислила за самоубийство?

Ник повдигна вежда.

— Не бяхме погълнати изцяло от разговор.

— Естествено.

Ник се чудеше колко дълго още двамата ще продължават да размахват саби. Реши да предприеме няколко по-резки вклинявания.

— Мога да кажа, че Йона изглеждаше малко раздразнителна. Но това, както споменах, не е необичайно за нея. Ще видите, че хората, които я познават, биха я определили като... Опърничава жена. Мога напълно искрено да заявя, че никога и през ум не ми и минавало, че тя може да мисли за самоубийство. Дори сега, да бъда честен, намирам предположението за невероятно.

Триполос се размърда и се облегна удобно.

— Защо?

Общи приказки ще му бъдат достатъчни, реши Ник.

— Йона твърде много обича себе си, за да търси смъртта. Красива жена е, капитане, и е ненаситна за удоволствията в живота. Това е просто едно мнение, нали разбирате. Вие знаете много повече за тези неща — повдигна той рамене. — Според мен е било нещастен случай.

— Не прилича на нещастен случай, господин Грегорас. — Триполос мятеше въдица, за да улови някоя реакция и Ник му подхвърли ново озадачено повдигане на веждата си. — Имало е твърде голямо количество хероин у нея, каквото никой, освен аматьор не би могъл да вземе по погрешка — отбеляза капитанът. — А госпожица Теохарис не е чужда на хероина. Следите от убощдания говорят за една тъжна история.

— Да, разбирам.

— Имахте ли представа, че госпожица Теохарис е пристрастена наркоманка?

— Не познавах Йона много добре, капитане. Искам да кажа, по-отблизо, извън обичайното светско познанство като братовчедка на мой приятел — една красива жена, в чието присъствие човек се чувства малко притеснен.

— При все това сте прекарвали целия следобед вчера с нея.

— Тя е една красива жена — повтори Ник с усмивка. — Извинете, че не мога да съм ви от помощ.

— Навярно ще ви е любопитно да узнаете моята версия?

Ник не вярваше на любезния му тон, на тези кротки очи, ала продължи да се усмихва.

— Разбира се.

— Видите ли, господин Грегорас — продължи Триполос, — ако предположението ви е вярно и това наистина е бил нещастен случай,

то има само едно обяснение.

— Едно обяснение? — повтори Ник и преднамерено бавно промени изражението си. — Да не искате да кажете, че някой се е опитал да убие Йона...

— Аз съм един обикновен полицай, господин Грегорас. — Капитанът придоби скромен и смирен вид. — Присъщо ми е да гледам на подобни случаи откъм подозрителната им страна. Може ли да бъде откровен?

— Във всички случаи — отвърна Ник, като се възхищаваше на ловките му ходове.

Откровен, как ли не, помисли. Иска да ми подхвърли примката, която сам да надена на шията си.

— Озадачен съм и бих искал да чуя вашето мнение като човек, който добре познава семейство Теохарис.

— Всичко, което мога да направя.

Триполос кимна.

— Ще ви кажа първо... Разбирате, естествено, че това не може да напуска тази стая?

Ник само наклони глава и сръбна от кафето.

— Ще ви кажа, че Антъни Стевос беше брънка от трафикантска мрежа, действаща на Лесбос.

— Трябва да призная, че подобна мисъл ми е минавала през ум.

Развеселен, Ник извади кутия цигари и предложи една на Триполос.

— Не е тайна, че група контрабандисти използва близостта на острова до Турция, за да прекарват опиум през пролива.

Триполос с наслаждение помириса ароматния тютюн, после се наведе към Ник за огънче.

— Смятате, че Стевос е бил убит от някой от своите съучастници?

— Такава е моята версия. — Триполос с удоволствие дръпна от цигарата. — Основната ми грижа е водачът на групата. Много ловък човек, принуден съм да призная. — На лицето му неохотно се изписа уважение. — Много е хитър и находчив и досега се е изплъзвал от всички капани, които сме му поставяли, за да го заловим. Говори се, че рядко сам участва в плаванията. Когато го прави, е маскиран.

— Чувал съм слуховете, естествено. — Ник усилено мислеше зад облака цигарен дим. — Голяма част от тях отдавам на селските клюки и романтичната страна на нещата. Човек с маска, контрабанда — измислици на въображението.

— Той съществува, господин Грегорас, а и няма нищо романтично в едно убийство с нож в гърба.

— Така е, напълно прав сте.

— Стевос не беше умен човек. Наблюдавахме го с надеждата да ни отведе до този, когото търсим. Но...

Както му беше обичай, Триполос остави изречението недовършено.

— Трябва да попитам, капитане, защо ми разказвате това, което си е работа на полицията?

— Като виден и уважаван човек от нашето общество — отговори почтително Триполос, — смятам, че мога да ви се доверя и да споделя с вас.

Старата му лисица, помисли Ник и се усмихна.

— Оценявам това. Смятате ли, че този маскиран контрабандист е местен човек?

— Във всеки случай е човек, който познава острова — мрачно се усмихна Триполос в отговор. — Ала не вярвам да е рибар.

— Някой от моите работници в маслиновата плантация? — подметна невъзмутимо Ник и издиша струйка дим.

— Всъщност не, едва ли.

— Струва ми се — продължи Триполос, — изхождайки от сведенията, които получих за действията на госпожица Теохарис в Атина, че тя има представа кой е човекът, когото издирваме.

Ник наостри внимание.

— Мислите, че Йона знае?

— На мнение съм, че госпожица Теохарис е дълбоко замесена в трафикантските операции. Дотолкова дълбоко, че това застрашава безопасността ѝ. Ако... Когато — поправи се, — излезе от кома, ще бъде разпитана.

— Трудно ми е да повярвам, че братовчедката на Алекс може да е свързана с нещо подобно. — Твърде близко се е добрал, рече си Ник и прокле мислено липсата на достатъчно време. — Йона е малко дива — продължи той, — но контрабанда и убийство... Не ми се вярва.

— Сериозно се опасявам, че някой се е опитал да убие госпожица Теохарис, именно защото е знаела прекалено много. Ще ви попитам, господин Грегорас, като неин познат, колко далеч би стигнала госпожица Теохарис от любов или... заради пари?

Ник се забави с отговора, като че ли внимателно преценяваше, докато умът му трескаво правеше промени във вече изготвения план.

— От любов, капитане, Йона би сторила не много. Но за пари... — Той вдигна поглед. — За пари тя би се съгласила на всичко.

— Откровен сте — кимна Триполос. — Признателен съм ви. Може би ще ми разрешите да разговарям с вас отново по този въпрос. Длъжен съм да призная — усмихна се той смутено, ала погледът му остана забит в очите на събеседника, — че ми бе от голяма полза да обсъдя проблемите си с човек като вас. Това ще ми помогне да сложа в ред мислите си.

Ник му се усмихна непринудено.

— Капитане, радвам се да ви окажа някаква помощ, стига да мога, разбира се.

Известно време, след като Триполос си беше тръгнал, Ник остана да седи в креслото. Бърчеше чело срещу скулптурата на Роден в другия край на стаята и премисляше възможностите.

— Действаме тази нощ — заяви при появата на Стефанос.

— Твърде рано е. Нещата все още не са сигурни. Рисковано е.

— Тази нощ — повтори Ник и измести поглед. — Обади се в Атина и съобщи за промяната в плана. Виж дали не могат да нагласят нещо, за да откачат от гърба ми този Триполос за някой и друг час. — Той преплете пръсти и се намръщи. — Провесил е примамката и се надява като едното нищо да я налапам.

— Довечера е твърде опасно — настоя Стефанос. — След няколко дни ще има друга пратка.

— След няколко дни Триполос ще е надушил вече прекалено много. Точно сега не можем да допуснем нещата да се усложнят от намесата на тукашната полиция. А аз трябва да играя на сигурно. — Ник присви очи. Устните му се превърнаха в тясна ивица. — Не съм минал през всичко това, за да се издъня накрая. Смятам да пришпоря нещата, преди Триполос да е започнал да диша във врата не на когото трябва.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Заливчето тънеше в мрак. Скалите го предпазваха от ветровете... И от погледа. Във въздуха се носеше ароматът на сочна зеленина и диви цветя, които събираха слънчева топлина през деня и силно ухаеха нощем. Но тук това ухание бе някак тревожно. Миришеше на злокобни тайни и неназовани страхове.

Влюбените не използваша това място за срещи. Легендата разказваше, че е спохождано от духове. Случвало се е, когато човек минава наблизо в тъмна, безветрена нощ, да долови иззад скалите нашепващите гласове на призраци, обитаващи пещерата. Мнозина поемаха по друг път за вкъщи и не споменаваха нищо.

Луната хвърляше бледа, неясна светлина върху водната повърхност, която не намаляваше, а само подсилваше застиналото безмълвие и призрачната тъма. Морето въздишаше кротко върху пясъка. Звукът му едва нарушаваше застиналата във въздуха тишина.

Скупчилите се около лодката мъже приличаха повече на сенки — черни силуети без лица в мрака. Ала те бяха от плът и кръв, имаха здрави мускули. Не се бояха от духовете в пещерата.

Говореха малко и приглушено. От време на време се разнасяше сподавен смях, кратък и дрезгав, нарушавайки за миг потайното безмълвие на нощта. Но през повечето време се движеха безшумно, сръчно. Знаеха какво трябва да се направи. Сега бе тяхното време.

Единият видя появилата се нова сянка и изшътка на другите. Измъкна крадешком нож от колана и стисна грапавата му дръжка в силната си мазолеста ръка. Острието проблесна заплашително в тъмнината. Работата спря, мъжете чакаха.

Сянката приближи. Той пхна ножа обратно и преглътна соления вкус на страха. Дебелите груби пръсти трепереха. Не би се поколебал да убие, ала от този човек се страхуваше.

— Не те очаквахме.

— Невинаги правя каквото очакват.

Отговорът беше на гръцки, рязък и отсечен. Блед лунен лъч падна върху новодошлия. Беше облечен в черно, целият в черно — широките панталони, пуловера, коженото яке. Висок и жилиав, той можеше да е бог или дявол.

Качулка закриваше главата и лицето му. Виждаше се само блясъкът на очите — черни и заплашителни.

— С нас ли идваш таз вечер?

— Тук съм.

Не беше човек, който ще отговаря на въпроси, и повече не му бяха задавани. Качи се на борда с привичната лекота на моряк. Лодката леко се поклащаше.

Беше типична рибарска гемия. С опростени линии и грапава, но чиста палуба, прясно боядисана в черно. Единствено мощният скъп двигател я отличаваше от посестримите ѝ.

Мъжът мълчаливо прекоси палубата, без да обръща внимание на другите, които отстъпваха да му направят път. Бяха яки, мускулести мъже, с дебели китки и силни ръце. Отдръпваха се от слабия, сух мъж, сякаш можеше да ги помете с едно замахване на тънката си длан. Всеки се молеше блестящите през цепките на качулката очи да не попаднат върху него.

Той застана на румпела и се озърна привично през рамо. При погледа му греблата бяха спуснати. Щяха да гребат, докато излязат в морето, където шумът от мотора щеше да остане незабелязан.

Лодката се движеше леко, самотна точка в тъмното море. Моторът избръмча. Мъжете почти не разговаряха. Те и така не бяха бърбиви, ала когато той беше с тях, на никой не му се приказваше. Да говориш, означаваше да привлечеш вниманието върху себе си — малцина се осмеляваха да го сторят.

Той се взираше в морето и не се интересувахе от крадешком хвърляните към него предпазливи погледи. Беше далечен и непристъпен, самотна фигура в нощта. Качулката се дигна от повея на соления вятър — едно безгрижно, волно движение. Но той самият бе неподвижен като камък.

Времето минаваше. Лодката пенеше морето. Той приличаше на статуя на носа на кораб. Или на демон.

— Вече сме на един хвърлей. — Мъжът, който го бе посрещнал, ся сянката си с неговата. Гласът му бе нисък и хриплив. Гърлото му

беше пресъхнало. — Искаш ли да намеря заместник на Стевос?

Покритата с качулка глава се извърна — бавно и отмерено. Мъжът неволно направи крачка назад и преглътна появилия се метален вкус в устата си.

— Аз ще му намеря заместник. А вие всички добре да запомните Стевос. — Той повиши заплашително глас и обходи с поглед мъжете върху палубата. — Няма такъв, който да не може да бъде... Заменен.

Наблегна на последната дума, наблюдавайки със задоволство как мъжете свеждат очи. Техният страх му беше необходим и го имаше. Излъчваше се от тях и той можеше да го подуши. Усмихна се под прикритието на качулката и се извърна пак към морето.

Плаването продължи и никой повече не се обади. Не отрониха и дума — нито отправена към него, нито помежду си. От време на време някой току му хвърляше скришом поглед, а по-суеверните се кръстеха и правеха древния знак срещу злото. Когато дяволът беше сред тях, те узнаваха какво е страх. Той не им обръщаше внимание, не ги забелязваше, сякаш бе сам на лодката. Те благодаряха на Бога за това.

По средата на пътя между Лесбос и Турция двигателят беше изгасен. Настъпилата внезапно тишина отекна като гръм. Никой не проговори, както биха направили и ако черната фигура не беше с тях. Нямаше недодялани шеги и груби подмятания.

Гемията плавно се плъзгаше върху собствената си следа във водата. Те чакаха, всички освен един, потръпващи от студения морски полъх. Луната премига и се скри зад облак, после отново се показва.

Дочу се шум от мотора на приближаваща лодка. Отначало като далечно покашляне, сетне звукът се усили, стана равномерен и ясен. Два пъти блесна светлина, после още веднъж и угасна. Вторият рибарски съд приближи и застана редом със спрял двигател. Двете лодки се сляха в един силует.

Нощта бе великолепна — потънала в тишина и посребрена от луната. Мъжете чакаха, втренчили поглед в тъмната безмълвна фигура на носа.

— Уловът е добър тази вечер — чу се глас от току-що пристигналата гемия.

Звукът се разнесе безпльтен по водата.

— Рибата лесно се лови, докато спи — беше отговорът. Прозвуча кратък смях. Двамина се наведоха през борда и изтеглиха върху

палубата капеща, натежала от риба мрежа. Лодката се разклати при движението, след това се успокои.

Мъжът с качулката наблюдаваше мълком, без да помръдне. Погледът му се премести от втората лодка към купчината разпиляна и лежаща безжизнено върху палубата риба. Двата мотора изръмжаха, пробудени, и лодките се разделиха — една на изток, друга на запад. Бялата луна чертаеше блестяща пътека върху водата. Бризът я надипляше. Лодката отново се превърна в самотна точка в тъмното море.

— Изкормете я!

Мъжете погледнаха стреснато.

— Сега ли? — осмели се да попита един от тях. — Няма ли да я закараме на обичайното място?

— Изкормете я! — повтори той. От гласа му повея мраз в тихата нощ. — Взимам пратката с мен.

Трима коленичиха до рибата. Боравеха с ножовете бързо и сръчно. Въздухът се насити с миризма на кръв, пот и страх. Малката купчина бели пакетчета, изваждани от корема на рибите, растеше. Разпраните тела бяха хвърлени обратно в морето. Никой не би отнесъл този улов на трапезата си.

Той бързо, ала без всякаква припряност, пъхаше пакетчетата в джобовете на якето си. Мъжете се отдръпваха рязко от него, сякаш едно негово докосване можеше да причини смърт... Или нещо по-лошо. Доволен, той ги изгледа за миг, после отново зае мястото си на носа.

Страхът им му доставяше мрачно удоволствие. А стоката беше в ръцете му. За първи път той се разсмя — леден и зловещ звук, който нямаше нищо общо с радостта. По пътя на връщане никой не продума, нямаше дори шепот.

По-късно, сянка сред сенките, той се отдалечаваше от закътания сред скалите залив. Беше му весело, че всичко мина тъй лесно, че вече бе свършено. Никой не му беше задавал въпроси, на никой не му стигна смелостта да го последва, макар той да бе един, а те много. Въпреки това, когато прекосяваше откритата пясъчна ивица, той вървеше предпазливо, защото не беше глупак. Трябваше да се съобразява не само с няколко уплашени рибари. А преди да приключи, щеше да си има работа и с други.

Пътят беше дълъг и стръмен, но той не бързаше. Крачеше леко. Зловещият крясък на бухал го накара да спре за малко. През цепките на качулката обходи с поглед дърветата и скалите. От мястото, където стоеше, можеше да види белеещия се силует на вилата на Теохарис. Постоя за миг — замислен, вгълбен. После се обърна и продължи нагоре.

Катереше се по скалите пъргаво като коза, вървеше в мрака сигурно и уверено. Стотици пъти беше минавал оттук в непрогледна тъмнина. Държеше се далеч от пътеката. Тя означаваше хора. Заобиколи голямата скала, където Морган бе седяла тази заран, ала не видя цветята. Без да спира, продължи.

В един от прозорците гореше светлина. Сам я беше оставил, преди да излезе. Сега за първи път си помисли за удобствата и за едно питие — да отмие вкуса на чуждия страх от гърлото си.

Влезе в къщата и тръгна по коридора към дневната. Небрежно изпразни съдържанието на джобовете си върху една изящна масичка в стил Луи Шестнадесети, след това със замах отметна качулката.

— Е, Стефанос — блеснаха в усмивка зъбите му. — Уловът тази нощ беше богат.

Стефанос кимна към пакетчетата.

— Някакви проблеми?

— Нямах проблеми, когато хората се страхуват от въздуха, който дишаш. Плаването бе гладко като целувката на блудница. — Той отиде, наля две чаши и подаде едната на Стефанос. Бе все още превъзбуден — усещането за власт и могъщество, което обхваща човек, когато е рискувал в игра със смъртта и е спечелил. Пресуши питието на един дъх. — Окаяна команда, Стефанос, но вършат своето дело. Алчни са и уплашени.

Той вдигна захвърлената на пода черна качулка и я пусна върху белите пакетчетата с опиум.

— Уплашената команда е дружна — отбеляза Стефанос. Ръгна с дебелия си пръст купчината. — Богат улов, наистина. Достатъчен, за да осигури на човек охолство за дълго време.

— Достатъчен, за да го накара да иска повече — заяви Ник и се ухили. — И все повече. По дяволите, целият съм се вмирисал на риба! — сбърчи той нос с отвращение. — Изпрати стоката в Атина и се

погрижи да ми докладват за качеството ѝ. Аз отивам да измия това зловоние от себе си. После си лягам.

— Има едно нещо, което може да те заинтересува.

— Не тази вечер. — Ник не си направи труд да се обърне. — Запази клюките за утре.

— Жената, Николас. — Стефанос го видя как застина и замълча. Нямаше нужда да му казва коя жена. — Научих, че няма да се връща в Америка. Остава тук, докато Алекс е в Атина.

— По дяволите! — изруга Ник и се върна обратно. — Само тя ми липсва! Не мога да бера грижа за нея.

— Остава сама, докато Алекс не изпрати госпожата обратно.

— Не ми влиза в работата — процеди Ник през зъби.

Както имаше навик, Стефанос подуши питието в чашата, за да допълни удоволствието.

— Атина прояви интерес — каза кротко. — Може все още да бъде от полза.

— Не! — Ник започна да обикаля нервно из стаята. Дяволите да я вземат, беснееше наум, дори само мисълта за нея ме разсейва и може да ме направи непредпазлив.

— От тази жена имаме повече неприятности, отколкото полза. Не! — повтори срещу учудено повдигнатите вежди на Стефанос. — Ще я държим настрани от това.

— Трудно, като се има предвид...

— Ще я държим настрани! — повтори този път Ник с тон, който накара Стефанос да поглади мустака си.

— Както желает, господине...

— Върви по дяволите! — Ядосан от насмешливото почтително обръщение, Ник вдигна чашата си, после я остави.

— Няма да ни бъде полезна — каза по-кротко. — Само ще се надяваме да не си показва носа във вилата няколко дни.

— А ако си го покаже? — попита Стефанос и сръбна с наслада от питието.

Ник стисна мрачно устни.

— Тогава аз ще се оправям с нея.

— Мисля си — промърмори Стефанос, когато Ник излезе от стаята, — че тя вече те е оправила, стари приятелю. — Той се разсмя и си наля още. — Тъй е, младата дама те е сразила смъртоносно.

След като се окъпа, Ник не можеше да си намери място. Каза си, че просто е превъзбуден от преживяното вълнение и постигнатия успех. По едно време обаче се усети, че стои до прозореца и е вторачил поглед надолу, във вилата на Теохарис.

Значи бе сама. И спеше в онова широко меко легло. Е, и какво от това? Беше се покатерил в стаята ѝ миналата нощ за последен път. Воден от някакъв неразумен порив. Трябваше да има достатъчно ум в главата, за да не го прави. Отиде да я види с налудничавото намерение да ѝ обясни постъпките си.

Глупак, изруга се и сви юмруци. Само един глупак се оправдава за това, което прави. Беше отишъл при нея и тя му се беше присмяла, докара го дотам, че той пожертва нещо, което не му бе работа да жертва. Сърцето си. По дяволите, беше го изтръгнала от гърдите му, проклетницата!

Стисна по-силно юмруци, като си спомни усещането да я има, да вдъхва уханието ѝ, да се преизпълва с нейния вкус. Беше грешка, може би най-съдбоносната грешка, която някога бе правил. Едно нещо беше да си рискуваш живота, а съвсем друго да рискуваш душата си.

Не трябваше да я докосвам, помисли Ник с нов пристъп на гняв. Беше го знаел още щом протегна ръце към нея. Морган не съзнаваше какво върши — не на себе си от узото, с което Ендрю я беше напоил. Ендрю... Внезапно го обзе ярост. На моменти го мразеше, като се сети, че я бе целувал. Мразеше Дориан, защото тя му се беше усмихвала. И Алекс, защото можеше да я докосва приятелски.

Ала беше наясно също, че щеше да го ненавижда заради онова, което се случи помежду им предната нощ. Нима не го долови в ледените думи, които бе запратила по него? По-добре да ѝ беше връчил собствения си нож, отколкото да го шиба с думи през лицето по този начин. Ще го мрази за това, че я взе, когато бе безволна и... Когато онзи проклет медальон висеше на шията ѝ. Тя го мрази и ненавижда изобщо — такъв, какъвто беше.

С нарастващо раздразнение Ник се махна от прозореца. Защо трябваше да се вълнува? Във всички случаи Морган Джеймс щеше да изчезне от живота му като сън само след някоя и друга седмица. Той беше избрал пътя си отдавна, много преди да я срещне. Това бе неговият път. Щом го мразеше за това, което той беше, така да бъде. Но нямаше да ѝ позволи да го кара да се чувства омърсен и опетнен.

Ако не бе докоснала сърцето му, Ник щеше да се справи с това. Той се просна в едно кресло и се намръщи в тъмното. Все някак щеше да го преживее, рече си. След всичко, което бе правил, и всичко, с което му се наложи да се сблъска, една синеока фея или вещица не можеше да го сломи.

Морган се чувстваше напълно изоставена. Уединението и тишината, които така високо бе оценила само преди няколко дни, сега ѝ тегнеха. Къщата бе пълна с прислуга, ала това не ѝ носеше утеха, не я караше да се чувства по-малко самотна. Нямахте ги Алекс и Лиз, нямаше го и Дориан. Цяла сутрин се беше мотала апатично, а през нощта така и не бе мигнала кажи-речи. Къщата — чиста, бяла и празна — ѝ се струваше като затвор. А затворена в нея, тя беше твърде уязвима за собствените си мисли.

И тъкмо защото мисълта ѝ прекалено често се въртеше около Ник, Морган реши, че да си легне в леглото, което двамата бяха споделяли, щеше да е твърде мъчително. Как би могла да заспи кротко, като все още чувстваше ръцете му върху себе си, устните му, впити алчно и безмилостно в нейните? Как да заспи в стаята, където все още витаеше онзи лек мирис на море, който тъй често се долавяше от него?

И понеже не можеше да заспи, мислите ѝ... желанията ѝ я измъчваха и не ѝ даваха покой. Какво ѝ бе станало, та да се влюби в такъв човек? И колко дълго би могла да се противопоставя на това чувство? Ако му се покореше, щеше да страда цял живот.

Тъй като съзнаваше, че бездействието само ще задълбочава потиснатото ѝ настроение, тя облече банския си и се отправи към плажа.

Нелепо бе да се страхува от морето, да се страхува от къщата, рече си. Беше тук, за да им се наслаждава през следващите три седмици. Ако се затвореше в стаята си, това с нищо нямаше да промени случилото се.

Пясъкът блестеше, бял и гладък. Ето, че видът му не материализира страховете ѝ. Морган захвърли хавлията и се затича към водата. Тя щеше да снесе напрежението, да разсее тревогите. И може би, просто може би, довечера щеше да е в състояние най-сетне да заспи спокойно.

А и защо трябваше непрекъснато да е в такова изнервено състояние заради смъртта на човек, когото дори не познаваше? Защо позволяваше някакъв си безобиден фас от цигара да я преследва като призрак? Беше време да приеме простото обяснение и да стои настрана, да не се бърка повече. Човекът е бил убит поради селска разпра и толкоз. Това нямаше нищо общо с нея и с никой от познатите ѝ. Беше трагедия, разбира се, но тях какво ги засяга?

Преставам да мисля и за Йона, каза си, нито за контрабандисти и убийства, нито... Тук Морган се позабави, направи две-три замахвания с ръце и се гмурна под една вълна. Нито за Николас. Изобщо няма да мисли за нищо.

Тя изплува на повърхността. В този рай на море и слънце умът ѝ щеше да бъде зает само с удоволствия. Легна по гръб и се остави вълните да я поклащат и да отправят към дъното напрежението. Беше забравила покрай ужасните събития и налегналото ѝ мрачно разположение на духа колко живителна и ободряваща бе водата. За миг се пренесе в онзи първи ден след пристигането си, към усещането за покой и хармония, за величие и вечност.

Лиз щеше да има нужда от нея през следващите дни. И нямаше да ѝ бъде от полза, ако самата тя бе с опънати нерви и се влачеше измъчено. Значи така, тази вечер щеше да се наспи. С кошмарите беше дотук.

Морган се почувства свежа и отморена, както не се бе чувствала от дни. Заплува към брега. Пясъкът по дъното се движеше под краката ѝ от слабото течение. Там, където морето заливаше брега и се оттегляше обратно, бе осеяно с миди — чисти и лъскави. Тя се изправи и се протегна блажено. Водата нежно се плискаше в краката ѝ. Слънцето грееше възхитително.

— Ето така Хубавата Елена се явявала от морето. — Морган заслони очи с ръка и видя Ендрю. Седеше там, където беше оставила хавлията си, и я наблюдаваше.

— Не е трудно да си представи човек защо царства и господарства са враждували заради нея. — Той стана и отиде до водата. — Как си, Морган?

— Добре съм — взе тя донесената хавлия и изтри небрежно косата си.

— Виждам сянка в очите ти. Синьото море е затулено от облаци — погали я Ендрю леко по бузата. — Ник ми каза за Йона Теохарис. — Той я хвана за ръката и я поведе по-нагоре, върху топлия пясък. Морган постла хавлията и се отпусна редом с него. Множко ти се насъбра едно след друго, Морган. Съжалявам, че точно ти си я намерила първа.

— Изглежда имам особена дарба. Ала днес наистина съм много по-добре — тръсна тя глава. — Вчера се чувствах... Всъщност май бях съвсем безчувствена. Сякаш наблюдавах какво става през рибешки очи. Нали знаеш, всичко ти изглежда размазано и нереално. Днес обаче ми се струва, че все още не мога да осъзная действителността.

— Мисля, че по този начин природата ни предпазва, като забулва и смекчава усещанията.

— Невероятно ми е жал за Алекс и Лиз... И за Дориан. — Морган се облегна на лакти и остави слънцето да изсуши солените капки по тялото ѝ. — За тях е толкова тежко, Ендрю. А аз имам чувството, че съм безполезна. — Обърна се към него и прокара ръка през мократа си коса. — Нека да не ти прозвучи жестоко, но след изминалите два дни разбрах колко съм щастлива, че съм жива.

— Бих рекъл, че това е една много здравословна, много правилна реакция — облегна се той също назад и я загледа с присвити срещу слънцето очи.

— Дано да е така. Изпитвах угризения.

— Не можеш да се виниш за това, че искаш да живееш, Морган.

— Вярно е. Изведнъж разбрах какво голямо желание имам за живот. Знаеш ли, аз съм на двадесет и шест и за първи път отивам някъде. Майка ми почина още когато бях съвсем малка и с баща ми се преместихме от Филадельфия в Ню Йорк. Не съм виждала никое друго място. — От мократа ѝ коса се стичаха капки по тялото и тя я отметна назад. — Говоря пет езика, а за първи път съм в страна, където английският не ти е необходим. Искам да отида в Италия, във Франция... — Морган извърна лице към него. Очите ѝ, макар и все още забулени от тъга, бяха станали огромни при представата за приключения. — Искам да видя Венеция, да се возя на гондола. Искам да бродя из Корнуолската пустош, да се разхождам по Елисейските полета. Да се катеря по планините.

Тя се разсмя и денят сякаш стана още по-ярък и ведър.

— А да плаваш по морета и океани? — усмихна се Ендрю и постави длан върху ръката ѝ. — Да ловиш риба?

— О, не го ли споменах? — засмя се пак Морган. — Естествено, че и това. Джек винаги ми е казвал, че имам доста странни предпочитания.

— Джек?

— Един познат... — Тя със задоволство отбеляза лекотата, с която го запрати в миналото. — Занимаваше се с политика. Мисля, че на него пък му допадаше мисълта да бъде крал.

— Обичаше ли го?

— Не, бях свикнала с него. — Морган завъртя нагоре очи и се усмихна. — Ужасно, нали?

— Не знам, ти ще кажеш.

— На думи звучи ужасно, ала е истина. Той беше много предпазлив и уравновесен, твърде стандартен и, съжалявам да го кажа, много скучен. Съвсем не като...

Гласът ѝ секна.

Ендрю проследи втренчения ѝ поглед и видя Ник на върха на скалата. Стоеше с разтворени крака и ръце в джобовите и гледаше надолу към тях. Изражението му не можеше да се различи от това разстояние. Обърна се, без да помахна или да направи друг жест за поздрав, и изчезна зад скалите.

Ендрю върна поглед към Морган. Нейното изражение бе напълно ясно.

— Ти си влюбена в Ник.

Тя стреснато дойде на себе си.

— О, не! Разбира се, че не. Та аз едва го познавам. Той е много неговорчив човек. Има груб нрав, надменен и властен е, без всякакви нежни чувства. И е сприхав.

Ендрю прие това възбудено описание с повдигната вежда.

— Изглежда говорим за двама различни човека.

Морган се извърна. Загребваше в шепа пясък и то пускаше на струйка през пръстите си.

— Може би. Но и двамата не ми харесват.

Ендрю мълчаливо наблюдаваше заниманието ѝ.

— Обаче си влюбена в него.

— Ендрю...

— А не искаш да си — довърши той и отправи замислено поглед към морето. — Морган, чудя се дали ако ти предложи да се омъжиш за мен, ще разваля нашето приятелство?

— Какво? — Смаяна, тя извъртя глава. — Шегуваш ли се?

Ендрю кротко се взря в лицето ѝ.

— Не, не се шегувам. Реших, че ако те попитам дали ще спиш с мен, това би обтегнало отношенията ни. Затова се чудех как би се отразил на дружбата ни бракът. Ала не знаех, че си влюбена в Ник.

— Ендрю — подзе Морган, несигурна как да реагира. — Това въпрос ли е, или предложение?

— Нека да се спрем първо на въпроса.

Тя пое дълбоко дъх.

— Предложение за женитба, особено от някой, който не ти е безразличен, винаги е ласкателно за самолюбието. Но то е непостоянно, а пък приятелството не се нуждае от ласкателства. — Морган се наведе и го целуна леко по устата. — Радвам се, че си мой приятел, Ендрю.

— Някак си бях уверен, че точно такава ще е реакцията ти. Аз съм романтичен по природа — отправи ѝ той унила усмивка. После сви рамене. — Остров, красива жена със смях като нощен бриз. Представях си как си създаваме свой дом и заживяваме заедно в къщурката. Огън през зимата, цветя напролет.

— Ендрю, ти не си влюбен в мен.

— Можех да бъда. — Той хвана ръката ѝ, обърна я с дланта нагоре и започна да я разглежда. — Не ти е писано да се влюбиш в един мизерстващ поет.

— Ендрю...

— А в моята съдба не е орисано да те имам. — Той се усмихна и целуна ръката ѝ. — И все пак, представата е сгряваща.

— Ендрю, ти си чудесен. Благодаря ти.

Той кимна и се изправи. Устреми поглед към къщата на Ник, част от сивата каменна стена, на която се подаваше горе между скалите.

— Венеция сигурно е вдъхновяваща. Може и да се срещнем с теб двамата там. — Лицето му грейна в момчешка усмивка и Морган усети, че я бодна жалост. — Изборът на подходящ момент е съществен фактор в любовта, Морган.

Тя гледаше след него, докато прекоси пясъчната ивица и се качи по стъпалата към брега. После се върна в морето.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вилата мърмореше и се тресеше като старица. Въпреки всичките си обещания, дадени сутринта, Морган не можеше да заспи. Въртеше се неспокойно в леглото и се сепваше всеки път, щом усетеше, че се унася и сънят заплашва да я обори. Ник лесно можеше да се промъкне в ума ѝ, докато спи. Само със сила на волята тя успяваше да го прогони оттам през по-голямата част от деня. Нямаше да му се даде сега, заради няколко часа сън.

Будна, вперила очи в тъмнината, Морган си спомни залива с пещерата — лицето под водата, черната цигарена угарка. И Йона, бледа и безжизнена, със струяща до пода грива.

Защо не можеше да се отърве от мисълта, че двете неща са свързани?

Вилата беше твърде огромна, твърде тиха, за да понесе самотата. Дори въздухът ѝ се струваше горещ и задушен. Умората започна да надделява и Морган изпадна в едно състояние между съня и будуването, което я правеше безсилна и не ѝ позволяваше да се противопостави на измъчващите я видения.

Чуваше гласа на Алекс, студен и жесток, когато ѝ казваше, че е по-добре Йона да умре. Виждаше очите на Дориан, така спокойни и невъзмутими, когато поднасяше тънката кафява цигара към устните си. Ендрю, който се усмихваше печално, очаквайки своя кораб на кея. Лиз, крещяща разпалено, че ще защити съпруга си от всичко и всички. И острието на ножа — остро и смъртоносно. Не го виждаше, ала знаеше, че Ник бе стиснал дръжката му.

Морган едва не извика. Седна в леглото и силом отърси съня от себе си. Не, няма да заспива. Не и когато бе сама. Не смееше.

Без да размисля, тя стана и бързо си навлече джинсите и блузата. Морският бряг ѝ бе донесъл покой този следобед. Може би щеше да стори същото и през нощта.

Извън вилата, на открито, се почувства по-добре. Нямаше стени и празни стаи. Само звезди и уханието на цветя и свежест. Чуваше

шепота на кипарисите. Гнетящите я страхове се стопяваха с всяка крачка. Отправи се към морето.

Луната вече беше почти пълна и бяла като кокал. Въздухът край водата беше значително по-хладен, отколкото в къщата. Морган тръгна по пътеката без колебание и без страх. Някакво вътрешно усещане й подсказваше, че тази нощ нямаше да ѝ се случи нищо лошо.

Нави си крачолите и застана до глезени във водата. Тя нежно я обливаше, топла и кадифена. Морган вдишваше с благодарност влажния въздух и чувстваше как той я успокоява. Протегна ръце към звездите.

— Никога ли няма да се научиш да си стоиш в леглото?

Тя се извърна и се оказа лице в лице с Ник. Нима е бил тук, почуди се. Не го беше чула да се приближава. Стегна се да запази самообладание и го изгледа студено. И той като нея беше облечен с джинси, не носеше обувки. Ризата висеше незакопчана на голите му гърди. Каква е тази лудост, която я преизпълва с копнеж по него? Която я кара да си губи ума, щом го види? Но не, каквато и да бе силата, тласкаща я към него, Морган щеше да се пребори с нея.

— Това не е твоя грижа — каза и му обърна гръб. Ник едва се сдържа да не я дръпне и извърти кръгом.

Не го хващаше сън и беше стоял до прозореца, когато я видя да излиза от вилата. Преди и сам да разбере какво прави, вече слизаше надолу по пътеката да я търси. И ето, че тя го посрещаше ледено, по същия начин като сутринта.

— Забрави ли какво се случва на жени, които бродят нощем край морето сами?

Думите прозвучаха подигравателно, а пръстите му се заровиха в косата ѝ. Ще я докосва, ако поиска, помисли си ядно. Кой ще го спре?

— Ако смяташ да ме отвличаш, Николас, те предупреждавам, че този път ще хапя и дращя.

— Тъкмо ще стане по-интересно — стисна той пръстите си по-силно, защото Морган отметна глава да се освободи. — Мислех, че за днес си се наситила на морския бряг, Афродита. Ендрю ли очакваш пак?

Тя не обърна внимание на насмешката и на странното вълнение, което я обземаше, когато я наричаше с това име.

— Не чакам никого. Ако и ти се махнеш, ще се радвам на собствената си компания.

Той грубо и нетърпеливо я извъртя към себе си. Пръстите му я стискаха до болка и Морган почти изскимтя.

— Дяволите да те вземат, Морган, престани да ме дразниш повече! Не съм ти младия Ендрю.

— Свали си ръцете от мен! — Тя успя да овладее гласа си твърд и хладно сдържан. Погледът ѝ също бе мразовит и впит в очите му. Нямаше пак да се разтрепери пред него, нямаше да му се покори. — Не е зле да се поучиш от Ендрю и... — Морган отметна глава и се усмихна. — И от Дориан как да се отнасяш с една жена.

Ник избълва няколко цветисти гръцки ругатни. Като не можеше да направи нищо друго, той я сграбчи здраво, но този път тя не отрони и звук. Морган наблюдаваше как тъмна ярост напълно обсебва лицето му. Сега приличаше повече на развилнял се демон. Чертите му се изкривиха и едва напомняха на човека, когото другите познаваха. Достави ѝ странно удоволствие мисълта, че тя го бе докарала до това.

— Значи се предлагаш и на Дориан? — процеди той, като чувстваше, че все повече губи самообладание и напразно полагаше усилия да се сдържи. — Колко мъже са ти нужни?

Заля я гняв, ала Морган потуши пламъка му.

— Не е ли странно, Николас — рече спокойно, — как гръцката ти половина надделява, когато си ядосан? Просто не мога да си представя, че двамата с Ендрю сте роднини, независимо колко далечни.

— Доставя ти удоволствие да го водиш за носа, нали? — Сравнението ѝ разпали отново яда му с пълна сила. Впи болезнено пръстите си в раменете ѝ и тя стисна зъби да не изохка. Нямаше да му достави тази радост. — Безсърдечна кучка — просъска той. — Дълго ли възнамеряваш още да хойкаш и да се подиграваш?

— Как смееш! — Морган го блъсна гневно. Безразсъдна и неудържима ярост се надигна в гърдите ѝ — за всички безсънни часове, за цялата болка, които ѝ бе причинил. — Как смееш да ме упрекваш за каквото и да било! Ти, с твоите мръсни игри, които водиш, с лъжите и пъклените ти кроежи! Не те е грижа за никого, само за себе си. Ненавиждам те, теб и всичко, което си!

Тя се отскубна и се хвърли към морето — сляпа, обезумяла и безчувствена от гняв.

— Глупава жена! — вмъкна Ник между две ядни фрази, изречени разпалено на гръцки. После я настигна, хвана я и я задърпа обратно. Водата се разплиска край бедрата ѝ. Когато краката ѝ се подхлъзнаха на дъното в плиткото, той престана да я влачи. Не можеше да мисли, беше спрял да разсъждава. Гласът му шибаше и плющеше невъздържано. — Проклет да съм, ако ти позволя да ме унижаваш! Проклет да съм, ако пълзя и прося добрите ти чувства! Правя това, което трябва, което съм длъжен да направя. Да не мислиш, че ми е приятно или много забавно?

— Не ме интересуват твоите задължения, нито твоята контрабанда и убийства! Не ме интересува нищо, което е свързано с теб! Мразя те! — Морган се изви в ръцете му и почти успя да се отскубне. — Мразя всичко в теб! И мразя себе си затова, че позволих дори да ме докоснеш!

Думите го прерязаха и нараниха по-силно, отколкото би могъл да допусне. В същото време се мъчеше да не си припомня усещането да я държи в прегръдките си, да целува устните ѝ, да я гали и чувства как се разтапя в ръцете му.

— Чудесно. Само се дръж надалеч и ще я караме идеално.

— Няма нищо на този свят, което да желая повече от това, да съм далеч от теб! — Очите ѝ се бяха навлажнили предателски от болката, с която я пронизаха думите му. — Нищо повече от това, да не те виждам и да не чувам името ти дори!

Той се овладя с усилие... Защото в момента нямаше по-силно желание от това, да я сграбчи и притисне до себе си, да я умолява, както не бе молил никого и за нищо. Каквото и да му струва.

— Точно така и ще стане, Афродита. Играй си игричките с Дориан, щом ти харесва, но внимавай с Ендрю. Много внимавай или ще ти извия хубавия врат.

— Я не ме заплашвай! Ще се виждам с Ендрю колкото пожелае! — Тя прокара ръка през мократа си коса и го загледа наежено. — Едва ли той ще ти е признателен за това застъпничество. Предложи ми да се омъжа за него.

Със светкавично движение Ник я хвана и повдигна. Морган зарита безпомощно по водата, като с това само успя да накваси и

двамата.

— Ти какво му отговори?

— Не е твоя работа! — Тя се дърпаше и извиваше, притисната до гърдите му, и макар да бе мокра и хлъзгава като змиорка, не можа да се отскубне от ръцете му. — Пусни ме! Не можеш да се държиш по този начин с мен.

В душата му бурята се надигаше неудържимо и прерастваше в ураган. Не! Няма да стои и да наблюдава отстрани как тя е с друг мъж!

— По дяволите, попитах те какво му отговори!

— Не! — извика Морган по-скоро гневно, отколкото уплашена от яростта му. — Казах му „не“.

Той я остави долу. Краката ѝ цопнаха пак върху плиткото дъно. Устните му се изкривиха в подобие на усмивка. Нейното лице беше бяло като тебешир и Ник мислено се изруга. Господи, нищо ли друго не можеше да прави, освен непрекъснато да ѝ причинява зло? И тя също ли само щеше да го наранява? Да нямаше толкова пречки на пътя му... Само ако можеше да прекрачи поне една от тях... Тогава щеше да я има.

— Чудесно — каза. Гласът му далеч не бе твърд, ала Морган нямаше как да знае, че това не бе от сдържан гняв, а от горчивина и боязън. — Защото трябва да ти е ясно — продължи той, — че няма да стоя и да гледам как го въртиш на пръста си. Ендрю е още наивен хлапак. — Ник махна ръцете си от нея и си даде сметка, че може би за последен път я докосва. — Не вярвам да си му споменала за възлюбления си, нали?

Тя го зяпна сепнато и направи крачка назад.

— Какъв възлюблен?

Той повдигна с два пръста медальона на шията ѝ, после го пусна, преди да се бе поддал на желанието да го скъса и захвърли.

— Същият, дето ти е дал тази безценна дрънкулка, която тъй съкровено пазиш. Трудно е да убегне от погледа, когато една жена толкова държи на клеймото, с което я е жигосал друг мъж.

Морган стисна в ръка малкото сребърно медальонче. Беше си мислила, че нищо вече не бе в състояние да я вбеси повече. При все това в момента се разтрепери от яд.

— Клеймото на друг мъж! — повтори с яростен шепот. — Напълно в твой стил. Никой не ме е жигосал, Николас. И никой не

може, независимо колко го обичам.

— Извинения, Афродита — отвърна той хладно. — Такъв е изразът.

— От баща ми е — продължи тя и тонът ѝ неволно омекна. — Даде ми го, когато бях на осем години. Паднах от едно дърво и си бях счупила ръката. Той е най-милият и най-любящият човек, когото познавам. А ти, Николас Грегорас, си глупак.

Морган му обърна гръб и понечи да си тръгне, но той я хвана отново. Краката ѝ до глезените бяха все още във водата. Без да обръща внимание на съпротивата и проклятията ѝ, Ник я обърна към себе си. Очите му се забиха в нейните като свредел. Дишаше тежко, ала не отгняв. Беше му нужен отговор, незабавно, преди да се бе взривил.

— Нямах ли любовник в Америка?

— Казах ти да ме пуснеш!

Ядосана тя беше възхитителна — очите ѝ блестяха, кожата ѝ изглеждаше млечнобяла на лунната светлина. С предизвикателно вдигната глава Морган се осмеляваше да му се противопостави и бе готова да се бори. В този миг той мислеше, че е готов да умре за нея.

— Имаш ли любовник в Америка? — настоя отново, но гласът му този път бе сдържан.

Тя вирна още повече брадичка.

— Никакъв любовник нямам никъде! — натърти на последната дума.

С проклетие, което приличаше повече на молитва, Ник я привлече до себе си. Дори през мокрите им ризи топлината на тялото му се разля в нея, все едно, че и двамата бяха голи. Притискаше я тъй силно, че ѝ секна дъхът. Както и от внезапния победоносен блясък в очите му.

— Сега ще имаш.

Впи се в устата ѝ и я повали на пясъка.

Устните му бяха нетърпеливи, изгарящи. В ума ѝ се мярнаха думите му от преди малко, ала Морган охотно прие жигосващия огън. Той вече припряно смъкваше блузата ѝ, сякаш дори тази тънка преграда помежду им му бе непоносима.

Тя знаеше, че Ник винаги щеше да я люби така. Буйно, неутолимо, безразсъдно. Макар и замаяна от страст, Морган не се заблуждаваше. Знаеше, че го обича. Разпозна любовта. Беше я

очаквала цял живот. Нарастващото желание не ѝ остави време да си задава въпроси защо точно Ник. Просто знаеше, че независимо от всичко и от всички, това беше той. Нищо друго нямаше значение.

Когато ръцете му обхванаха голите ѝ гърди, Ник изстена и отново се впи в устните ѝ. Тя беше толкова мека, толкова крехка и нежна. Стараеше се да не я нарани пак, но желанието вътре в него се беше изтръгнало на свобода и бе подивяло. Никога не беше искал жена по такъв начин.

Дори когато я облада за първи път, не бе почувствал този чист порив, тази неудържима мощ.

Морган го поглъщаше, превземаше съзнанието му. Вкусът ѝ го опиваше. Господи, ще се насити ли някога на нейния вкус? Потърси с устни гърдите ѝ и се забрави.

Тя изви нагоре тяло и зарови пръсти в косата му. Той шепнеше нещо, ала дишането му бе дрезгаво и накъсано като нейното и Морган не можа да разбере какво ѝ казва. Не ѝ беше и нужно, щом почувства устните му отново върху своите, а ръцете му да изхлузват джинсите ѝ надолу. Бе твърде замаяна, за да осъзнае, че първо тя бе посегнала към неговите. Усети голото му тяло под пръстите си и възбуждащо тесните му хълбоци.

После устата и ръцете му засноваха по нея — не с алчната, отчаяна ненаситност, която можеше да си припомни от първата нощ, а с чувство за собственост, за безспорно притежание. Нямаше колеблива нежност, нито груба ярост. Ник вземаше и вземаше, като че единствен имаше право на това. Дългите му силни пръсти я галеха навсякъде, караха я да вика от удоволствие, после да стене мъчително, когато оставаха неподвижни.

Устата му беше непрестанно заета, езикът мъчително умел, зъбите я докарваха до ръба на съзнанието. Нямаше сякаш нито едно място по тялото ѝ, нито едно негово кътче, от което той да не може да изтръгне удоволствие. И го правеше с нестихващ устрем.

Студеният пясък, хладката вода и горещите му, ловки устни бяха я хванали като в капан. Наоколо бе обляно в лунна светлина, но Морган бе доброволен пленник на мрака. В кипарисовата горичка се обади нощна птица — дълъг, приглушен зов. Може да беше и собствената ѝ въздишка. Тя вкусваше морето върху кожата му, самата

беше поела свежия му, солен дъх. Незнайно защо, това тяхно споделено нещо я накара да го прегърне по-силно.

Те сякаш бяха единствените същества под небето, морето се плискаше в краката им, съдбата ги бе обрекла да се обичат цял живот, без да имат нужда от никого. Наоколо се разнасяше уханието на нощта и... неговото. За Морган това винаги щеше да бъде едно и също.

Ала тя вече не чуваше и не виждаше нищо, Ник я лишаваше от разсъдък само с устата си.

Морган се бе вкопчила в него, шепнеше в изнемога, умоляваше го, останала без дъх, да ѝ донесе онова последно, безумно облекчение. Но той се бавеше, доставяше наслада на себе си и на нея, докато тя помисли, че тялото ѝ просто ще се взриви от непосилния напор.

С дива, жадна целувка Ник заглуши стенанията ѝ и я отнесе на границата с отвъдното. Макар и да чуваше неистовите удари на сърцето му ведно с нейните, той изглежда бе решен да остане там неизвестно колко, да държи и нея — надвиснали на ръба между ада и рая.

Когато полетяха надолу, Морган не знаеше в коя посока бе това, знаеше само, че падаха заедно.

Лежеше притихнала, сгушена върху голото му рамо. Вълните гальовно милваха краката ѝ. В отмалата на утолената страст тя се чувстваше лека, умиротворена и замаяна. Усещаше все още кипящата му кръв и знаеше, че никой и никога не я бе желал така. Мисълта, че това ѝ носеше неимоверно удовлетворение, я прониза като болка. Морган затвори очи.

Дори не се бе опитала да се възпротиви. Да възроптае дори, с една промълвена дума. Беше се отдала, без да разсъждава. Не подчинена на силата му, а на собственото си желание. Сега, когато жаравата на страстта утихна, с безпощадна яснота се появи срамът.

Ник беше престъпник — жесток, себичен човек, който трупаеше печалба от нещастие и злини. А тя му отдаде тялото и сърцето си. Може и да нямаше власт над сърцето си, ала бе достатъчно честна да признае, че поне тялото ѝ се подчиняваше. Морган потрепери и понечи да се отдръпне от него.

— Не, остани — зарови той лице в косата ѝ и я прегърна.

— Трябва да се прибирам — каза тя. — Пусни ме, моля те.

Ник се надигна и надвеси лице над нея. Изражението му бе отпуснато и доволно. Очите му грееха.

— Няма — каза просто. — Не искам пак да ме оставиш.

— Николас, моля те — извърна глава настрани Морган. — Късно е. Трябва да вървя.

Той застина за момент, после взе лицето ѝ в длани и го обърна към себе си. Видя блясъка на сдържаните сълзи и изруга.

— Изведнъж ти е хрумнало, че току-що си се отдала на престъпник, нали? И на всичкото отгоре ти е харесало.

— Недей! — стисна тя очи. — Просто ме остави да си вървя. Каквото и да съм направила, е било, защото така съм искала.

Ник я гледаше втренчено. Очите ѝ сега бяха сухи, но пусти. Той изруга пак, пресегна се за полумократа си риза и повдигна Морган да седне. Атина да гори в ада, рече си отново.

— Облечи това — нареди ѝ и я наметна през раменете. — Ще поговорим.

— Не искам да говорим. Няма нужда от приказки.

— Казах, че ще поговорим, Морган — напъха Ник ръката ѝ в ръкава на ризата. — Не искам да изпитваш чувство на вина за това, което се случи сега.

Тя почувства излъчвания от него гняв, докато загръщаше ризата на гърдите ѝ.

— Тая няма да я бъде — изсумтя негодуващо той. — Твърде много ще ти дойде. Не че мога да ти обясня всичко в момента... Има неща, които никога не ще мога да ти ги кажа.

— Не те питам за обяснения.

Ник закова очи в нея.

— Питаш всеки път, щом ме погледнеш. — Извади цигара от джоба на джинсите и я запали. После подхвана, без да бърза: — Характерът на бизнеса ми, свързан с внос и износ, предполага множество контакти и ми създаде доста връзки през изминалите години. Някои от тях, както си представям, ти не би одобрила.

Той се замисли за момент и издиша силна струя дим.

— Николас, аз не...

— Млъкни, Морган. Когато мъжът е решил да разкрие душата си, жената не трябва да го прекъсва. Един Господ знае колко мрачни

тайни се крият там — добави и дръпна пак от цигарата. — Когато бях малко над двадесет — в чувствителната възраст на силните впечатления — се запознах с човек, който сметна, че съм подходящ за един определен вид работа. Аз самият намерих тази работа за интересна и увлекателна. Човек може да се пристрасти към опасността, както към наркотиците.

Да, помисли си тя, вперила поглед към морето. Ако не друго, това поне можеше да разбере.

— И така станах... волнонаемен — усмихна се Ник на изрази, ала усмивката му далеч не бе весела. — Доброволен сътрудник на неговата организация. Общо взето, работата ми харесваше. Във всеки случай, бях доволен от нея. Удивително е как начинът ми на живот през последните десет години се превърна в затвор само за една седмица.

Морган беше свила крака и прегърнала коленете си с ръце. Погледът ѝ все така се рееше над водата. Той сложи ръка на главата ѝ, но тя не се обърна да го погледне. Беше му по-трудно да ѝ разказва, отколкото си бе представял. Когато свърши, Морган сигурно пак щеше да се отвърне от него. И Ник щеше да си остане с едното нищо. Смукна дълбоко от цигарата, като гледаше светещото червено огънче в края ѝ.

— Морган, има неща, които съм правил... — Изруга през зъби, после продължи: — Има неща, за които не бих ти казал, дори да имах правото да го сторя. Няма да ти се сторят приятни.

Сега тя вдигна очи.

— Убивал си хора.

Беше му трудно и мъчително да ѝ отговори, когато Морган го гледаше с това уморено отчаяние. Гласът му обаче остана спокойно сдържан.

— Когато беше необходимо — отвърна.

Тя отново отпусна глава. Не беше искала да го мисли за убиец. Ако беше отрекъл, щеше да се помъчи да приеме думите му, да се хване за тях. Не беше искала да вярва, че бе способен на това, което Морган смяташе за най-голям грях. Да отнемеш живот.

Той се бе смръщил, с поглед в допушената цигара, после я захвърли в морето. Можех да я излъжа, мислеше ядосано. Защо, по

дяволите, не я излъгах? За това поне ме бива. Защото не мога да я лъжа, каза си и въздъхна тежко. Повече не.

— Правех, каквото бях длъжен, Морган — продума безизразно. — Не мога да зачеркна десет години от живота си. Правилен или грешен, това бе начинът ми на живот, който аз самият избрах. Не мога да моля за извинение.

— Не те карам да го правиш. Извинявай, ако изглежда така. — Тя изпъна рамене и отново го погледна. — Моля те, Николас, нека спрем дотук. Животът си е твой. Не трябва да го оправдаваш пред мен.

— Морган... — Ако тя се бе нахвърлила върху него с обвинения, ако се бе държала ледено, тогава той навярно щеше да млъкне. Ала не можеше да мълчи, когато Морган се опитваше да разбере. Щеше да й каже и решението, което го измъчваше от дни, най-сетне щеше да бъде взето. — През последните шест месеца действах за пресичането на трафикантския канал между Турция и Лесбос.

За момент тя остана безмълвна, като се силеше да осъзнае чутото и приведе в ред мислите си.

— Не те разбирам, Николас. Да не искаш да кажеш, че си полицаи?

Той се засмя при тази мисъл и гнетящото го напрежение донякъде се разсея.

— Не, Афродита, опази Боже.

Морган свъси вежди.

— Агент ли си тогава?

Гневът му съвсем се стопи. Хвана лицето ѝ в длани. Толкова беше сладка.

— Каква фантазьорка си, Морган! Аз съм човек, който пътува и изпълнява заповеди. Задоволи се с това, защото друго нищо не мога да ти кажа.

— Първата нощ на брега... — Най-после парчетата от мозайката заемаха местата си и тя започна да схваща. — Наблюдавал си човека, който ръководи трафика. Него отиде да проследи Стефанос.

Ник се навъси и отпусна ръце. Морган му повярва без колебание и без да задава въпроси. Вече бе забравила, че е убивал... Или нещо още по-лошо. Е, щом като го прие така, трудно ли щеше да му е да продължи и по-нататък?

— Трябваше да те махна от онова място. Знаех, че той ще мине точно оттам на път за къщата на Стевос. Стевос беше ликвидиран, защото е бил наясно, между другото аз все още не съм, какво положение заема този човек в цялата организация. Мисля, че е поискал да му се плати повече и е получил нож в гърба.

— Кой е той, Николас?

— Не — заби той поглед в очите ѝ. Лицето му отново бе придобило суров и непристъпен израз: — Дори да бях сигурен, нямаше да ти кажа. Не ми задавай въпроси, на които не мога да ти отговоря, Морган. Колкото повече знаеш, толкова по-опасно става за теб. — Очите му потъмняха. — Преди време бях готов да те използвам. Институцията, за която работя, се интересува от дарбата ти към езиците, но аз съм егоист. Няма да се замесваш. Казах им, че не представляваш интерес.

Тонът му беше категоричен и като че малко яден.

— Това е доста самонадеяно — подзе тя. Замълча и Ник се обърна към нея. Седеше намръщена. — В състояние съм сама да вземам решения.

— Няма решение за вземане — отвърна студено Ник. — А когато установя със сигурност самоличността на главатаря на бандата, работата ми приключва. В Атина ще трябва да свикнат да се оправят без мен.

— И няма повече да вършиш това... — махна неопределено с ръка Морган, като не знаеше как да нарече дейността му. — Този вид работа?

— Няма — загледа се в морето той. — Достатъчно дълго я върших.

— Кога реши да прекратиш?

Когато за първи път се любих с теб, помисли Ник и за малко да го изрече на глас. Ала не беше съвсем вярно. Имаше още нещо, което бе длъжен да ѝ каже.

— В деня, когато взех Йона на яхтата. — Той изсумтя с раздразнение и се обърна към нея. Опасяваше се дали щеше да му прости онова, което се канеше да признае. — Йона е вътре в играта, Морган. На дълбоко.

— В трафика? Но...

— Мога само да ти кажа, че това е така и че част от задачата ми беше да измъкна от нея информация. Изведох я тогава с лодката с ясното намерение да я любя, за да ѝ развържа езика. — Морган не извърна поглед от очите му и Ник продължи с нарастващ гняв: — Тя вече се пречупваше от напрежението. Аз трябваше да се намеся и да помогна това да стане. Затова и някой се опита да я убие.

— Да я убие ли? — възкликна Морган, макар че се стараеше да се държи спокойно, докато той ѝ разказваше всичко. — Нали капитан Триполос каза, че е било опит за самоубийство?

— Йона би посегнала на себе си колкото и би пасла кози.

— Така е — рече замислено Морган. — Прав си, естествено.

— Ако бях порботил над нея още съвсем малко, щях да се сдобия с всичко необходимо.

— Горкият Алекс — пророни тя. — Ще бъде съкрушен, щом излезе наяве, че Йона е била замесена в това. И Дориан... — Спомни си празния му поглед и думите му. „Бедната Йона, толкова красива... И толкова изгубена.“ Може би вече е подозирал. — Можеш ли да направиш нещо? — попита го Морган. В очите ѝ вече се четеше доверие. — Полицията знае ли? Капитан Триполос?

— Триполос знае много, а подозира още повече. — Ник хвана ръката ѝ. Страшно му се искаше просто да я докосне. — Не работя непосредствено за полицията, това само би забавило нещата. За момента — добави той развеселено. — Триполос ме е набелязал като главен заподозрян в убийство и опит за убийство и ме вижда в ролята на маскирания контрабандист. Като нищо съм му създал сериозни вълнения миналата нощ.

— Харесваш си работата, нали? — не пропусна да забележи тя грейналите му от възбуда очи. — Защо тогава я зарязваш?

Усмивката му помръкна.

— Казах ти, че бях с Йона. Не за първи път прибягвам до този похват. Сексът може да се превърне в оръжие или в средство. Такъв е животът. — Морган сведе очи. Ник продължи: — Беше изпила твърде много шампанско, за да ми е от полза, ала разчитах, че ще се отдаде и друг случай. Оттогава не мога да се почувствам чист. — Той хвана брадичката ѝ и я повдигна. — До тази нощ.

Тя го гледаше мълчаливо, като се взираше изпитателно в очите му. Забеляза там нещо, което бе виждала само веднъж преди —

разкажание и молба да го разбере. Протегна ръце и привлече главата му към себе си. Целуна го по устата. Усети не само устните му, а и мощната вълна на залялото го облекчение.

— Морган — притисна я Ник към пясъка, — ако можех да върна назад времето и да преживея последната седмица отново... — Той се поколеба, после зарови лице в косата ѝ. — Навярно не бих постъпил по-различно.

— Ти се извиняваш по красив начин, Николас.

Той не можеше да държи ръцете си мирни. Те пълзяха нагоре-надолу по тялото ѝ, като възбуждаха и двамата.

— Развързката трябва да настъпи утре вечер и със завършека на тая история аз ще бъда свободен. Хайде да се махнем за няколко дни. Двамата, където и да било.

— Утре ли? — Тя се помъчи да съсредоточи мисълта си върху думите му, докато тялото ѝ се нажежаваше. — Защо точно утре?

— Създадох някои усложнения снощи. Ела да поплуваме. Целите сме в пясък.

— Усложнения? — повтори Морган и се остави да я изправи на крака. — Какви усложнения?

— Мисля, че едва ли нашият човек ще понесе загубата на пратката — каза Ник и смъкна ризата от гърба ѝ.

— Ти си я откраднал!

Той я задърпа към водата. Разгорещената му кръв вече нетърпеливо зовеше, щом видя бялото ѝ тяло, блестящо на лунната светлина.

— С невероятна лекота.

Навлязоха в морето до кръста и Ник я привлече към себе си. После водата край тях се разплиска.

— На няколко пъти двамата със Стефанос наблюдавахме действията им от безопасно разстояние. Тъкмо се бяхме върнали след един техен курс онази нощ, когато се натъкнах на теб край морето. А сега кажи какво мислиш за предложението ми? — плъзна той устни по шията ѝ.

— Утре вечер какво трябва да правиш? — отдръпна се тя достатъчно, за да е извън обсега на немирните му ръце. Страхът вече си беше проправил път в душата ѝ. — Николас, какво ще става утре?

— Очаквам едни заключителни и решаващи сведения от Атина. Щом ги получа, ще съм по-наясно какъв ход да предприема. Но във всеки случай утре вечер ще бъда там, когато лодката с пратката пристане.

— Ала не и сам! — сграбчи го за раменете Морган. — Той вече е убил човек!

Ник се засмя и потърка нос в нейния.

— Безпокоиш ли се за мен, Афродита?

— Не си прави майтап!

Той долови в гласа ѝ съвсем истински, панически страх и заговори успокоително:

— Утре, някъде късно следобед, Триполос вече ще бъде в течение. Ако всичко върви по набелязания план, аз лично ще го уведомя. — Ник се усмихна на свъсената ѝ физиономия. — Ще може да се сдобие с всички заслуги и почести за арестите, които ще бъдат направени.

— Но това не е честно! — възкликна разпалено тя. — След цялата твоя дейност, защо трябва той да...

— Замълчи, Морган, не мога да се любя с жена, която вечно мърмори.

— Николас, само се опитвам да разбера.

— Разбери тогава следното... — В гласа му трепна нетърпение, а ръцете му отново я придърпаха и скъсиха разделящото ги разстояние. — Желая те от първата минута, в която те видях да седиш на оная проклета скала. Ти ме накара да ходя като обезумял дни наред. Вече не, Афродита. Никога повече.

Доближи устните си до нея и всичко друго изчезна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джинсите ѝ бяха все още влажни и Морган с мъка се сражаваше с тях, за да ги нахлузи.

— Така ме вбеси, че скочих в морето облечена.

Ник си закопчаваше колана.

— Чувството беше взаимно.

Тя се обърна и го загледа как стои гол до кръста и се старае да изтръска, доколкото може, ризата си от пясъка. Очите ѝ светнаха палаво.

— Така, значи? — Пристъпи напред и прокара ръце по гърдите му, без да бърза, като се любуваше на тяхната твърдост и усещането за сила. После го прегърна през врата. — Може би те е вбесила мисълта, че нося талисман от възлюбления, който ме очаква да се върна вкъщи?

— Как ли пък не — излъга той с нехайна усмивка. Хвана ризата с две ръце и я уви около кръста ѝ, за да я придърпа към себе си. — Това мен какво ме засяга?

— Виж ти — захапа Морган леко долната му устна. — Тогава вероятно ще искаш да чуеш за Джек?

— Изгарям от нетърпение! — изсумтя Ник, преди сам да вкуси устните ѝ. Тя отвърна на целувката, но той долови сподавеното хихикане. — Вещица! — После целувката му стана все по-дълбока и пламенна, докато смехът ѝ се превърна във въздишка. — Може би ме предпочиташ ядосан?

— Предпочитам те — отвърна Морган и склони глава на рамото му.

Ръцете му я притиснаха здраво. Ала Ник някак усещаше, че само със сила не ще може да я задържи.

— Опасна жена — промърмори той. — Знаех си го още от първия път, когато те прегърнах.

Тя отметна назад глава и се разсмя.

— Първият път, когато ме прегърна, ти ме прокле.

— И продължавам да го правя — целуна я Ник.

— Как бих искала да я имаше само тази нощ — притисна се в него Морган с внезапен порив и разтуптяно сърце. — Никакво утре, само сега. Не искам слънцето да изгрява.

Той зарови лице в косите ѝ. Изпитваше вина. Беше ѝ донесъл само страх, още от първия миг. Дори когато я любеше, не бе в състояние да ѝ предложи нищо друго. Сега нямаше право да ѝ признава, че сърцето му ѝ принадлежи. Защото, след като вече ѝ го беше казал, Морган можеше да започне да го моли да зареже задълженията си, да остави работата си наполовина свършена. А Ник щеше да направи точно това, за което тя би го помолила. Съзнаваше го, както и това, че... Никога повече не би се почувствал мъж.

— Не се отказвай от дните си, Морган — рече безгрижно. — Слънцето утре ще изгрее, после пак ще залезе. А когато отново се съмне, цялото време ще си е само мое.

Тя трябваше да му има вяра, трябваше да знае, че той щеше да е невредим, че опасността, с която живееше, щеше да бъде минало след малко повече от двадесет и четири часа.

— Ела сега с мен — вдигна глава Морган и му се усмихна. Тревогите и сълзите ѝ нямаше да му помогнат. — Да се върнем във вилата и да се любим пак.

— Съблазнително предложение, Афродита. — Наведе се и я целуна по двете бузи с жест, който ѝ се стори невероятно нежен и мил. — Но ти заспиваш права. Ще има и други нощи. Сега само ще те изпратя.

Тя покорно се остави да я поведе по стъпалата нагоре към брега.

— И как ще ти даде сърце да ме оставиш там сам-самичка? — попита го с усмивка.

Ник се разсмя тихо и я прегърна.

— Трудно, навярно, ала...

Внезапно той спря рязко и застина с вдигната глава, сякаш душеше въздуха. Плъзна присвитите си и мигом станали пронизващо остри очи по надвисналите над главите им и тънещи в мрак скали.

— Николас, какво...

Той запуши устата ѝ с ръка и я избута в сянката на кипарисите. Сърцето ѝ се качи в гърлото, както и тогава, но този път Морган не се възпротиви.

— Стой тихо и не говори — прошепна Ник и я прилепи до ствола на едно от дърветата. Махна ръката си от устата ѝ. — Нито звук, Морган.

Тя кимна, ала той вече не я гледаше. Очите му бяха вперени в скалите. Застанал в края на горичката, под прикритието на гъстия ѝ мрак, Ник наблюдаваше и чакаше. След малко го чу пак — тихото поскръцване на обувки върху камъка. Изпъна се, напрегна очи и най-сетне забеляза сянката. Така значи, дойде да си прибере стоката, помисли с мрачна усмивка, като не изпускаше от поглед черния силует, който бързо се движеше по скалите. Но няма да я намериш, рече му наум. А аз ще те следвам като хрътка по петите.

Ник беззвучно се доближи до Морган.

— Връщай се във вилата и стой там.

Цялата му нежност и топлота се бяха изпарили без следа. Гласът му бе студен, както и очите.

— Какво видя? — попита тя. — Какво се каниш да правиш?

— Прави каквото ти казвам! — Хвана я за ръката и я задърпа нагоре по стъпалата. — Тръгвай бързо, нямам време за губене. Ще го изтърва.

Морган се скова от страх. Сърцето ѝ сякаш замря. Преглътна с усилие.

— Идвам с теб.

— Не говори глупости — дръпна я нетърпеливо той. — Връщай се във вилата, ще говорим утре сутринта.

— Не! — отскубна се тя. — Казах, че идвам с теб. Не можеш да ме спреш.

Беше се изпънала като стрела, очите ѝ горяха от странната комбинация на страх и решителност. Ник изруга, защото знаеше, че с всяка изминала секунда мъжът се отдалечава все повече.

— Виж, нямам време да...

— В такъв случай най-добре престани да го губиш — отвърна му спокойно тя. — Все едно, идвам.

— Идвай тогава — процеди той, обърна се и тръгна. Няма да издържи и пет минути боса върху камънака, помисли. След десет вече ще куцука към вкъщи. Ник бързо се изкачи по стъпалата, без да я чака. Морган сви устни и забърза след него.

Той започна да се катери по скалите и сякаш вече напълно бе забравил за нея. Хвърляше поглед към небето в желанието си нощта да не бе тъй ясна. Един облак, забулил луната, би му позволил да се доближи повече до мъжа, когото преследваше. Хвана се за една издатина и се покатери по-нагоре. Няколко малки камъчета се откъртиха и се търколиха долу. Ник се обърна и с изненада откри, че тя го следваше неотлъчно.

Дяволска жена, помисли с нотка на неволно възхищение. Без да каже дума, протегна ръка и я изтегли до себе си.

— Идиотка! — просъска, като му се искаше едновременно да я раздруса хубавичко и да я целуне. — Няма ли да се връщаш? Без обувки си.

— Ти също — процеди Морган.

— Упорита глупачка.

— Да.

Той изруга тихо и продължи катеренето. Не можеше да рискува и да тръгне по откритата пътека, обляна от светлината на луната, тъй че се придържаше към скалите. Макар да му бе невъзможно да следи с поглед плячката си, Ник добре знаеше накъде се бе упътил.

Морган стисна зъби, когато кракът ѝ болезнено стъпи върху остър камък. Само си пое дълбоко въздух и продължи да върви. Няма да вземе да скимти и хленчи, за да ѝ се скара пак и да я отпрати. Не можеше да го остави сам.

Той спря върху една малка, неравна тераса, за да обмисли набързо какви възможности имаше. Прецени, че ако заобиколи, това ще му отнеме много време. Ако беше сам и... въоръжен, щеше да опита по тясната пътека. В този случай би било предимство, че мъжът, когото преследваше, имаше значителна преднина и бе достатъчно уверен, за да не се озърта назад.

Само че не бе сам, помисли с кипнало раздражение. И имаше единствено две голи ръце, с които да я защити, ако бъдеха забелязани.

— Слушай ме внимателно — прошепна, като я хвана здраво за рамото. Надяваше се да я сплаши. — Този тип е убиец и те уверявам, че е убивал неведнъж, в това можеш да бъдеш сигурна. Като види, че стоката му не е на мястото си, ще разбере, че е разкрит и го преследват. Връщай се обратно във вилата.

— Искаш ли се обадя на полицията? — попита спокойно тя, макар че идеята му да я сплаши беше пожънала пълен успех.

— Не! — изплющя думата не по-гръмко от дихание. — Не мога да изпусна този случай и да разбера кой е. — Ник я погледна ядосано и притеснено. — Морган, не нося оръжие, ако той...

— Няма да те оставя, Николас. Губиш си времето да спориш.

Той изруга за кой ли път, после си върна самообладанието.

— Добре, мътните да те вземат! Ала ще правиш точно каквото ти кажа или ти обещавам, че ще те просна в безсъзнание и ще те пхна зад някоя скала.

Тя не се и съмняваше. Вдигна глава и посочи напред.

— Да вървим.

Ник ловко се прехвърли през ръба на издатината върху пътеката. Преди да се обърне, за да ѝ помогне, Морган вече стоеше на колене до него. Той се втренчи в очите ѝ с мисълта, че за такава жена един мъж може само да мечтае. Силна, красива, вярна. Хвана я за ръка и бързо пое по пътеката, нетърпелив да навакса загубеното в безполезен спор време. Когато прецени, че достатъчно дълго са вървели на открито, напусна що-годе равната пътека и пак се озоваха върху скалите.

— Знаеш къде отива, нали? — прошепна тя, като дишаше тежко.

— В една малка пещера близо до къщата на Стевос. Смята да прибере снощната пратка. — Ник неочаквано се засмя. Морган го усети по гласа му. — Но няма да я намери и тогава здравата ще се стресне. Сега по-бавно и никакви приказки.

Нощта беше като вълшебна. Луната лееше сребриста светлина, кадифеното небе беше осеяно със звезди. Дори хилавите, сгърчени храстчета, пробили си път сред камънака, имаха приказно очарование. Отдолу се донасяше шума на морето, приглушен от разстоянието. Невидима сова зовеше призрачно в тъмнината. Тук някъде навярно се гушеха и сините главички на онези цветя. След малко Ник вече я теглеше върху следващия издаден скален ръб, после я притисна до земята.

— Точно пред нас е. Ти стой тук.

— Няма, аз...

— Престани да спориш! — озъби ѝ се грубо. — Без теб ще мога да се движа по-бързо.

Преди да бе успяла да възрази отново, той вече лазеше нататък, къде по корем, къде на колене. Морган го следеше с поглед, докато се скри зад скалите. И тогава, за първи път, откакто бяха тръгнали, тя започна да се моли.

Сега Ник вече напредваше по-бързо. Ако не си бе разчел добре времето, щеше да се озове лице в лице с преследваната плячка. Това удоволствие трябваше да го запази за следващата нощ. Ала да разбере... Да узнае по следите на кого бе вървял цели шест месеца — на това не можеше да устои.

Пред него имаше още едно струпване от скали, както и няколко дървета, които той използва за прикритие, когато заобиколи неугледната къщурка на убития. Личеше, че край нея бе правен опит да се разчисти земята за зеленчукова градина, но така и нищо не бе засадено. Ник се почуди разсеяно какво ли бе станало с жената, която от време на време споделяше леглото на Стевос и го переше. Тогава отново чу поскърцването на обувки по камъка. На по-малко от стотина метра е, прецени той. Запромъква се към пещерата. Очите му блестяха в мрака.

Можеше да долови движението вътре — спокойно и уверено. Прилепи се снишен до скалата и зачака търпеливо, като се заслушваше. Гневната ругатня, която прокълня в пещерата, му достави вълнуващо удоволствие.

Опитай вкуса на предателството, обърна се мислено към мъжа вътре. И дано ти преседне.

Движенията станаха по-шумни, а усмивката на Ник по-широка. Продължава да търси, рече си. Оглежда за следи, които да му подсказват дали скривалището му е било плячкосано. Не, не са те ограбили, продължи той безмълвния диалог. Твоите малки бели пакетчета ти бяха измъкнати изпод носа.

После го видя да излиза — целия в черно, с качулка на главата. Свали я, нареди му мислено. Махни я и дай да ти видя лицето.

Фигурата стоеше в сянката на входа на пещерата. Яростта се излъчваше от него на вълни. Озърташе се насам-натам, сякаш търсеше нещо... Или някого.

Чуха звука едновременно. Търкулнали се камъчета под нечи стъпки, прошумоляване в храстите. Господи, Морган, помисли Ник и почти се изправи, като надникна от прикритието си. Присви очи и видя

как облечената в черно фигура извади пистолет и потъна обратно в тъмнината.

С туптящо в гърлото му сърце, Ник се напрегна и пригответи за скок. Ще може да изненада мъжа неподготвен, преценяваше бързо, и ще спечели достатъчно време, за да извика и предупреди Морган да бяга. Обзе го леден страх — не за себе си, а при мисълта, че тя нямаше да може достатъчно бързо да тича и да се скрие.

Храсталакът точно срещу пътеката трепна и се раздвижи. Ник си пое дълбоко дъх и се пригответи да скочи.

Мършава, сиво-кафява коза пристъпи напред, протегна врат и затърси по-сочни клончета, като хрупахе лакомо.

Ник се смъкна до скалата. Беше бесен, че трепери. И макар Морган нищо да не бе направила и явно да го беше послушала да стои, където я беше оставил, той я изруга яростно.

Със също тъй яростно проклетие, ала изречено на глас, мъжът в черно мушна пистолета обратно в колана си и се отправи по пътеката. Когато мина край укритието на Ник, отметна качулката.

Ник видя лицето, очите, и вече знаеше.

Морган се беше сгушила под скалната издатина, където той я беше сврял. Седеше, обхванала с ръце коленете си, и й се струваше, че бе минала вече цяла вечност. Напрягаше се да чуе всеки звук — шумоленето на вятъра, въздишката на листата. Откакто я остави да го чака, сърцето й не бе спирало болезнено да удря в гърдите.

Никога повече, обеща си тя. Никога вече нямаше да седи и да чака. Никога повече нямаше да седи безпомощна и трепереща, на ръба на горещите и ненужни сълзи. Ако нещо се случи... Морган прогони недовършената мисъл. Нищо нямаше да му се случи. Той щеше да се върне всеки момент. Но минутите се нижеха една след друга.

Когато се отпусна до нея, тя едва сподави вика си. Мислеше си, че бе наострила слух да долови дори поклащането на тревичките под полъха на вятъра, а не бе чула приближаването му. Не можеше да изрече дори името му, просто се хвърли в ръцете му.

— Отиде си — процеди Ник.

Споменът за онзи момент, за ужаса, който изпита, го накара отново да потрепери. Прегърна я и впи устни в нейните, като че ли умираше от глад. Всичките й страхове отлитаха един подир друг, докато в душата й не остана друго, освен едно огромно море от любов.

— О, Николас, толкова се притеснявах за теб. Какво стана?

— Не му стана драго — подсмихна се той злостно и заедно с това тържествуващо. Помогна ѝ да се изправи на крака. — Хич не му стана драго. Утре ще излезе с лодката.

— Ала ти видя ли кой...

— Никакви въпроси — накара я Ник да замълчи с буйна целувка, сякаш приключението едва започваше. — Не искам да съм принуден пак да те лъжа — засмя се и я поведе към огряната от луната пътека. — А сега, моя храбра и упорита вълшебнице, ще те изпратя до вкъщи. Утре, когато няма да можеш да стъпиш на ожулените си ходила, има да ме проклинаш.

Нямаше да ѝ каже нищо повече, разбра Морган. И засега, може би, това бе по-добре.

— Бъди с мен тази нощ — усмихна му се тя и го прегърна през кръста. — Ела за още някой и друг час и няма да те проклинам.

Той се засмя и я погали по косата.

— Кой мъж може да се противопостави на такъв ултиматум?

Морган се събужда от тихо почукване на вратата. Дребната прислужница надникна в спалнята.

— Извинете, госпожо, обаждат се от Атина.

— А, благодаря ти, Зена. Идвам.

Морган стана веднага и забърза към телефона в дневната на Лиз, като пътьом загръщаше и връзваше халата си.

— Ало?

— Морган, събудих ли те? Минава десет.

— Лиз, ти ли си?

Морган с мъка се отърсваше от паяжината на съня. Беше заспала чак на зазоряване.

— Познаваш ли някой друг в Атина?

— Малко съм замаяна — прозя се Морган и се усмихна при спомена. — Направих си нощно плуване. Беше прекрасно.

— Звучиш ми много самодоволно — проточи Лиз. — Ще го обсъдим по-късно — добави делово и продължи: — Морган, страшно ми е неудобно, но се налага да остана тук до утре. Лекарите хранят

надежда, ала Йона все още е в кома. Не мога да оставя Алекс да се занимава с роднините и всичко останало сам.

— Моля те, не се безпокой за мен. Съжалявам, Лиз, зная колко ви е тежко и на двамата. — Морган си помисли за участието на Йона в трафикантската мрежа и й домъчня още повече. — Алекс как е, държи ли се? Изглеждаше така съсипан, когато заминавахте.

— Щеше да му е по-леко, ако цялата фамилия не очакваше от него отговорите. Ох, Морган, толкова е ужасно! — Гласът ѝ бе видимо обтегнат и Морган я чу да си поема дъх, за да се успокои. — Нямам представа как ще го понесе майката на Йона, ако тя умре. Освен това и самоубийство — само става още по-зле.

Морган прехапа език, преди да се бе изгървала. Ник беше споделил с нея под секрет и тя не можеше да измами доверието му дори заради Лиз.

— Нали казваш, че лекарите имат надежда.

— Да, жизнените ѝ показатели се стабилизират, но...

— А Дориан? Той добре ли е?

— Не особено — чу тя как Лиз отново въздъхна. — Не зная как съм могла да бъда толкова сляпа и да не забележа чувствата му към нея. Той не се отделя от леглото ѝ. Ако Алекс не го беше принудил насила да си отиде в къщи, мисля, че щеше да прекара цялата нощ, заспал на стола в стаята ѝ. Ала ако се съди по вида му тази сутрин, едва ли изобщо е дремнал.

— Предай му, моля те, най-сърдечни поздрави... На Алекс също. — Самата тя с разстроен вид, Морган се отпусна във фотьойла до телефона. В ума ѝ се трупаха мисли за контрабандисти, наркотици, убийства. Стисна очи. — Лиз, чувствам се толкова безпомощна. Бих искала да мога да направя нещо за теб.

— Просто бъди там, когато се върна. — Гласът ѝ беше малко пободър, но Морган разбра, че го прави с усилие. — Наслаждавай се на морето и заради мен и търси своя козар. Ако смяташ да плуваш на лунна светлина, трябва да се обзаведеш с компания. — Тъй като Морган мълчеше, Лиз попита бавно: — Или вече си имаш?

— Ами... Всъщност...

Морган се усмихна и не продължи.

— Я ми кажи, на кого се спря, на козар или на поет?

— Нито едното, нито другото.

— В такъв случай трябва да е Ник — отсече Лиз. — Като си представя само... Единственото, което ми се наложи да направя, бе да го покана на вечеря.

Морган повдигна вежда и се усмихна още повече.

— Не разбирам за какво приказваш.

„Животът е навсякъде“, спомни си тя, „стига да искаш да го видиш“.

— Хмм. За това също ще поговорим утре. Забавлявай се. Номерът на телефона е там, ако ти потрябвам за нещо. А-а, в избата има чудесно вино — добави и за първи път в гласа ѝ се долови истинска усмивка. — Ако ти се прииска да прекараш една уютна, приятна вечер — моля, обслужвай се.

— Благодаря ти, Лиз, но...

— И не се тревожи за мен или някой от нас. Всичко ще се оправи. Сигурна съм. Предай целувки на Ник.

— Ще му предам — със закъснение се усети Морган.

— Така си и мислех. До утре.

Морган се усмихна и остави слушалката.

— Та, значи — довърши Стефанос, като любезно поглаждаше мустака си, — след няколко чашки узо Михал стана по-сговорчив. Последните две дати, за които ми каза, че нашият човек е присъствал на риболова, са през последната седмица на февруари и втората седмица на март. Това не включва вечерта, когато се натъкнахме на Морган Джеймс, нито когато ти беше на плаването вместо него.

Усмихнат, Ник прелисти книгата върху бюрото си.

— А от края на февруари до началото на април той е бил в Рим. Това означава, дори и да не броим късмета ми от нощес, че той отпада. Като се има предвид телефонното позвъняване от Атина току-що, може да смятаме, че напълно е изключено да има пръст в тази работа. По такъв начин ни става ясно, че нашият човек работи сам. Действаме.

— И ще действаш на драго сърце, нали? — отбеляза Стефанос. — Какво казаха от Атина?

— Разследването от тази гледна точка е приключило. Той е чист. Документите, записките, телефонните му обаждания и кореспонденцията. Засега знаем, че не е бил на острова, за да вземе

участие в нито един от тези курсове. — Ник се облегна назад в стола. — Не се и съмнявам, че след като нашия човек разбра за липсата на последната си пратка, той ще участва в плаването тази нощ. Не ще поиска още една да му се изплъзне от ръцете. — Ник потупа разсеяно книжата, които покриваха бюрото. — Сега, когато вече имам сведенията, които очаквах, няма да караме Атина да чака повече. Ще го пипнем тази вечер.

— Ти нощес късничко се прибра — обади се Стефанос, като извади една грозна наглед лула и започна да я тъпче.

— Изкъсо ли ме държиш, Стефанос? — повдигна Ник въпросително вежда. — Отдавна вече не съм на дванадесет години.

— В много добро разположение на духа си тази заран — продължи да пълни лулата си Стефанос, като натъпкваше тютюна с търпелива грижовност. — Не се е случвало от много дни насам.

— Трябва да се радваш, че не съм ядосан, старче. Или пък май повече си свикнал с мрачното ми настроение, а?

Стефанос повдигна рамене, което можеше да се изтълкува като потвърждение или примирение.

— Госпожицата от Америка обича разходките край морето. Може би си я срещнал миналата нощ?

— Започнал си твърде да помъдряваш с възрастта, Стефанос.

Ник драсна клечка кибрит и я задържа над лулата му.

— Не ми е чак такава възрастта, та да не позная кога един мъж е доволен от радостите на нощта — отвърна кротко Стефанос и всмукна, за да поеме огънчето. — Много красива млада дама. И ячка.

Ник запали цигара и се усмихна.

— Това го спомена и преди. Аз самият също го забелязах. Я кажи, Стефанос, и за това ли не си толкова стар, та да имаш разни помисли за ячки, красиви жени?

Стефанос цъкна с език.

— Само умрелите нямат помисли за красиви жени, Николас. А на мен още ми е много рано да мра.

Ник му се изсмя.

— Внимавай, старче. Тя е моя.

— Влюбена е в теб.

Цигарата остана на половината път до устата му. Усмивката му избледня. Стефанос стоеше широко ухилен под пронизващия го остър

поглед.

— Защо го казваш?

— Защото е истина, нали виждам. — Той дръпна с наслада от лулата си. — Понякога е по-трудно да забележиш това, което ще ти извади очите. Колко още ще е сама?

Ник сбърчи чело.

— Не съм сигурен. Още някой и друг ден най-малко. Зависи от състоянието на Йона.

Влюбена била в мен, измърмори под нос и погледна навъсено Стефанос. Беше му ясно, че той я привлича, че не е съвсем безразлична и дори се вълнува за него... Може би дори прекалено. Ала да е влюбена... Никога не се бе осмелявал дори да допуска тази възможност.

— Значи довечера ще е сама — продължи Стефанос невъзмутимо, доволен от озадаченото изражение на Ник. — Не ѝ е работа да излиза от къщата и да се скита навън. — Някое време той пухтя мълчаливо с лулата, после каза: — Ако не всичко тръгне гладко, ще е по-безопасно да я държиш на заключена врата.

— Вече говорих с нея. Разбра достатъчно, за да ме послуша и да внимава. — Ник поклати глава. Днес, като никога, му трябваше ясна мисъл. — Време е да включим в играта капитан Триполос. Обади се в Милитини.

Морган се наслаждаваше на късната закуска върху терасата и обмисляше идеята за една разходка край морето. Може и Ник да дойде, помисли си. Ще му позвъня и ще го помоля да дойде с мен. Не, реши след малко и прехапа устни. Спомни си какво ѝ бе казал. Ако тази вечер бе така важна, както той смяташе, то трябваше да го остави на мира. Ник имаше нужда от почивка. Искаше ѝ се да знае повече, да разбере какви са му намеренията, какво смята да предприеме. Ами ако нещо се обърка? Ако го грози опасност или... Тя тръсна глава, за да прогони мисълта. Защо не беше вече утре!

— Госпожо... — Тихото повикване на прислужничката я сепна. — Капитанът от Милитини е тук, дошъл е да говори с вас.

— Какво?

Изведнъж я обхвана паника. Ако Ник е разговарял с него, то Триполос едва ли щеше да иска да се среща с нея, мислеше трескаво. Може би Ник още не е готов. Какво би могъл да иска Триполос?

— Кажи му, че ме няма — реши Морган бързо. — Кажи му, че съм слязла до морето или че съм отишла в селото.

— Да, госпожо — прие момичето нареждането без въпроси и я изчака да се прибере от терасата.

За втори път Морган изкачваше стръмната пътека край скалните зъбери. Този път обаче не вървеше без цел, а знаеше къде отива. След първия завой видя служебната кола на Триполос, спряла пред входа на вилата. Ускори крачка, после затича, докато бе сигурна, че самата тя бе извън полезрението.

Приближаването ѝ все пак не остана незабелязано. Широка външна врата на къщата се отвори, преди да бе изкачила стъпалата. Ник излезе да я посрещне.

— Ясу. Трябва да си в удивителна форма, щом взимаш височината с тази скорост.

— Много смешно — рече Морган запъхтяно и почти рухна в ръцете му.

— Какво, не можеш да изтраеш далеч от мен или се е случило нещо?

Той я прегърна, после я отдръпна леко, колкото да вижда лицето ѝ. Беше поруменяло от бързането, но в очите ѝ не се четеше страх.

— Триполос е във вилата. — Тя си поемаше тежко дъх и притисна ръка до сърцето си, за да укроти дишането. — Измъкнах се отзад, защото не знам какво да му кажа. Николас, трябва да седна. Стръмнината си я бива. — Той я съзерцаваше мълчаливо. Все още запъхтяна, Морган вирна глава и също се втренчи в него. После се разсмя и отметна косата си от лицето. — Николас, защо си ме зяпнал така?

— Опитвам се да проумея какво виждат очите ми.

Тя отново избухна в смях.

— Виждат мен, глупчо, ала всеки миг ще припадна от изтощение.

Ник се засмя неочаквано, отлепи я от земята и я понесе на ръце. Морган го прегърна през врата. Той допря устни в нейните.

— Какво правиш? — засмя се тя, когато ѝ позволи да си поеме дъх.

— Вземам това, което си е мое.

Устните му заеха предишната си позиция и останаха там. Обеща си, че когато всичко свърши, ще я целува само така — разточително, блажено, както слънцето милва и сгрява кожата ѝ. Когато приключи нощната му работа, рече си пак и за момент устните му пак станаха твърди и припрени. Желанието го прониза болезнено.

— Значи така... — вдигна Ник глава и влезе вътре, като продължаваше да я носи на ръце. — Капитанът дойде да се види с теб. Много е напорист. Здравата е захапал.

Морган си пое дълбоко дъх, за да се свести от целувката му.

— Каза ми, че ще разговаряш днес с него, но не знаех дали си го направил. Дали си получил информацията, която ти бе нужна. И да си призная честно и унижително, аз съм страхливка. Не исках отново да се изправям срещу му.

— Ти да си страхливка, Афродита? Не, точно това не си. — Той докосна бузата ѝ с неговата, което я накара да се почуди какво ли му минава в момента през ума. — Обадох се в Милитини — продължи Ник. — Оставих съобщение за Триполос. След нашия разговор, той трябва да загуби всякакъв интерес към теб.

— Това ще ме съсипе. — Ник се ухили на отговора и пак сведе глава към устата ѝ. — Би ли ме пуснал долу? Не мога да говоря с теб в това положение.

— На мен ми харесва — подмина той молбата ѝ и я внесе в гостната. — Стефанос, струва ми се, че Морган би желала нещо разхладително. Ще ѝ дойде добре, ударила му е голямо тичане.

— Не, наистина не искам. Ефхаристо — отказа тя и смутено срещна щърбата му усмивка. Когато той изчезна от поглед, Морган отново се извърна към Ник. — Ако знаеш кой е човекът, който стои начело на трафика, защо просто не кажеш на капитан Триполос и да го арестуват?

— Не е толкова просто. Искаме да го заловим на местопрестъплението, когато пратката е у него. Освен това стои и проблемът да бъдат ликвидирани скривалищата му, където съхранява стоката, преди да я разпрати по предназначение. Тази част — добави той равнодушно, — ще оставя за Триполос.

— Николас, какво ще правиш?

— Каквото трябва да се направи.

— Николас...

— Морган — прекъсна я той. Постави я на крака и сложи ръце на раменете ѝ. — Да не искаш да ти опиша всичко стъпка по стъпка? Остави ме да довърша, без да те въвличам повече, отколкото вече го сторих.

Ник се наведе и я целуна с неприсъща му нежност. Привлече я по-близо, ала така леко и внимателно, като че ли държеше в ръцете си нещо скъпоценно. Тя усети тялото си като памук.

— Много ловко се измъкваш от въпроса — промърмори.

— След тази нощ ти ще си единствения въпрос, който ще ме вълнува. Морган...

— Хиляди извинения — появи се на вратата Стефанос. Ник вдигна нетърпеливо поглед.

— Изчезвай, старче.

— Николас! — отдръпна се от ръцете му Морган и го изглежда укорително. — Той винаги ли е такъв грубиян, Стефанос?

— Уви, мила госпожице, откакто престана да си смуче палеца.

— Стефанос — започна заплашително Ник, но Морган избухна в смях и го целуна по бузата.

— Капитан Триполос моли за няколко минути от времето ви, господин Грегорас — каза почтително Стефанос и се ухили.

— Остави ни за малко, после го прати. Донеси също книгата от кабинета.

— Николас — прилепи се до него Морган. — Нека да остана с теб. Няма да ти се пречкам.

— Не! — отсече той кратко и рязко. Видя появилата се в очите ѝ обида и въздъхна. — Морган, не мога да ти го разреша, дори да исках. Не бива да се забъркваш. Това е важно за мен. Не бих допуснал нещо да те застрашава.

— Не можеш да ме изгониш! — отвърна тя разпалено. Ник изви вежда. Изражението му за пореден път бе станало хладно и сдържано.

— Сега не съм под такова напрежение като снощи, Морган. Ще те отпратя да си вървиш.

— Няма да тръгна.

Той присви очи.

— Ще правиш това, което ти казвам.

— Как ли пък не!

Лицето му застина от гняв, след това постепенно се проясни, накрая Ник се разсмя.

— Ти си вбесяваща жена, Афродита. Ако имах време, щях да те набия. — Като доказателство той я привлече по-близо, сведе глава и докосна устните ѝ. — Ала преди да съм го направил, ще те помоля да се качиш и изчакаш горе.

— Щом ме молиш — наблегна тя на последната дума.

— Господин Грегорас? А, госпожице Джеймс! — нахълта в стаята Триполос. — Колко навреме. Тъкмо питах за госпожица Джеймс във вилата на Теохарис, когато ме настигна съобщението ви.

— Госпожица Джеймс си тръгва — каза Ник. — Ще се съгласите, сигурен съм, че присъствието ѝ не е необходимо. Господин Адонти от Атина ме помоли да разговарям с вас по един въпрос.

— Адонти? — повтори Триполос и върху пълното му лице можеше ясно да се прочете изненада и заинтригуваност, преди да закове погледа си в Ник. — Значи, вие сте запознат с организацията на Адонти?

— Добре запознат — отвърна меко Ник. — Имали сме вземане-даване през последните години.

— Разбирам. — Капитанът го съзерцаваше, издал напред замислено устни. — А госпожица Джеймс?

— Госпожица Джеймс е избрала неподходящо време за приятелска визита — отвърна Ник и я хвана за ръка. — Ако ме извините, аз ще я изпратя. Междувременно може би ще си налеете нещо за пиене, докато чакате — посочи той към барчето и изведе Морган в коридора.

— Изглеждаше впечатлен от името, което му подхвърли — обади се тя.

— Забрави това име — отсече Ник. — Никога не си го чувала.

— Добре — отвърна Морган без възражения.

— С какво съм заслужил доверието, което ми гласуваш? — попита той неочаквано. — Непрекъснато ти причинявам зло. Не мога да го изкупя цял живот.

— Николас...

— Не — прекъсна я той, като поклати глава. С несвойствен за него нервен жест прокара ръка през косата си. Изглеждаше разстроен, също неприсъщо за него. — Няма време. Стефанос ще те съпроводи до горе.

— Както желаете — прозвуча зад тях гласът на Стефанос. Връчи някаква папка на Николас и се отправи към стълбата. — Оттук, мила госпожице.

Ник вече се бе върнал в гостната и тя последва стареца, без да каже нищо. Поне ѝ беше дадено още малко време да бъде близо до него, каза си. Не можеше да иска повече от това.

Стефанос я заведе в малка дневна редом със спалнята на Ник.

— Тук ще се чувствате удобно — каза ѝ. — Ще ви донеса кафе.

— Не, няма нужда, благодаря, Стефанос. — Морган го погледна и за втори път той видя сърцето ѝ, отразено в очите. — С него всичко ще е наред, нали?

Стефанос ѝ се усмихна така, че мустакът му се разпери.

— Има ли съмнение? — отвърна и затвори вратата след себе си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няма нищо по-потискащо от чакането, реши Морган след първите тридесет минути. Особено за някой, който по принцип не го свърта на едно място.

Малката стаичка приличаше на кутия за бижута. Беше приятна, уютна и закътана, обзаведена в топли пастелни цветове и полирано дърво, което блестеше в следобедните слънчеви лъчи. И пълна с малки съкровища. Тя седна и впери поглед в една овчарка от дрезденски порцелан. По друго време навярно би се възхитила на плавната грация на линиите, на изяществото. Сега само си помисли, че от нея самата нямаше по-голяма полза, отколкото от тази крехка порцеланова фигурка. И тя беше, тъй да се каже, поставена на полицата.

Досадно бе Ник непрекъснато да се опитва да я... предпазва. Морган въздъхна шумно и с раздразнение. Не бяха ли това и думите на Лиз, когато ѝ говореше за Алекс? В крайна сметка, тя не бе никаква вятърничава глезла, която трепери и припада, щом ѝ се отдаде случай, и не може да се справи с нищо, което ѝ се изпречи на пътя. Веднага обаче си спомни как разтреперана беше рухнала почти в несвяст в ръцете на Ник. Усмихна се криво и отиде до прозореца. Е, не могат да я упрекнат, че ѝ бе станало навик, все пак.

Във всеки случай, продължиха своя ход мислите ѝ, той трябваше да е наясно, че тя можеше и да е готова да посрещне всичко сега, когато бяха заедно. Ако бе разбрал чувствата ѝ към него, то тогава... Но дали бе разбрал, сепна се рязко. Беше му показала, разбира се, че му беше показала по възможните ѝ начини, ала истината бе, че не го бе изрекла на глас.

А мога ли да го направя, запита се и седна на друг стол. Когато един мъж е живял десет години по свои собствени правила, излагал се е на опасност и е търсил рисковани приключения, дали щеше да иска да се свърже с жена и да поеме отговорностите на любовта?

Знаеше, че я харесва. Тревожеше се за нея, дори прекалено. До такава степен, че това чак му създаваше неудобства. И я желаше —

повече, отколкото някой мъж изобщо я бе желал. Но да я обича... Любовта не идваше лесно у човек като Николас. Не, сега не бе моментът да го товари с нейните чувства. Дори безкористната ѝ любов щеше да му бъде в тежест, когато и бездруго толкова много неща му бяха на главата. Морган можеше само да продължи да му я показва и да му вярва.

Макар че и това изглежда го извади до известна степен от равновесие, помисли тя и се усмихна леко. Сякаш не можеше напълно да проумее, че някой го виждаше такъв, какъвто беше, знаеше начина му на живот и при все това му имаше доверие. Дали пък би се чувствал по-спокойно и би го приел като нормално, ако Морган се беше отдръпнала малко от него след признанието, което ѝ направи? Сигурно по-лесно щеше да разбере неодобрението ѝ, отколкото пълното приемане на нещата. Е, какво пък, нека свиква, реши тя. Ще му се наложи да свикне, защото не се каня да му облекчавам живота по този начин.

Като не можеше да си намери покой, Морган стана и пак отиде до прозореца. Гледката беше съвсем различна от тази, на която толкова често се любуваше от балкона на своята стая. На такава височина всичко изглеждаше по-внушително, по-завладяващо и по-опасно. Тя потръпна. Скалните зъбери бяха по-страховити, а морето не така кротко. Как добре подходеше всичко това на мъжа, комуто беше отдала сърцето си... Който я бе покорил.

Ала стаичката нямаше балкон, а на Морган изведнъж ѝ се прииска да вдиша волно въздуха, да усети слънцето. Прекоси я и отиде в спалнята на Ник. Отвори вратата на балкона. Посрещна я рева на прибоя. Тя се разсмя и се надвеси над парапета.

Ах, би могла да прекара всеки ден от живота си с тази предизвикателна гледка, никога нямаше да ѝ омръзне. Можеше безкрайно да съзерцава как морето и небето си обменят багри, как чайките кръжат и стремително се спускат над водата, а после се връщат в гнездата си върху скалите. Щеше да поглежда надолу към вилата на Теохарис, да се любува на изчистените ѝ линии и елегантност, но би избрала грубия сив камък и замайващата височина.

Морган отметна назад глава и си пожела буря. Гръмотевици и мълнии, напорист вятър. Нима имаше на света по-добро място за една

развилняла се стихия? Тя се смееше и протягаше ръце към небето в молба да закипи и излее гнева си.

— Боже мой, колко си красива!

Морган се обърна. Очите ѝ все още блестяха предизвикателно. Облегнат на балконската врата, Ник се бе вторачил в нея. Със застинало лице и поглед — като острие на кама. Под привидно неподвижната и гладка повърхност се усещаше пламенната му същност, страстта — тлееща, клокочеща. Тя толкова му подхожда, помисли Морган, на това изсечено лице, на черните очи — дълбоки и бездънни, на устата — красива и жестока.

Тя се облегна на перилата и бризът подхвана краищата на косата ѝ. Очите ѝ приеха цвета на небето — чист и лазурен. От нея струеше енергия, жизненост и... малко лудост.

— Ти ме искаш, усещам го. Ела и ми покажи.

Причинява болка, осъзна той. Така и не знаеше, докато не се появи Морган, че желанието може да е мъчително. Сигурно това е така само когато обичаш. Само тогава желанието е болка. Колко пъти я бе любил миналата нощ? И всеки път беше като вилнееща буря. Ала сега, зарече се той, сега щеше да ѝ покаже нещо различно.

Бавно отиде до нея. Взе двете ѝ ръце, повдигна ги и притисна устни в дланите. Погледна я. Очите ѝ — широко отворени, развълнувани, устните — откrehнати в изненада. Нещо се надигна в душата му — обич, вина, нужда да даде.

— Нима съм проявявал тъй малко нежност към теб, Морган? — промълви.

— Николас...

Можа само да отрони името му. Сърцето ѝ препускаше лудо и се разтапяше едновременно.

— Не съм ли ти шептял мили думи, ласкави слова? — Той целуна пак ръцете ѝ, всеки пръст един по един. Тя не помръдваше, само го гледаше вторачено. — И въпреки това ти идваш при мен. Аз съм ти длъжник — каза Ник на гръцки. — Какво ще поискаш за отплата?

— Николас, аз...

Морган поклати глава. Не бе в състояние да говори, чувстваше се омаляла, почти се олюляваше от слабостта, която благата му нежност разля в тялото ѝ.

— Поиска да ти покажа колко те желая. — Той хвана лицето ѝ в шепи така, сякаш наистина бе порцеланова статуетка, после докосна устните ѝ почти благоговейно. От нея се изтръгна слаб, трепетен звук. — Ела и ще видиш — повдигна я Ник не буйно, както преди на прага на къщата, а като човек, който носи нещо много скъпо. — Ето така... — положи я внимателно. — На дневна светлина, в моето легло.

Отново взе ръката ѝ и започна да целува китката от едната и другата страна, усети забързаните удари на пулса ѝ. През цялото време я наблюдаваше. Тя лежеше кротко по гръб и го гледаше по начин, наподобяващ смаяно учудване.

Колко млада изглежда, помисли си той. И колко крехка. Не магьосница и не богиня, а само жена. Негова жена. Очите ѝ вече се замъгляваха, дишането ѝ се учести. Беше ѝ показал огъня и бурята, но нито веднъж, никога досега не ѝ бе дарил пролетта.

Ник се приведе и леко захапа устната ѝ, а ръцете му не си позволяваха друго, освен да я гаят по косата.

Трябва да е сън, така слаба и безтегловна се чувстваше. Той целуваше клепачите ѝ и само бледи разноцветни отблясъци танцуваха пред затворените ѝ очи. После устните му продължиха по челото, слепоочията, по скулите и брадичката, все така топли и нежни. Думите, които ѝ мълвеше, се разливаха по нея като уханен балсам. Би го прегърнала и привлякла по-близо до себе си, ако не чувстваше ръцете си прекалено натежали, за да ги повдигне. Затова лежеше отпусната в потока на неговата нежност.

Езикът му гальовно терзаше ухото ѝ — едно нашепнато обещание. Морган изстена покорно, ала Ник продължи надолу, по шията. С целувки, леки като дихание и шепот, омайни като вино. Тя потъваше все по-дълбоко. Нежността ги опиваше и двамата. Поглъщаше ги.

Като едва я докосваше, той разкопча блузата ѝ и я свали. Усети притиснатите ѝ в тялото му твърди гърди, но устата му се насочи към извивката на рамото ѝ. Усети и силата, и изящството му и бавно им се наслади.

Очите на Морган бяха затворени, натежали от златисти ресници. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки между устните. Ник можеше вечно да съзерцава този трепетен изблик на удоволствие. Зарови ръце в косите ѝ и я целуна. Усети нетърпеливото ѝ желание.

Бавно, като вкусуваше с наслада, пое надолу към меките възвишения на гърдите. Обхождаше ги в кръг с устни, нежно ги захапваше, докато тя започна да потрепва под него, сякаш се пробуждаше от сън. Ала той не бързаше, не спираше да я милва с ласкави думи и сладки целувки.

С мъчителна нежност прокара език по зърната на гърдите ѝ и се озова в плен на отчаяното си желание. Морган се извиваше и огъваше под тялото му, после движенията ѝ станаха ритмични и кръвта удари в главата му.

Тя усети милувката на силните му пръсти, които сега ѝ изглеждаха чувствителни и нежни като полъх на бриз по пламтящата ѝ кожа. Почувства надигналото се желание като болка.

Меки, бавни, гальовни, устните му се спускаха надолу по тялото ѝ, застояваха се на едно място, без да бързат, изследваха друго, докато спряха на корема ѝ там, където беше коланът на джинсите. Когато ги разкопча, Морган потръпна. Изви се нагоре да му помогне, но Ник ги смъкваше сантиметър по сантиметър и покриваше оголената плът с влажни целувки, а тя лежеше, заливана от вълните на безпаметно удоволствие.

Когато я съблече, той продължи да я боготвори с устни и изненадващо нежни ръце. Струваше ѝ се, че може да чуе как кожата ѝ мърка под ласките му. Желанието ѝ вече не беше замаяна наслада, то стана трескаво и неудържимо. Бедрата ѝ потрепваха от възбуда.

— Николас... — промълви. — Сега.

— Краката ти са ожулени от скалите — прошепна той и целуна стъпалото ѝ. — Грехота е да разваляш такава кожа, любов моя. — Докато прокараваше език по вътрешната страна на ходилото, я гледаше в лицето. Очите ѝ се разшириха, забулиха се от нарастващата възбуда. — Копнеех да те видя такава — продължи Ник дрезгаво, като едва се владееше. — Окъпана в слънчевите лъчи, разпиляла коси по възглавницата ми, с тръпнещо за мен тяло.

Той говореше, а устните му поеа по обратния път нагоре. Желанието вече туптеше болезнено, караше го да бърза, ала Ник възпираше припряното му нетърпение. Искаше му се до безкрай да я чувства, да се наслаждава на вкуса ѝ.

Ръцете ѝ, вече не тъй натежали и безсилни, се обвиха около него. Всеки нерв, всяка пора от тялото ѝ сякаш се бяха устремили към него.

Плътта му беше гореща и влажна като нейната, дишането му също тъй трескаво.

— Попита ме колко те желая — прошепна той, а стонът ѝ, когато се плъзна вътре в нея, го възбуди до нетърпимост. — Погледни ме и ще разбереш.

Морган го придърпа до устните си и Ник вече не можеше да се спре.

Той я държеше притисната в обятията си и нежно я галеше по гърба, докато тръпките ѝ затихнаха. Тя се бе прилепила до него, колкото опиянена от любов, толкова и смаяна. Откъде би могла да знае каква нежност бе спотаена в душата му? Как би могла да допусне, че така щеше да я развълнува? Премига, за да преглътне напрегите сълзи и притисна устни в шията му.

— Накара ме да се почувствам красива — прошепна.

— Ти си красива — повдигна глава Ник и се усмихна. — И уморена — добави, като прокара пръст по тъмните сенки под очите ѝ. — Трябва да поспиш, Морган, не искам да грохнеш.

— Няма да грохна — сгуши се тя на рамото му и се намести удобно. — Ще има време да се наспя. Нали предложи да забегнем някъде заедно.

Ник се отпусна отново в леглото и се втренчи замислено в тавана. Въртеше несъзнателно кичур от косата ѝ върху пръста си. Едва ли да прекара няколко дни с нея щеше да му бъде достатъчно. Но преди всичко трябваше да мине тази нощ. Имаше да свърши още нещо.

— Къде искаш да отидем?

Морган си спомни мечтите за Венеция и Корнуолската пустош. Тя въздъхна и затвори очи.

— Където и да е. Може и просто тук — засмя се и се надигна, подпряна на гърдите му. — Все едно къде ще бъдем, възнамерявам през повечето време да те държа в леглото.

— Така, значи? — изкриви той устни и я дръпна за косата. — Започвам да си мисля, че имаш помисли единствено към тялото ми.

— Ами бива си го — прокара бавно ръце по раменете му Морган, като се наслаждаваше на твърдата плът и усещането за сила. — Стройно, мускулесто... — Ръцете ѝ се плъзнаха надолу и внезапно спряха. Беше забелязала малък белег върху гърдите. Загледа го

свърсено. Беше като не на място върху гладката мургава кожа. — Откъде имаш това?

Ник надигна глава и погледна натам.

— А, стар спомен от една схватка — каза нехайно.

От нож е, досети се изведнъж тя. Обзелият я ужас се отрази в очите ѝ. Той го забеляза и прокле мислено невъздържания си език.

— Морган...

— Не, недей, моля те. — Тя зарови лице на гърдите му и го прегърна силно. — Не казвай нищо. Просто ме остави за малко.

Беше забравила. Нежността и красотата на любовта им бяха прогонили някак си всички неприятности и безпокойства от ума ѝ. Не беше трудно да се престори за известно време, че нищо не я тревожи, че не съзнава предстоящата опасност. Не, преструвките са за децата, каза си. Точно сега не му бе нужно да се справя и с детинщини. Ако не друго, можеше да му даде поне онова, което беше останало от силите ѝ. Загърби страховете си, целуна го и легна спокойно до него.

— Всичко ли върви така, както искахте с капитан Триполос?

Силна жена, помисли Ник и сплете пръсти в ръката ѝ. Изключителна жена.

— Доволен е от информацията, която му дадох. Проницателен е и има здрава захапка, въпреки цялата си мудност.

— Да, още първия път, когато го видях, реших, че ми прилича на булдог.

Той се подсмихна и я привлече към себе си.

— Сполучливо описание, Афродита. — Протегна се и взе цигара от нощното шкафче. — Мисля, че е един от малкото полицаи, с които намирам за поносимо да работя.

— Защо ти... — Морган спря внезапно и втренчи очи в тънката кафява цигара. — Господи, как можах да забравя!

Ник издиша струйка дим.

— Какво си забравила?

— Цигарата — изправи се тя и седна в леглото. Прокара пръсти през разрошената си коса. — Угарката, която видях близо до трупа.

Той повдигна вежда, ала вниманието му бе отвлечено от бялата ѝ гръд, намираща се в тъй близък обсег.

— Е, та?

— Беше скорошна и от онази, скъпата марка, каквито и ти пушиш. — Морган въздъхна нетърпеливо. — Трябваше още по-рано да ти кажа, но сега вече едва ли има някакво значение. Ти все едно знаеш кой е убил Стевос и кой ръководи контрабандата.

— Такова нещо не съм ти споменава.

— Нямаше нужда да го споменава.

Ядосана на себе си, тя се намръщи и пропусна да забележи изпитателния поглед на Ник.

— Защо нямаше нужда?

— Щеше да ми кажеш, ако не беше видял тогава лицето му. След като изобщо не ми отговори, разбрах, че си го видял.

— По дяволите, извадил съм голям късмет, че не си ми се изпречвала на пътя досега. Опасявам се, че с кариерата ми щеше набързо да бъде свършено — добави. — Аз също забелязах цигарата.

— Трябваше да се сетя — промърмори Морган.

— Мога да те уверя, че и Триполос не я е пропуснал.

— Тази проклета цигара ме докара до лудост — въздъхна тя раздразнено. — Имаше моменти, когато подозирах всички, които познавам — Дориан, Алекс, Йона, дори Лиз и Ендрю. Почти бях превъртала.

— Не спомена мен — обади се той, забил поглед в цигарата, която въртеше в ръката си.

— Нали вече ти казах защо.

— Да — измърмори Ник, — беше някакъв странен комплимент, който не съм забравил. Трябваше по-рано да ти кажа с какво се занимавам, Морган, и да не ти терзая ума. Щеше навярно да спиш по-добре.

Тя се наведе и го целуна.

— Не се безпокой за съня ми. Ще започна да мисля, че изглеждам като вещица.

Той я прегърна през врата, за да я задържи близко до себе си.

— Ще мирясаш ли, ако ти кажа, че е вярно.

— Няма, само зле ще си изпатиш.

— Е, тогава ще те излъжа и ще ти кажа, че си прелестна.

С ловко движение Морган все пак го сръга в ребрата.

— Значи играта загрубява — смачка Ник цигарата в пепелника и я затисна под себе си.

Тя се боричка известно време, после го погледна с присвити очи.

— Имаш ли представа колко пъти вече си ме приковавал по този начин?

— Колко?

— И аз не знам — разширяваше се бавно усмивката ѝ. — Ала мисля, че започва да ми харесва.

— Мога да се постарая да ти хареса още повече — прекъсна той по-нататъшния ход на усмивката ѝ с целувка.

Този път нежността отстъпи на буйната пламенност. Разпалена не по-малко от него, Морган се остави да я води страстта. Страхът, че това можеше да е за последен път, направи желанието ѝ отчаяно и припряно. От нейния огън в кръвта му пламна жарава.

Там, където ръцете му бяха пълзели, сега препускаха. Където устните му бяха като полъх, сега ламтяха. Тя се гмурна в пламъците, без да разсъждава. Устата ѝ бе ненаситна, търсеше и поемаше вкуса му навсякъде, а ръцете ѝ трескаво го галеха и възбуждаха.

Никога не бе чувствала тялото си тъй гъвкаво, тъй едновременно податливо и умело. В един момент то се отзоваваше и разтапяше в неговото, а в следващия му се изплъзваше и го докарваше до лудост. Чуваше бушуващото желание в накъсаното му, хрипливо дишане, чувстваше го в напрегнатите му, потръпващи мускули под сновящите ѝ навред ръце, вкусваше го по влажната му кожа. То бе опустошително и неукротимо като нейното.

Морган се изви към него, когато устата му се устреми надолу, но това беше по-скоро настойчиво искане, а не покана. Заше метена от собствената си неудържимост, от своята сила и власт, тя зарови ръце в косата му и го накара да я запрати в замайващите висини. Дори когато извика, жадуваше за още. И Ник ѝ даваше и даваше.

Ала Морган не се задоволи със своята наслада. Безжалостно се стремеше да отнеме и последните остатъци от разсъдъка му. Ръцете ѝ бяха като никога ловки и сръчни. Зъбите ѝ го хапеха, преди езикът ѝ бързо да заличи бледите следи. Чу го да ръмжи и стене и от гърлото ѝ се изтръгна сподавен, зноен смях. Дъхът му секна, когато ръцете ѝ го достигнаха, а после тя го чу да проклина, усети мощния му тласък в себе си и слънцето се взриви на огнени парчета.

След време, много по-късно, когато Ник трябваше вече да я оставя, той я целуна с безкрайна нежност, изправи се да седне в

леглото, надигна и нея.

— Тръгваш ли?

— Скоро. Трябва преди туй да те изпратя до вилата. Ще стоиш вътре. Заклучи вратите и кажи на прислугата да не отварят на никого. Абсолютно на никого.

Морган искаше да обещае, но думите не излизаха от устата ѝ.

— Когато свършиш, ще дойдеш ли? — попита вместо това.

Ник се усмихна и приглади разпиляната ѝ коса.

— Предполагам, че ще мога пак да се справя с лозата под прозореца ти.

— Ще те дочакам и ще те пусна през главния вход.

— Афродита — допря той устни до ръката ѝ. — Къде остана романтиката?

— О, Господи! — прегърна го тя през врата и се прилепи до него. — Не смятах да го казвам, обещах си, че няма, но... Пази се. — Морган сдържа сълзите и сгуши лице на гърдите му. — Моля те, бъди предпазлив. Умирам от страх за теб.

— Недей. — Усети влагата по кожата си и я прегърна силно. — Недей да плачеш заради мен.

— Извинявай. — С огромно усилие тя преглътна сълзите. — Не ти помагам с това.

Ник я отдръпна назад и се взря в мокрото ѝ лице и окъпаните от сълзи очи.

— Не ме моли да не отивам, Морган.

— Няма — преглътна тя пак. — Ти не ме моли да не се тревожа.

— Това ще е за последен път! — избухна той.

Морган потрепери, ала очите ѝ твърдо бяха приковани в неговите.

— Да, зная.

— Само ме чакай — прегърна я Ник. — Чакай ме.

— С бутилка от най-доброто шампанско на Алекс — обеща тя с укрепнал глас.

Той я целуна по слепоочието.

— Сега ще опитаме от моето, преди да те изпроводя — отвърна ѝ и я откъсна от себе си. — Ще вдигнем тост за нашето утре.

— А-ха — усмихна се Морган. Усмивката успя да пропълзи и в очите ѝ.

— Стой така — целуна я пак Ник и подложи възглавницата под гърба ѝ, за да се облекне. — Отивам да донеса.

Тя изчака вратата да се затвори след него и зарови лице във възглавницата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събуди, беше тъмно. Замаяна, Морган премига и се помъчи да разбере къде се намира. Цареше тишина и стаята бе изпълнена с движещи се сенки. Беше завита с нещо меко и леко, обточено с копринени ресни. Под покривалото тялото ѝ беше топло и голо.

Николас, мина като светкавица през ума ѝ. Заспала е и той е тръгнал. Изстена и се надигна. Седна в леглото и прегърна с ръце коленете си. Как можа да загуби тези последни скъпоценни секунди, през които можеха да бъдат заедно? И откога ли го няма, помисли стреснато. Пресегна се с разтреперани пръсти и запали лампата на нощното шкафче.

Светлината разсея донякъде страха ѝ. Накани се да стане и да потърси часовник, когато забеляза бележката, подпряна на лампата. Взе я и се взря в отсечения, твърд почерк. Беше написано само: „Лягай отново да спиш“.

Точно в негов стил, помисли тя и за малко да се разсмее. Стисна листчето в ръка, като че ли то ѝ даваше усещането, че бе по-близо до Ник. Стана и се огледа за дрехите си. Не ѝ беше нужно много време, за да разбере, че бяха изчезнали.

— Гадина такава! — избухна на глас, забравила на мига нежните си мисли отпреди секунда.

Значи бе решил да не рискува и бе взел мерки да бъде сигурен, че ще стои затворена и няма как да излезе. Гола, с ръце на кръста, Морган кръстосваше намръщено стаята. И къде, по дяволите, смята, че ще взема да ида, ядосваше се мислено. Откъде бих могла да зная къде е? И... Какво прави, помисли с нов пристъп на безпокойство.

Ще чакам, каза си. Изведнъж ѝ стана студено и взе покривката от леглото да си я наметне. Мога единствено да стоя и да чакам.

Времето едва пълзеше, минутите се влачеха безкрайни, мудно се сменяха една друга. Тя крачеше напред-назад, после си налагаше да седне, само за да рипне пак след малко и отново да тръгне в обиколка

из стаята. Скоро ще настъпи утрото, убеждаваше се сама, някой и друг час още. И тогава чакането ще свърши. За всички тях.

Не, не мога да издържам, решаваше отчаяно в един момент. Трябва да издържа, упрекуваше се в следващия. Няма ли най-сетне да се върне! По едно време Морган изпухтя гневно и хвърли покривалото на пода. Може и да ѝ се налага да чака, рече си, като се отпрати към гардероба, но проклета да е, ако стои и чака гола!

Ник разкърши рамене и потисна желанието да запали цигара. Дори нейното малко огънче щеше да е издайническо и опасно в момента. Заливът се къпеше в млечнобяла лунна светлина и тишина. От време на време иззад скалите се долавяше приглушен шепот. Не бяха духове, а мъже в униформи. Заливът още пазеше своите тайни. Той вдигна бинокъла и отново огледа морето.

— Някакъв знак?

Приклекнал до една скала, Триполос въртеше в устата си тънка тревичка и имаше вид на човек, който се е настанил забележително удобно. Ник само поклати глава и предаде бинокъла на Стефанос.

— Тридесет минути — заяви Стефанос, като погризваше изгасналата си лула. — Вятърът довява шума от мотор.

— Аз не чувам нищо — смръщи със съмнение вежди Триполос.

Ник се подсмихна, обзет от надигащото се познато чувство на възбуда.

— Стефанос чува това, което другите не могат. Само кажете на хората си да имат готовност.

— Моите хора винаги имат готовност. — Триполос плъзна очи по лицето на Ник. — Работата май ви доставя удоволствие, господин Грегорас.

— Понякога — измърмори Ник, после се усмихна. — Този път, ей богу, да.

— Скоро ще приключи — обади се отстрани Стефанос.

Ник обърна глава и срещна погледа му. Разбра, че изказването се отнасяше не само за тазнощната акция, а за цялата му досегашна дейност. Не му беше казвал, ала явно Стефанос не само се досещаше, а го знаеше.

— Да — отвърна просто и пак обърна очи към морето.

Замисли се за Морган. Надяваше се, че тя все още спи.

Изглеждаше толкова красива... И така изтощена, когато той се върна в стаята. Бузите ѝ бяха мокри. По дяволите, не можеше да понесе мисълта, че бе плакала. Но почувства облекчение, че бе заспала. Така поне нямаше да вижда терзанието в очите ѝ, когато я оставяше.

Там е в по-голяма безопасност, отколкото ако я бях отвел във вилата, каза си Ник. При добър късмет, все още ще спи, когато той се върне и така щеше да ѝ спести часовете на безпокойство. Да ѝ скрие дрехите беше едно хрумване, което му донесе известно успокоение. Дори такова шило в торба като Морган нямаше да тръгне да броди наоколо без нищо на гърба си.

Ник отново се подсмихна. Ако се събуди и си ги потърси, има да го проклина. Тази мисъл му достави за миг удоволствие. Представи си я да стои бясна в средата на спалнята, покрита само от лунна светлина.

Усети болезнено присвиване от надигналото се желание. Даде си дума, че като се върне, цял ден ще я държи така гола — като открит огън, чак докато слънцето залезе.

Той вдигна бинокъла и обходи тъмното море.

— Идват.

Луната очерта силуета на лодка. Десетина мъже наблюдаваха приближаването ѝ от прикритието си зад скалите. Лодката се плъзгаше тихо по водната повърхност, карана на гребла.

На брега бе вързана с въже с няколко сръчни движения и малко приказки. Ник разпозна миризмата. Мириса на страха. Отново го обхвана възбуда, макар лицето му да остана каменно спокойно. Той е тук, помисли си. В ръцете ни е.

Екипажът напусна лодката и се скупчи на брега. В мрака към групичката се присъедини черна фигура с качулка. По даден от Ник сигнал заливът бе зает с ярка светлина. Застиналите камъни се превърнаха в хора.

— В името на Краля! — извика високопарно Триполос. — Този съд ще бъде претърсен за незаконна контрабанда. Хвърлете оръжие и се предайте!

Крясъци и блъсканица нарушиха застиналото безмълвие на залива. Мъже, търсещи спасение, и мъже, хвърлили се да ги заловят, се преплетоха във внезапен хаос от звуци и подскачащи светлини.

Пистолетни изстрели разцепиха въздуха. Разнасяха се гневни крясъци, викове на болка. Блъскаха се в скалите, отскачаха и глухо отекваха отново във въздуха.

Бандитите се биеха с юмруци и ножове. Схватката беше кратка, ала жестока.

Ник видя закачулената фигура да се отделя от бъркотията и да се измъква бързо. Изруга, затъкна пистолета в колана и се впусна подире ѝ. Хвърли се със скок върху едрото тяло. Срутиха се, затъркаляха се заедно по скалата, като и двамата ругаеха безпомощно, докато падаха. Почувстваха равна почва под краката си, те скочиха, матово проблесна острието на нож, и Ник хвана с две ръце яката китка, за да спре насочения към гърлото си удар.

Пукотът на изстрелите накара Морган да подскочи от стола. Дали наистина ги бе чула, или само си бе въобразила, чудеше се, а сърцето ѝ започна да блъска в гърдите. Можеше ли да са толкова близо? Тя се взря в тъмнината и тогава чу още един изстрел, после отразеното му от скалите ехо. Скова я ужас.

Всичко е наред, той е добре, повтаряше си трескаво. Скоро ще е тук и всичко ще свърши. Зная, че е добре.

Преди още думите да довършат в ума ѝ, Морган вече тичаше надолу по стълбата и изскочи навън от къщата.

Като се убеждаваше мислено, че няма нищо неразумно в постъпката ѝ, тя се отправи към морето. Просто отиваше да го посрещне. Ник и без друго щеше да се появи всеки миг, а Морган искаше по-скоро да го види и с очите си да се убеди, че не бе ранен. Джинсите на Ник ѝ висяха хлабаво, докато тя устремно се спускаше по пътеката край скалите. Задъха се от бързане, вече не чуваше нищо, само краката ѝ шляпаха върху твърдата земя. Морган помисли, че ще си отдъхне, ако чуе отново гърмежите. Те ще я улеснят да определи поне посоката и да знае къде да ги търси.

Тогава, от горната площадка на спускащите се към морето каменни стъпала, тя го видя да крачи през пясъка. Изхлипа от облекчение и се втурна надолу да го посрещне.

Той продължаваше да върви бързо, така вгълбен в собствените си мисли, че не забеляза приближаването ѝ. Морган понечи да го извика,

но звукът замръзна в гърлото ѝ. Спря да тича. Не беше Николас, разбра, вторачена в черната закачулена фигура. Походката не бе неговата, движенията. Пък и нямаше причина да носи тази маска. И преди още да бе проумяла, мъжът посегна и отметна качулката. Лунните лъчи паднаха върху руси къдри.

О, Господи, такава глупачка ли е била, за да не се досети? Тези спокойни, кротки очи. Прекалено спокойни, даваше си сметка едва сега. Беше ли мяркала изобщо някакво чувство в тях? Тя направи крачка назад, като отчаяно се озърташе за някакво прикритие. Но в този момент той се обърна. Лицето му застина, щом я видя.

— Морган, какво правиш тук?

— Аз... Искях да се разходя. — Тя се стараеше гласът ѝ да прозвучи нормално. Нямаше място за отстъпление. — Нощта е прекрасна. Всъщност, вече е почти утро. — Той се приближаваше към нея, а Морган облиза устни и продължи да говори: — Не очаквах да те видя. Изненада ме. Аз мислех...

— Мислеше, че съм в Атина — довърши с усмивка Дориан. — Ала, както виждаш, не съм. И се опасявам, Морган, че си видяла твърде много.

Той свали качулката, подържа я за момент във въздуха и я пусна на земята.

— Да, така е.

Нямаше смисъл да се преструва.

— Жалко — не остана и помен от усмивката му. — Все още обаче може да си ми полезна. Като заложенка — рече замислено и напрегнато се взираше в лицето ѝ. — Да, при това американка.

Сграбчи я за ръката и я повлече през пясъка.

Тя се дърпаше и съпротивляваше, колкото можеше.

— Пусни ме, няма да дойда с теб!

— Нямаш избор — пипна Дориан ръкохватката на ножа, — освен ако не предпочиташ да свършиш като Стевос.

Морган преглътна сухо, като се препъваше и залиташе след него. „Някои хора не са способни на чувства — любов, омраза“. Тези думи не бяха насочени тогава към Йона, проумя Морган, а се отнасяха за самия него. Той беше опасен като преследван звяр.

— Ти се опита да убиеш и Йона също.

— Беше станала алчна и нетърпима. Лакомеше се не само за пари, а имаше апетит и към мен. Мислеше да ме шантажира и принуди за брак. — Дориан се засмя късо. — Не беше трудно да я изкуша с нейния хероин. Смятах, че дозата, която ѝ дадох, е достатъчна.

Морган нарочно падна на колене, сякаш се беше спънала.

— Щеше да я довършиш онази сутрин, ако не я бях намерила първа.

— Имаш навика да се озоваваш не където трябва! — Той грубо я изправи на крака. — Наложил ми се известно време да се правя на опечален и разтревожен влюбен... Да снова напред-назад между Атина и Лесбос. Досадно. Само ако ме бяха оставили в болницата насаме с нея за миг... — Дориан сви рамене, като че ли животът и смъртта на една жена не означаваха нищо. — Но тя оживя и ще проговори. Във всеки случай, настъпи време да се действа.

— Не си получил последната пратка — изтърси Морган, само и само да отвлече вниманието му и да го забави. Да не я повлече нагоре, сред укритието на скалистите зъбери и тъмнината.

Той замръзна в крачка и се извърна към нея.

— Откъде знаеш това?

— Помагах при отмъкването ѝ — каза тя първото, което ѝ хрумна. — Къщата ти на хълма, пещерата...

Думите секнаха внезапно, когато я стисна за гърлото.

— Значи ти си взела това, което си е мое! Къде е то?

Морган поклати глава.

— Къде? — стисна я Дориан още повече.

Тя се беше вторачила в лицето му, обляно от лунните лъчи. Като бог е, помисли си, прилича на древен бог. Защо бе забравила, че боговете са кръвожадни? Морган докосна ръката му в жест на покорство. Пръстите му се поотпуснаха леко.

— Върви по дяволите!

Той замахна бързо и я удари с опакото на ръката си през лицето. Тя рухна на пясъка. Погледна я със спокойно сини, празни очи.

— Ще ми кажеш, преди да съм се разправил с теб. Ще ме молиш да ми кажеш — наведе се Дориан към нея. — Ще имаме време, когато напуснем острова.

— Нищо няма да ти кажа — заотстъпва Морган заднешком на четири крака. — Полицията знае кой си и няма дупка на земята, където

можеш да се скриеш.

Той протегна ръка, хвана я за косата и болезнено я дръпна да се изправи.

— Щом предпочиташ да умреш...

Тогава ръката му се разтвори и тя отново падна на колене, а Дориан се олюля назад и рухна на пясъка.

— Ник? — избърса кръвта от устата си Дориан. Погледът му беше устремен нагоре. — Това се казва изненада. — Очите му се спряха на револвера, който Ник държеше в ръка. — Страхотна изненада.

— Николас!

Морган се изправи на крака. Той дори не я погледна. Ръката му беше твърда и скована като камък, когато тя посегна да го докосне.

— Мислех... Боях се, че си убит.

— Ставай! — направи той жест на Дориан с револвера. — Или ще ти изпратя куршум в главата, както лежиш там.

— Ранен ли си? — хвана го Морган за ръката и го разтърси, за да получи някакъв знак. Беше виждала този студен поглед и преди. — Когато чух изстрелите...

— Не пречи — отблъсна я той, без да сваля поглед от Дориан. — Извади пистолета! Хвърли го там! — посочи с глава и сам отпусна револвера си. — С два пръста. Само ако мръднеш, дори ако вдишаш не както трябва, това ще е последния ти дъх в живота.

Дориан измъкна с бавно движение пистолета, провеси го встрани, после го хвърли.

— Длъжен съм да призная, че ти силно ме удиви, Ник. Поразен съм. Значи ти си бил този, който от месеци ми вървеше по петите.

— Удоволствието беше мое.

— А аз бях готов да се закълна, че си човек, който се интересува само от своите дрънкулки и от правенето на пари. Винаги съм се възхищавал на твоята безпощадност в бизнеса... Ала изглежда не съм бил наясно относно целия ти бизнес. — Една от изящните му вежди се изви въпросително. — Полицай ли си?

На устните на Ник се появи тънка усмивка.

— Отговарям само пред един човек — каза тихо. — Адонти. — Внезапният проблясък на страх в очите на Дориан му достави голямо

задоволство. — Ти и аз все едно щяхме рано или късно да стигнем дотук. За малко това да стане миналата нощ.

Бърза сянка премина през лицето на Дориан.

— Миналата нощ ли?

— Да не мислиш, че единствено козата те съзерцаваше? — изсмя се дрезгаво Ник.

Дориан кимна.

— Подуших, че има нещо... Глупаво постъпих да не се доверя на нюха си.

— Станал си небрежен, Дориан. Бях на твое място по време на последния курс и накарах хората ти да треперят.

— Ти... — промълви вцепенено Дориан.

— Добра стока според сътрудниците ми в Атина — добави Ник. — Всичко можеше да свърши за теб още тогава, но чаках да се уверя, че Алекс не е замесен. Заслужаваше си да се изчака.

— Алекс? — разсмя се Дориан за първи път искрено. — На Алекс не му стиска за тая работа. Мисълта му е заета само с неговата жена, корабите му, с неговата почтеност и достойнство. — Той отправи към Ник замислен поглед.

— Ала по отношение на теб, както се оказва, съм се заблуждавал. Смятах те за богат и твърде чистосърдечен глупак, който, вярно, създаде ми известно неудобство заради онази разходчица с Йона, но едва ли заслужаващ особено безпокойство. Моите поздравления за таланта ти на измамник и... — Погледът му се отмести и спря върху Морган. — За вкуса ти.

— Ефхаристо.

Морган гледаше с объркване, после с ужас, когато Ник хвърли оръжието си до това на Дориан. Пистолетите лежаха един до друг черни и застрашителни върху белия пясък.

— Мой дълг е да те предам на капитан Триполос и гръцките власти. — Спокойно и бавно Ник измъкна нож. — Но за мен ще е удоволствие да ти извадя сърцето, задето ѝ посегна с мръсните си ръце.

— Не! Николас, недей!

Тя се спусна панически към него, ала той ѝ заповяда кратко:

— Връщай се във вилата и стой там!

— Моля — намеси се Дориан с усмивка и се изправи на крака. — Морган трябва да остане. Такова интересно развитие на нещата. — Той също извади нож с театрален жест. — Тя ще бъде добра награда за този от нас, който остане жив.

— Тръгвай — нареди ѝ отново Ник.

Ръката му стисна ножа. Беше наполовина грък — достатъчно, за да усети вкус на кръв, когато видя Дориан да я удря. Морган забеляза погледа в очите му.

— Николас, недей! Нищо не ми е направил.

— Остави отпечатъка си върху лицето ти — отвърна той тихо и завъртя ножа в дланта си. — Махни се от пътя.

Тя хвана лицето си в шепи и отстъпи назад.

Двамата се приведоха и започнаха да се обикалят в кръг. Остриетата улавяха луната и я задържаха върху си — сребристо блестяща, омайна и красива.

При първото нападение на Дориан Морган закри уста с ръка, за да заглуши вика. Тук нямаше нищо от грациозната зрелищност на един двубой, изигран върху сцената. Този тук беше истински и смъртоносен. Нямаше насмешливи закачки и гръмък смях при атаките и отстъпленията, при сблъсъците и отбиването на ударите. През очите на двамата мъже гледаше смъртта. Тя усещаше сладникавата миризма на кръв и миризмата на пот, лъхаща от двамата.

Бледите им лица, безмълвните движения, студеният блясък на звездите върху черното небе, придаваха на разиграващата се сцена нереална призрачност. Чувахе се само дишането им, плисъка на морето, свистенето на стоманата, разсичаща въздуха. Ник го водеше към водата, по-далеч от Морган. Всичките му чувства бяха вкаменени. Добре знаеше, че не бива да се поддава на клокочещия гняв, който можеше да замъгли разсъдъка му. Дориан се биеше хладнокръвно. Едно празно сърце беше само по себе си предимство.

— Ще се забавлявам с тази жена още преди да е свършила нощта — подхвърли Дориан, когато острието срещна острие. Устните му се изкривиха в злобен присмех, като видя мярналата се дива ярост в очите на Ник.

Морган примря от ужас, забелязала тъмното петно, което запълзя надолу по ръкава на Ник, там, където Дориан го бе сварил незащитен и

се беше промъкнал през отбраната му. Би извикала, ако дъхът ѝ не бе спрял. Би се молила, ако умът ѝ не се бе вцепенил.

Бързината, с която те се вкопчиха един в друг, я слиса. Както се дебнеха от разстояние в един миг, в следващия вече се бяха вплели в едно. Затъркаляха се по пясъка, в объркана топка от крайници и проблясващи ножове. Тя чуваше сумтене, тежко дишане и хрипливи проклетия. После Дориан беше отгоре му. Морган гледаше, занемяла от ужас, как замахна и заби ножа. Той се забодде в пясъка, на милиметри от лицето на Ник. Без да мисли, тя се хвърли към пистолетите.

Първия път оръжието се изплъзна от ръцете ѝ и падна на земята. Морган стисна зъби и го взе пак. Както бе коленичила, запълзя към вплетените тела. Беше готова да извърши това, което винаги бе смятала за най-омерзителното нещо — да убие. Да убие хладнокръвно и безчувствено.

Неистов вик разцепи въздуха, безумен, животински. Без да знае от чие гърло се беше изтръгнал, тя стисна пистолета с две ръце и го насочи към неподвижната купчина върху пясъка. Още чуваше тежкото дишане... Но само на един от тях. Ако се изправи Дориан, даде Морган клетва пред себе и пред Ник, щеше да натисне спусъка.

Сянката се надигна. Тя сви устни. Пръстът ѝ на спусъка потрепваше.

— Остави проклетото нещо, Морган, преди да си ме убила.

— Николас!

Пистолетът се изплъзна от треперещите ѝ ръце. Той тръгна към нея със залитане. Пресегна се и я изправи на крака.

— За какво ти беше този пистолет, Афродита? — каза тихо, усетил, че цялата се тресе. — Нямаше да натиснеш спусъка.

— Напротив — погледна го тя в очите. — Щях.

Ник се вторачи в нея за миг и разбра, че говори самата истина. Прегърна я с проклетие на уста.

— По дяволите, Морган, защо не си стоя във вилата? Искях да те избавя от това.

— Не можех да остана там, още повече щом чух изстрелите.

— Правилно, чула си стрелбата и повече от естествено е да изтичаш веднага навън.

— А какво друго можех да направя?

Той отвори уста отново да изругае, ала премълча.

— Откраднала си ми дрехите — каза меко.

Сега не бе моментът да ѝ се кара, рече си и я погали по косата. Трепери като лист. Но после, малко по-късно, ей богу...

— Ти започна пръв. — Така и не му стана ясно звукът, който чу, дали беше смях, или хлипане. — Помислих си... — продължи тя и изведнъж усети топлата влага върху дланта си. — Господи, Николас, ти си ранен!

— Няма нищо, дребна работа, аз...

— Дяволите да те вземат, престани да се перчиш като глупав фукльо! Може да ти изтече кръвта!

Той се разсмя и я притисна до гърдите си.

— Не съм глупав фукльо, Афродита, ала ако това ще те направи щастлива, може да се заемеш с всичките ми драскотини малко по-късно. Сега ми трябва едно друго лекарство. — Ник я целуна, като не ѝ даде възможност да спори. Пръстите ѝ се вкопчиха в ризата му и Морган изля всичко, което имаше, в това единствено докосване на устните им. Страхът се стопи, а с него и останалите ѝ сили, които я бяха крепили досега. Отпусна се в ръцете му. — Ще имам нужда от доста грижи за много дълго време — прошепна той. — Изглежда съм ранен значително по-сериозно, отколкото си мислех. Не, недей! — отдръпна я Ник, като почувства сълзите ѝ върху бузата си. — Морган, не плачи. Това е единственото, струва ми се, което няма да мога да понеса тази нощ.

— Не плача — каза тя, докато сълзите ѝ продължаваха да текат. — Няма да плача. Само не спирай да ме целуваш. Не спирай.

Морган се притисна в него. Когато го почувства топъл и истински до себе си, сълзите и треперенето ѝ секнаха.

— Е, господин Грегорас, както се вижда, най-сетне заловихте господин Зулас.

Ник изруга кратко, но без яд. Като държеше Морган в прегръдките си, погледна над главата ѝ към Триполос.

— Вашите хора хванаха ли останалите?

— Да.

Капитанът отиде тромаво до трупа и бегло го огледа. Забеляза, ала без да каже нищо, счупената ръка, както и раната от нож. Направи знак на един от хората си да се приближи.

— Вашият човек ще се погрижи за откарването им — продължи Триполос.

Ник държеше Морган с гръб към безжизненото тяло върху пясъка. Посрещна спокойно многозначителния поглед на Триполос.

— Изглежда сте имали доста неприятности тук — отбеляза капитанът и премести очи към лежащите на земята пистолети. Беше си направил своите заключения. — Жалко, че няма да се изправи пред съда.

— Жалко — съгласи се Ник.

— Изпуснали сте оръжието си, докато се е съпротивлявал при задържането, както виждам.

— Така изглежда.

Триполос се наведе с пъшкане, вдигна пистолета и му го подаде.

— Работата ви приключи, нали?

— Да, моята работа приключи.

Триполос се поклони леко.

— Моите благодарности, господин Грегорас. — Той се усмихна, вперил поглед в гръба на Морган. — И поздравления.

Ник повдигна вежда и кимна леко.

— Сега ще заведе госпожица Джеймс вкъщи. Можете да ме потърсите утре, ако е необходимо. Лека нощ, капитане.

Морган склони глава на рамото му и се отправиха към каменните стъпала, изрязани в скалата. Само допреди малко тя се бе борила да не стигне до тях. А сега ѝ се струваха като пътя на по-нататъшния ѝ живот.

— Ах, погледни, звездите избледняват. — Морган въздъхна. Вече нямаше нищо, нито страхове, нито тревоги. И никакви подозрения. — Имам чувството, че цял живот съм чакала това разсъмване.

— Чувал съм, че искаш да отидеш във Венеция и да се разхождаш с гондола.

Тя вдигна изненадано поглед, после се разсмя.

— Ендрю ти е казал.

— Той спомена още Корнуол и Елисейските полета.

— Трябва да се науча също да ловя риба, как да хвърлям въдица — добави Морган.

Доволна наблюдаваше двуборството на деня с нощта.

— Аз съм труден човек, Морган.

— Какво? Ами да, точно така — съгласи се разпалено тя. — Много труден даже.

Ник спря в подножието на стъпалата и я обърна с лице към себе си. Не му беше лесно да изрече думите. Зачуди се защо си бе мислил, че ще е лесно.

— Вече ме познаваш от най-лошата ми страна. Не се случва често да съм нежен, имам тежък характер. Склонен съм към мрачни настроения, придирчив съм, понякога ме прихваща дяволско безразсъдство.

Морган сподави една прозявка и му се усмихна.

— Аз ще съм последната, която ще го отрече.

Той се почувства неловко и глупаво. И, както с учудване установи, уплашен. Дали една жена би приела уверенията в любов на мъж, когото е видяла да убива човек? А имаше ли той право да ѝ ги поднесе? Надникна в ясните ѝ очи, после я огледа цялата. Стоеше изправена, слаба и крехка в неговите дрехи, които висяха на тялото ѝ — джинсите се смъкваха на ханша, ризата се димпеше, скривайки малките ѝ, твърди гърди, а кръста ѝ би могъл да обхване с две ръце. Има или няма право, но не можеше да продължи без нея.

— Морган...

— Николас? — Усмивката ѝ стана озадачена. С усилие се мъчеше да прогони налегналата я умора. — Какво има? — Погледът му беше тъмен, напрегнат, може би малко отчаян. — С ръката ти ли нещо? — посегна тя към него.

— Не! По дяволите! — Сграбчи я за раменете и я разтърси. — Остави ръката, слушай ме!

— Слушам те — сопна се Морган леко раздразнена. — Какво ти става?

— Това!

Той впи устни в нейните. Имаше нужда от вкуса ѝ, от силата ѝ. Когато я отдръпна, ръцете му бяха нежни, ала очите горяха.

Тя се засмя и поклати глава.

— Николас, ако ме оставиш да те заведа до вкъщи и да се погрижа за ръката ти...

— Ръката ми е дреболия, Афродита.

— Не мисля така — възрази Морган и понечи да се обърне.

— Морган. — Спря я, преди да бе започнала да се качва по стъпалата. — От мен ще излезе един труден, вбесяващ съпруг, но ти няма да скучаеш. — Хвана ръцете ѝ и ги целуна, както беше направил преди на балкона. — Обичам те достатъчно, за да те оставя да се катериш по планините, Морган. Толкова, че да се катеря и аз с теб, ако пожелаеш. — Умората ѝ отлетя, ала от изумление тя стоеше вцепенена и безмълвна. Отвори уста, но остана в това глупаво положение, защото не можа да промълви и дума. — По дяволите, Морган, недей само да ме зяпаш! — Гласът му се извиси ядосано. — Кажй „да“, за бога! — Очите му горяха гневно. — Няма да ти позволя да ми кажеш „не“.

Той пусна ръцете ѝ, ала я хвана за раменете. Тя знаеше, че всеки момент пак ще я раздруса. Но в очите му имаше не само буря. Морган видя в тях съмненията, страха, умората. Любовта я заля като мощна, съкрушителна, всепоглъщаща вълна.

— Няма ли? — прошепна.

— Не! — стисна я Ник. — Няма! Ти взе сърцето ми. Няма да си тръгна без него.

Тя вдигна ръка и го докосна по бузата. Погали напрегнато изопнатото му лице.

— Да не мислиш, че ще тръгна да се катеря по планините без теб, Николас? — прегърна го и усети тръпката му на облекчение. — Хайде да си отиваме вкъщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.